

Бібліотека журналу «Стежинка»

Вальдемар Цорн

На шляху правди –
ЖИТТЯ

УДК 821.161.1(430)'06-97-93
Ц81

Цорн В.

Ц81 На шляху правди – життя (Б-ка журналу «Стежинка»). — К. : Світло на Сході, 2022. — 192 с., іл. Видання перше.

Книжка знайомить дітей з біблійними істинами й упорядкована з публікацій журналу «Стежинка» різних років – невеличких проповідей В. Цорна.

Для дітей молодшого й середнього шкільного віку. А також для сімейного читання.

Вид. № 02.528
ISBN 978-617-7554-21-8

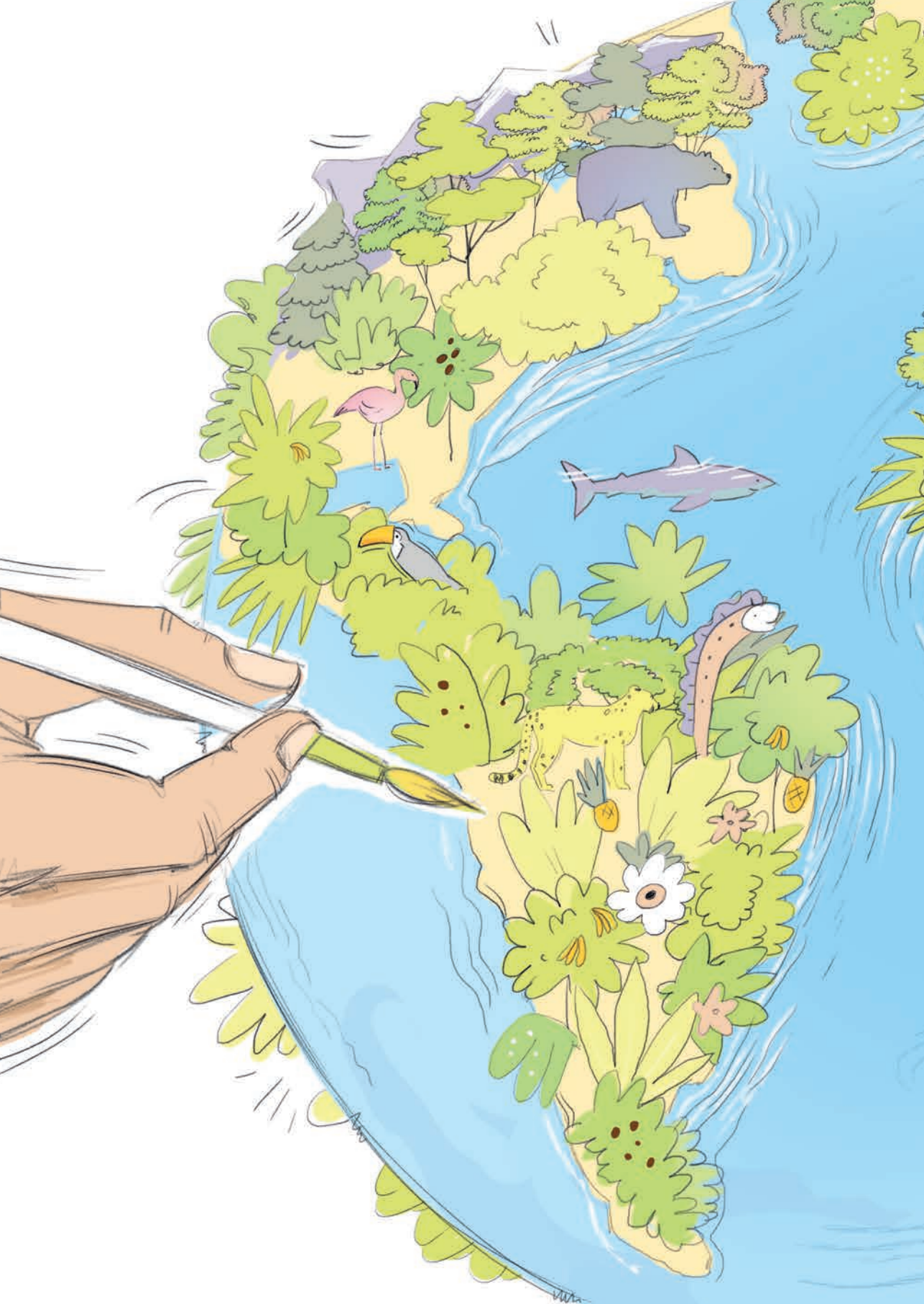
© Свет на Востоке, 2022
© Світло на Сході, 2022, укр. переклад.

Зміст

Частина перша. Бог – Творець світу	7
Бог – Творець наш	8
Звідки з'явився Бог?	10
Про походження світу й людей	12
Найвеличніший	14
Бог єдиний	16
Про гріх	19
Про небо	21
Про ангелів	24
Про походження зла	26
Про зло і страждання	28
Чому Ісус прийшов у цей світ?	30
Син Божий і Людина Ісус Христос	32
Про Друге пришествя Ісуса Христа	34
Що буде з цим світом?	36
Частина друга. Бог любить Своє творіння	39
Про велич Творця	40
Бог любить нас	42
Що тішить Бога? Що засмучує Його?	44
Бог – Друг самотніх	46
Що таке молитва?	48
Бог завжди має час для нас	50
Що означає вірити?	52
Бог відповідає на молитви	54
Бог охоче прощає	56
Господь – допомога моя	59
Господь – надія моя	61

Господь – сила моя	64
Господь – цілитель мій	66
Господь – радість моя	68
Частина третя. Книга книг – Біблія	71
Біблія – Слово Боже	72
Радість для душі	74
Бог і Біблія	76
Слово Боже й молитва	80
Слово Боже – істина	82
Слово Боже незмінне й вічне	84
Слово Боже – добре зерно	86
Слово Боже дає надію	88
Слово Боже навчає любові	90
Слово Боже навчає прощення	92
Слово Боже – світло на шляху	94
Частина четверта. Ісус – Спаситель світу	97
Ісус – Спаситель	98
Життя Ісуса землі	100
Кому все належить?	102
Ісус – дар Божий	104
Ісус – Переможець	106
Ісус – добрий Пастир	108
Ісус – Світло для світу	110
Кращий друг	112
Ісус Христос – життя моє	114
Частина п'ята. Слідування за Ісусом	117
Ісус запрошує слідувати за Ним	118
Як? Навіщо? Для чого?	120
Що посієш, те й пожнеш	122
Про послух	124

Дружба під загрозою	126
Скажи мені, хто твій друг	128
Про вірність	130
Усе починається з малого	132
Про терпіння	134
Про страх	136
Про стійкість	138
Про рішучість	140
Що є справжня радість?	142
Хибні і справжні цінності	144
Праведність оманлива і справжня	146
Про бажання бути кращим за інших	148
Любов і ненависть	150
Світильник для тіла	152
Гнів і лагідність	154
Благоговіння і зухвалість	156
З любові чи страху?	158
Червоний або зелений?	160
Про доброту серця	162
Любити ділами	164
Свобідна воля	166
Про жертовність	168
Бути задоволеним	170
Про вдячність	172
Що прикрашає людину	174
Найважливіші уроки	176
Навіщо потрібно прощати?	178
Як здолати лінощі?	180
Як навчитися чесності?	182
Про найголовнішу перемогу	184
Наше посвячення	188
Про поклоніння Богу	190

Частина перша

БОГ – ТВОРЕЦЬ СВІТУ

Бог – Творець наш

Кожен із нас, дивлячись на навколишній світ, напевне, тисячі разів дивувався, наскільки дивно все влаштовано! У воді живуть риби, які вміють плавати, птахам подобається співати, сонце вигріває своїми променями й усе довкола розквітає від його тепла.

Звідки все це з'явилося і Хто дав усьому живому радість життя?

Мабуть, тобі у школі теж говорили, що є така теорія, яка називається еволюцією. Теорія – це коли хтось щось передбачає, чомусь вірить, не маючи для цього беззаперечних доказів. Інакше це вже не теорія. Правильно? За теорією еволюції, люди походять від когось, подібного до сучасних мавп. Це як? Ну, тут уже скільки вчених – стільки й думок.

А ось у десятому розділі Євангелія від Марка Ісус чітко та конкретно сказав: «Від початку творіння Бог створив їх (людей) чоловіком і жінкою». Христос сказав це, розмовляючи зі Своїми слухачами, а навколо Нього завжди збиралося багато народу, бо Він спілкувався зрозумілою всім мовою. Ісус завжди говорив так, як воно є. Без теорій.

Це так чудово – усвідомлювати, що є Той, Хто доконало мене розуміє, навіть краще за мене самого! Адже Він мене створив. Бог розуміє нашу радість і смуток, адже це Він дав нам здібність радіти й журитися. Господь знає наші сумніви й нашу віру, тому

що Він зробив нас здатними вірити Йому, хоч ми Його не бачимо.

Бог знає і твої проблеми з навчанням, адже Сам вигадав усі ці закони, якими керується наш світ, і знає, що вони не такі вже й прості. Бог тішиться, коли тобі вдається намалювати щось гарне або написати вірш, де слова, створюючи яскравий образ, поєднуються настільки зворушливо, що дух захоплює. Адже це Господь дав нам творчу здатність. Він – Творець. І коли ти співаєш Йому пісню хвали й поклоніння і молишся, Бог радіє спілкуванню з тобою. Адже Він – твій Батько Небесний.

Було б украй сумно й безнадійно на душі, якби ми жили, не маючи жодного контакту з нашим Творцем. Але Він спеціально наказав, щоб від самого початку творіння усе, що нам потрібно знати про Нього, записати в Біблію, щоб ми могли повірити Йому, могли довіритися Йому. Адже Господь знає і любить нас, як ніхто інший: Він наш Бог і Творець.

Звідки з'явився Бог?

Усе, що ми можемо знати про Бога, дізнаємося з того, що бачимо навколо. Учений Михайло Ломоносов сказав: «Природа є в певному сенсі Євангелієм, яке голосно благовістить творчу силу, премудрість і велич Бога. І не тільки небеса, а й надра землі проповідують Божу славу».

Але найбільше ми дізнаємося про Бога, і це найважливіше, з Біблії, бо Він вирішив відкрити Себе людям через цю Книгу. Тому Біблію називають Словом Божим. Це ніби Господь Бог розповідає нам про Себе.

Споглядаючи все Боже творіння, знаємо, що Він – великий Художник, прекрасний Винахідник, чудовий Творець і всемогутній Господь.

Сонце світить і гріє, забезпечує землю теплом і всім необхідним для життя. Навколо Сонця обертаються планети. Їх лише вісім. Є ще карликові планети, але їх учені не рахують. Науковці називають усе це разом Сонячною системою. Розташована вона в галактиці, яка називається Чумацький Шлях. Цю галактику ти можеш побачити на нічному небі як широку смугу зірок. Її діаметр – 100 000 світлових років. Це означає, що світло, яке має швидкість 300 000 км на секунду, з одного краю до іншого летить 100 000 років. А таких галактик у Всесвіті, як кажуть учені-астрономи, від 100 до 200... мільярдів.

Для чого я тобі це розповідаю? Щоб ти хоч трохи зрозумів, наскільки великий Бог, Який усе створив.

Очевидно ти думаєш: «А де відповідь на запитання: звідки з'явився Бог?» Бог не з'явився. Він був завжди. Коли нічого не було, Він уже був. Про це Бог також говорить у Своєму Слові. Ось кілька уривків із Біблії, які допомагають це зрозуміти.

У четвертому розділі Євангелія від Івана написано: «Бог є Дух...» Тобто Він не такий, як ми, що маємо розміри і десь живемо в будинку. Він є скрізь.

«Не тіло і кров тобі це відкрили, а Мій Отець Небесний...» – говорить Ісус Петру в 16-му розділі Євангелія від Матвія. Наш світ – цілий Всесвіт – обмежений часом і простором. А небеса – поза часом, це вічність. І простором вони не обмежені. Небеса – там живе Бог. Тому Господь скрізь, хоча ми Його не бачимо. Важко? Точно! Але Бог такий: великий, незбагнений.

Біблія каже, і ми бачимо, що Господь Бог створив увесь світ. Це, наприклад, як митець пише картину. Вийшла робота пречудовою. Її виставили в музеї, щоб усі могли милуватися. А де художник? Він же не в картині, хоч і написав її. Світ з'явився, а Бог був і є до створення світу й буде після того, як світ закінчиться.

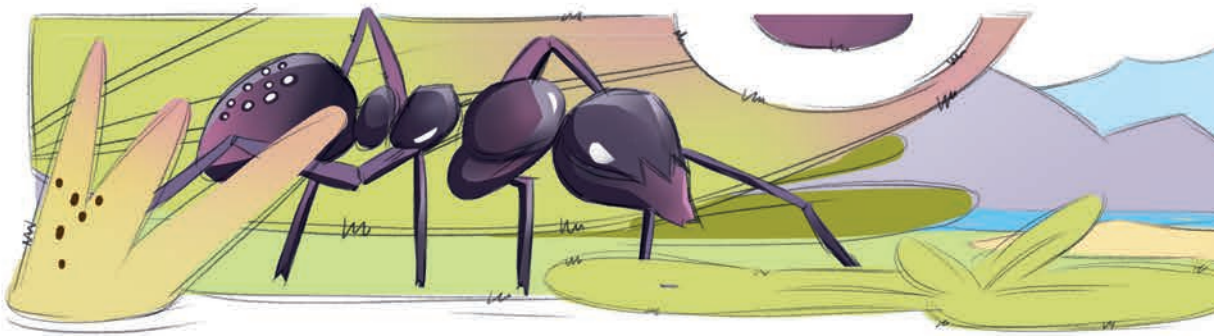
Один із псалмоспівців говорить у Біблії, у Псалмі 102: «Ти, Господи, пробуваєш вічно...» А Бог про Себе каже: «Я є Той, Хто є!» Навіть не був, є і буде, а просто є! Завжди, вічно.

Про походження світу й людей

Чи доводилося тобі спостерігати, як працює гончар? Ні? Раджу за першої ж нагоди подивитися – це дуже цікаво. Споглядати, як із безформної грудки глини в руках умілого майстра з'являється чудовий витвір мистецтва, – дуже цікаво. На висушений посуд гончар наносить химерні візерунки. Потім глечики, вази, горщики, тарелі ставлять у піч і обпалюють: тепер уже й фарба не зітреться, і виріб не втратить форми. Постукаєш по ньому олівцем – дзвенить! Майстер робив!

Поглянь на весь навколишній світ: на зорі на нічному небі; на величезне снігове поле, помережане таємничими слідами; на вершини гір, що загорнуті в м'які теплі хмари. Усе це – справи рук великого Майстра! Птахи та звірі, риби й навіть люди – творіння великого Бога. Він Своїм словом створив усе видиме й невидиме для Себе і на радість людям.

*Першого дня Господь створив світло.
На другий день Бог відділив воду на землі
від води у хмарах.
Третього дня Господь створив рослини.
У четвертий день Бог створив світила
небесні.
П'ятого дня створив Бог риб,
плазунів і птахів.
На шостий день Отець Небесний
вдихнув життя у тварин і перших людей.*

Про це написано у книзі Буття в Біблії, на першій її сторінці. Біблія говорить, в усьому, що створив Бог, можна побачити Його. Подивися на птахів, які вони прекрасні; на природу, яка дивовижна; на небо, яке таємниче й бажане. Усе це – справи рук люблячого нас Творця.

Найвеличніший

Чи доводилося тобі читати оду Державіна «Бог»? Прикро, якщо не читав. Попроси маму чи тата знайти її та виразно, як вчать у школі, прочитати тобі. Я не знаю іншого вірша, який би краще виражав велич Бога-Творця.

Ми часто чуємо: знаменитий письменник, великий митець, відомий винахідник тощо. А візьмемо, наприклад, веселку. Її можна намалювати чи сфотографувати. І вдалими малюнками чи світлинами ми захоплюємося. Але Майстер, Який створив саму веселку, а не її зображення, і створює її на наших очах раз у раз – найбільший Художник, Бог. Ми можемо захоплюватися картинами Айвазовського, на яких чудово зображено моря. Однак Творець незрівнянної краси моря – Бог. Дуже часто нас вражає мальовничість вечірньої зорі. Передати всю глибину переживань, які викликає небесна велич, – неабияке мистецтво, але створити цю красу – то найвища майстерність.

Поглянь на метелика. Яка краса! А скільки їх таких – різних і прекрасних! Та й прості краплі води змушують нас замислитися над Тим, Хто все це створив.

Куди б ми не подивилися, скрізь бачимо творіння найвеличнішого Художника. Політ ластівки й ширяння орла у височині, спів жайворонка й шелест листя в осінньому лісі, пишнота водоспаду й ошатність

гірських вершин, сріблясті хвилі ковили в степу та неосяжна глибина зоряного неба, парашутик кульбаби й чудо пшеничного колосу – у всьому видно руку великого Майстра.

Бачити всю цю красу, шукати спілкування з великим Богом, учитися в Нього дбайливого, істинно творчого ставлення до природи – наше велике право й обов'язок.

Дивно, що найбільший Художник і Творець воліє спілкуватися з людьми, ділити з нами наші радощі та тривоги. Він показує нам усю красу світобудови, немовби каже: «Усе це Я створив тобі. Ти – вінець усього творіння. Прийди до Мене, і Я покажу тобі ще більше – Мій чудовий духовний світ. Світ любові й добра, світ радості й перемоги над гріхом, світ вічного життя».

Захоплюватися можна багатьма речами. Ворог наш, сатана, здатний на вигадки: тут тобі і НЛО, і рок, і техно, сумнівні відеофільми й марні ігри... Що завгодно, аби тільки ти був зайнятий чимось, аби не бачив усієї краси навколо й не шукав Бога.

З нашим Господом і Творцем світобудови не може зрівнятися ніхто й ніщо. Жити з Ним і для Нього – велика перевага.

Бог єдиний

В історії про створення світу ми зустрічаємо слова Самого Бога: «Створімо людину за Нашим образом й за Нашою подобою». Так, у множині стоїть і в оригінальному тексті Біблії давньоєврейською мовою. І ще на один дуже цікавий текст Біблії, з шостого розділу книги Второзаконня, хочу звернути твою увагу: «Слухай, Ізраїлю! Господь, наш Бог, – Господь єдиний». Ці біблійні рядки стали визнанням віри всього ізраїльського народу. Вони є частиною щоденної молитви, якою юдеї моляться вже чотири тисячі років. Слово «єдиний» говорить не про одне, а про єдність. Тож до Кого Бог звертається зі словами «сотворімо» та «єдиний»?

Ми, християни, віримо в єдиного Бога. Інших богів просто нема. А цей Бог, Якого ми знаємо як Бога Отця, Бога Сина (Ісуса Христа) та Бога Духа Святого – не три Бога, а «єдиний». Ісус Христос сказав: «Я і Отець – Ми одне». Це не так просто зрозуміти. Учні Ісуса Христа теж не відразу зрозуміли. Наприклад, апостол Пилип якось попросив Ісуса: «Господи, покажи нам Отця, – і цього нам вистачить. Говорить йому Ісус: Стільки часу Я з вами, і ти не знаєш Мене, Пилипе? Хто Мене бачив, той і Отця бачив. Як же ти говориш: Покажи нам Отця? Хіба ти не віриш, що Я є в Отці, й Отець є в Мені?»

Коли Ісус воскрес із мертвих і багато днів являвся Своїм учням, Він обіцяв послати їм Духа Святого,

Який наставить на всіляку правду й буде їхнім Утішителем. А перед самим відходом на небо (ми святкуємо цей день як свято Вознесіння) Христос сказав учням: «І ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку». Тобто Святим Духом Ісус з усіма християнами повсякчас. Це наш Бог, Який завжди з нами, це Ісус, Який з нами, і це Дух Святий, Який з нами й у нас, віруючих. І цей Святий Дух, живучи в нас, робить нас дітьми Божими.

Важко зрозуміти? Правильно. Це питання віри. Бог такий великий, такий незбагнений, такий неосяжний, що Йому довелося відкритися світові як Творцю, як Спасителю, як Духу Святому, щоб люди хоч якось, хоч трохи могли зрозуміти Його. Але це розуміння ми маємо лише в нашій вірі.

Оцю віру діти Божі виражають своїм Символом віри. Раджу тобі вивчити його напам'ять. Це зовсім неважко. Тато з мамою чи дідусь із бабусею тобі охоче в цьому допоможуть.

АПОСТОЛЬСЬКИЙ СИМВОЛ ВІРИ

*Вірую в Бога Отця Всемогутнього,
Творця неба і землі.
І в Ісуса Христа, Його єдиного Сина,
Господа нашого, що був зачатий
від Духа Святого,
Народився від діви Марії,
що страждав за Понтія Пілата,
був розп'ятий, і помер,
і був похований, зійшов у ад.
Третього дня воскрес із мертвих,
вознісся на небеса
і сидить праворуч Бога Отця Вседержителя,
звідки прийде судити живих і мертвих.
Вірую в Духа Святого,
святую Вселенську Церкву;
співпричастя святих, відпущення гріхів,
воскресіння плоті, вічне життя.
Амінь!*

Про гріх

Слово це сьогодні дуже рідко вживається, і мало хто знає, що таке гріх і хто такі грішники. Але в Біблії це одне з найважливіших слів. Тож спробуймо розібратися в тому, що таке гріх.

Що має на увазі Бог, коли говорить про гріх?

Адам і Єва, яких створив Бог, були дуже добрими. Вони не робили нічого поганого й не знали зла.

Однак диявол звабив перших людей. І вони порушили заповідь Божу – не вживати плодів від дерева пізнання добра і зла. Так у світ прийшов перший гріх – непослух, перша провина людини. Між людиною й Богом утворилася прірва. Гріх віддалив її від Творця.

Що ж робити? Подолати це провалля людині неможливо. Ми загинули б, якби не знайшовся Той, Хто приніс усім нам спасіння.

Господь Сам перекинув через цю прірву міст. Своєю смертю на хресті Ісус Христос відкрив нам шлях повернення до Бога. Кожен може скористатися цим шляхом. Потрібно тільки звернутися до Всевишнього з молитвою про прощення гріхів, подякувати Йому, що Він помер за наші гріхи, й... жити гідними Його великої любові до нас.

Це дуже просто й водночас дуже важливо. Щоб легше запам'ятати ці істини, раджу тобі вивчити напам'ять три вірші з Біблії:

***«Адже всі згрішили
й позбавлені Божої слави».***

Римлян, 3:23

***«Але Бог виявляє Свою любов до нас тим,
що Христос за нас помер,
коли ми були ще грішниками».***

Римлян, 5:8

***«Коли скажемо, що не маємо гріха,
то самих себе обманюємо,
і немає в нас правди.***

***Якщо ж визнаємо свої гріхи,
то Він, вірний і праведний,
щоби простити нам гріхи й очистити
нас від усякої неправедності».***

1 Івана, 1:8–9

Про небо

Бог справді великий і чудовий Творець, Який створив увесь світ: і сонце, і місяць, і зорі. Він відкрив нам дорогу до Неба. Послав до нас Сина Свого, Який помер за нас. Найбільше, що ти можеш зробити, – це визнати Ісуса Христа своїм особистим Спасителем.

Що означає прийняти Христа як Спасителя? Це означає – усвідомити, що ти грішник й потребуєш спасіння; повірити, що Христос помер і за твої гріхи, попросити в Бога прощення й віддати своє життя в Його розпорядження. І Всевишній зробить у твоєму житті чудо та врятує тебе для вічності. Він змінить твоє життя, а потім одного дня візьме до Себе на Небо. В Євангелії від Івана написано: «А тим, які прийняли Його, дав владу стати Божими дітьми».

Одну дівчинку якось запитали, яким вона уявляє собі Небо. Поміркувавши, вона відповіла: «На небі немає гріха». Це правильно! Там буде зовсім інакше, ніж тут, і справді чудово. Ми знаємо, що небо, безперечно, – найкраще місце. Там кожен буде щасливим і радісним. Там не буде ні холоду, ні темряви, ні смутку. Там не буде ані хвороб, ані смерті.

Де це Небо? Власне, ми цього не знаємо. Ми думаємо, що воно далеко-далеко від місяця, сонця й зірок. Але якщо хтось помре й піде на Небо, то відразу опиниться там, хоч воно й видається нам таким далеким. Ісус сказав грішникові, який просто Йому повірив: «Сьогодні ти будеш зі Мною в раю».

Хто мешкає на небі? Там є ангели. І всі люди, які навернули до Христа свої серця й померли, теж перебувають там. А найголовніше, що там є Ісус.

Чи бажаєш ти також потрапити на Небо? Ісус приготував його для тебе й хоче, щоб ти завжди був із Ним. Він сказав: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене».

Якщо ти повіриш Його Слово, прийдеш до Ісуса з проханням простити тобі й житимеш за Словом Його, тоді ти разом зі псалмоспівцем Давидом зможеш сказати: «І я поселюся в Господньому домі на довгі дні».

Молитва покаєння

Господи, я вірю, що Ти створив світ і людей.

*Я вірю, що Ти любиш мене й хочеш,
щоб я був із Тобою у вічності.*

*Я усвідомлюю себе грішником і вірю,
що Ісус помер на хресті й за мої гріхи.*

*Прости, будь ласка, усі мої гріхи
і прийми мене до дітей Своїх.*

Я хочу жити для Тебе й бути слухняним.

Живи в моєму серці й керуй мною.

Дякую за дар спасіння.

Амінь.

Про ангелів

Коли і як Бог створив ангелів, Біблія не розповідає. Написано лише, що Він їх створив, наприклад, у Книзі Йова, 38-й розділ.

Хто такі ангели? Це духовні істоти, створені Богом для служіння Йому і тим, хто стає дитиною Божою, тобто всім, хто вірує в Ісуса Христа. Ангели дуже могутні та святі. Сам Христос називає їх святими. Силу свою вони одержують від Отця Небесного, Який дає їм різні доручення. Ангели, як і люди, поклоняються Богу. Іноді за Його дорученням вони являються людям у різних образах. Ангелам поклонятися не можна. Тільки Богу можна поклонятися, застерігає наш Господь.

Деяких ангелів ми знаємо на ім'я, наприклад: Михаїл, Гавриїл. Ангели мають різні служіння. У кожного – своя роль і рівень перед Богом: є архангели, херувими, серафими. Їх дуже багато. Коли ми потребуємо допомоги, Господь Бог споряджає до нас Свого посланця.

Але є й занепалі ангели, які колись відмовилися слухатися Бога. На чолі їх стоїть ангел, ім'я якому сатана, диявол. Занепалі ангели спокушають людей, інколи являються їм і намагаються заманити за собою у смерть. Їх іще називають демонами чи бісами. Діють вони через чаклунів і ворожок, через екстрасенсів і ворожбитів. З'являтися перед людьми можуть у будь-якому образі, подеколи навіть у подобі

благочестивої знахарки, яка нібито молитвами замовляє хвороби абощо, аби тільки зацікавити людей. Серед найбільш популярних методів спокуси – гороскопи. Читаючи їх, люди потрапляють у залежність від сатани та його демонів.

Як добре, що Христос сильніший за сатану, а ангели Його сильніші за всіх демонів! Якщо ми любимо Господа й довіряємо Йому, то нам нічого боятися, тому що Біблія говорить: «Господній ангел отаборюється навколо тих, котрі бояться Його, і визволяє їх».

Якщо тебе цікавить ця тема, то прочитай у Біблії книгу Дії апостолів, і дізнаєшся, як Бог допомагає віруючим через ангелів.

Про походження зла

Свою улюблену справу людина виконує залюбки. Припустімо, тобі подобається замітати двір чи мити посуд, і ти охоче це робиш. Але щойно тебе почнуть примушувати, – відразу втрачаєш радість від справи, яку зазвичай любилаєш.

Бог створив усіх: ангелів і людей – вільними, щоб ми могли радо Йому служити. Щоб ми могли бути щасливими, Він дав нам свободу вибору. Всевишній силоміць нікого не змушує щось робити. Він хоче бути оточений люблячими й вільними істотами.

Споконвіку, коли ще не було ні людей, ні самої Землі, один з ангелів загордився своєю силою та красою й захотів стати як Бог. Так виник гріх – початок усілякого зла. Потім, коли Бог створив людей, цей занепалий ангел, диявол, нав'язав першим людям не послухатися Отця. Пообіцяв, якщо не послухаються Господа, то стануть такими ж мудрими й сильними, як і Сам Бог. Ось так непослух став першим гріхом, що розділяє людей з їхнім Творцем. Цей гріх спричинив усі інші переступи. Так у світ увійшло зло. Відтоді люди успадковують гріховну природу від своїх предків.

То невже нічого не можна вдіяти? – запитаєш ти. Можна. Бог для вирішення цієї проблеми сплатив неймовірно високу ціну. Ісус Христос, Син Божий, прийшов на землю і взяв на Себе не тільки всі переступи, які ми вчинили, а й нашу гріховну природу.

Тепер кожен, хто вірує в Нього, не несе відповідальності за свої провини, а стає дитиною Божою – Його сином або дочкою.

То що, тепер можна грішити? – знову запитаєш ти. Ні! Тепер, як діти Божі, усвідомлюючи, чого Господу вартувала спокута наших гріхів, ми, звісно, не грішитимемо. А намагатимемося жити так, як учив Ісус Христос. Він дає нам силу жити свято. Її ми отримуємо, коли регулярно читаємо Біблію й перебуваємо в молитовному спілкуванні з Господом.

Про зло і страждання

З наших минулих розмов ти вже знаєш, як у світ прийшов гріх, чи не так? Але я знаю, що тебе, як і всіх людей, хвилює питання: чому Бог допускає зло та страждання?

Причина страждань полягає в тому, що всі люди – грішники і весь світ лежить у злі. Бог дав свободу вибору. І не Його провина, що люди вибрали зло.

Уяви собі, як ти їдеш із татом у машині. Ви пізно вночі повертаєтеся додому. Ні місяця, ні зірок не видно. Тільки двірники розмазують по склу дощові краплі. І тато раптом ще й фари вимкнув би. Бр-р-р! У суцільній темряві аварія була б неминуча.

Ти вважаєш, що ніхто так не робить? Роблять. Замість того, щоб у світлі Слова Божого, Біблії, триматися далі від прірви гріха, люди просто «вимикають світло» і мчать у смерть. Але Бог дав нам можливість жити в Його світлі.

Ти скажеш: ну, гаразд, Господь може тільки слово сказати, і не буде ні зла, ні страждань. Звісно, може. І Він скаже. Про це написано в Біблії. Але заради Його святості і справедливості це станеться тільки у вічності, де не буде сліз і страждань.

Навіщо і для чого страждають люди? – запиташ ти. Уяви собі, що Бог дав людям можливість жити у гріху, не відчуваючи його наслідків. Як гадаєш, чи шукали б люди Бога? Правильно, не шукали б. Вони

не мали б у Ньому потреби. А в результаті, не маючи під час свого земного життя потреби в Бозі, вони б і у вічності опинилися без Нього, а це найстрашніше, це пекло. Тому Господь допускає зло і страждання, щоб ми бачили наслідки гріха, шукали Бога, вірили в Нього й мали дар вічного життя.

Чому Ісус прийшов у цей світ?

Коли Бог створив Всесвіт – небо, землю, море, тварин і людей – зла на землі не було. Не було хвороб, страждань і смерті.

Перші люди, Адам і Єва, жили в раю, створеному Богом спеціально для них. Господь дав їм роботу: доглядати Едемський сад – рай. Адам і Єва могли вільно спілкуватися з Богом.

Щоб дати людині можливість вибору між покірливістю та непослухом, Бог посадив у саду дерево, плоди якого заборонив вживати. Навіщо це потрібно? Господь створив людей за Своїм образом і Своєю подобою, вільними. А якщо немає свободи вибору, то що це за свобода, чи не так?

Однак люди своєю волею скористалися на шкоду собі й послухались не Бога, а Його ворога – сатану, з'їли плід від забороненого дерева. Разом з першим гріхом у світ прийшли хвороби та смерть. Адама та Єву Бог вигнав із раю.

Минули тисячоліття, а люди так і не змогли відмовитися від свого гріха й навернутися до Бога. Відмовившись від послуху Богові, люди стали рабами сатани. Від перших людей гріх перейшов на все людство.

Що ж робити Господу? Як урятувати всіх людей? Ось що Він зробив. Бог прийшов на землю в особі Ісуса Христа й узяв на Себе, безгрішного, провини

всіх людей. Він помер на хресті не за Свої гріхи – бо не мав їх, – а за беззаконня всього світу. І за мої, і за твої переступи.

Тож тепер нас не покарають за наші гріхи? Якщо визнаємо Ісуса Христа як нашого Спасителя. У третьому розділі Євангелія від Івана написано: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Як бачиш, це не моя вигадка. Так стверджує Біблія – Слово Боже. Отже, Ісус прийшов у цей світ, щоб урятувати від вічної загибелі всіх, хто вірує в Нього.

Син Божий і Людина Ісус Христос

Чим відрізняється християнство від інших релігій, наприклад, буддизму й ісламу? Засновники всіх інших релігій померли. Їхні гробниці шанують як святині ті, хто належить до цих релігій. А християнство, започатковане Ісусом Христом, – інше. Чому? Тому що Христос не лише помер (ми знаємо, що Він помер за гріхи всіх людей), а й воскрес.

Ісус живий! І живе не тільки на небесах, де Він – «праворуч від Отця Небесного», а й у серцях усіх, хто вірує в Нього. Адже написано: «Якщо ж хто не має Христового Духа, той не Його». Тобто таку людину не можна вважати Христовою.

Але ж Ісус був Людиною, як Він може бути Богом і Людиною водночас? – запитаєш ти. Це слушне запитання. Тобі доводилося чути, як у церкві всі разом уголос читають Апостольський символ віри? Отож апостоли й перші християни вірили, що Ісус прийшов з небес і є істинним Богом, і Він народився від Марії, і став істинною Людиною. Одне іншому не суперечить. Його народження ми святкуємо особливо урочисто, свято так і називається – Різдво.

В Євангеліях розповідається, що Ісус, як усі люди, втомлювався, спав, був голодним і відчував спрагу, страждав і... помер. Але Він, на відміну від людей, був без гріха, бо Він – Син Божий. Тому смерть Ісуса Христа – жертва за всіх нас. Ісус віддав Себе на

смерть, узявши на Себе покарання за наші провини. І Бог цю жертву прийняв, воскресивши Ісуса з мертвих.

Якщо ще не знаєш напам'ять Апостольський символ віри, то раджу його вивчити. Тоді ти знатимеш усі головні аспекти, чим християнство відрізняється від інших релігій світу і що в житті для нас найголовніше.

Про Друге пришествя Ісуса Христа

Біблія має багато пророчих текстів про Ісуса Христа – понад чотирьохсот. Є передбачення про те, де Він народиться, що говоритиме й робитиме, які чудеса творитиме і якою смертю помре. Є пророцтва і про Його воскресіння з мертвих.

Але найбільше пророкувань про Друге пришествя Ісуса Христа, про Його перемогу над силами зла, про встановлення вічного Царства Божого, про те, як Він нас візьме до Себе на небо, про вічне спілкування Бога з тими, хто прийняв Ісуса Христа своїм Спасителем і любить Його.

Багато людей задовго до народження Ісуса у Вифлеємі чекали на Його пришествя. Вони пов'язували з народженням Христа всі свої сподівання. І ось Він прийшов. Народився в бідному хліві. Виріс у сім'ї теслі. Став відомим Рабином (Учителем) і мав кілька десятків послідовників. Потім Ісуса розіп'яли. Ми знаємо, що Христос помер не за Свої гріхи, а за мої і твої.

І люди, які довіряли Писанню й чекали на здійснення всіх пророцтв, були дещо розчаровані. Вони просто не знали, що багато пророкувань про Ісуса здійсниться через довгі роки очікування.

Ми живемо в такий час, коли весь світ, усвідомлено чи ні, чекає на Його Другий прихід. Пришествя, яким закінчиться влада зла й сила гріха. Писання

говорить, що всіх, хто любить Ісуса і чекає Його, Господь наповнить радістю. Нам не треба боятися, як кажуть люди, «кінця світу». Ми чекаємо не кінця світу, а кінця темряви й початку Царства світла, коли будемо вічно жити з Ісусом Христом. Він це Сам обіцяв нам. Про таке написано у 16-му розділі Євангелія від Івана: «Тож і ви нині маєте смуток, та Я знову побачу вас, і зрадіє ваше серце, і вашої радості вже ніхто не забере від вас».

Молитва

Дякую Тобі, Господи, що Ти обіцяв повернутися й забрати Своїх дітей до Себе. Я не знаю, коли це станеться. Навчи мене завжди бути готовим до Твого приходу й жити в очікуванні Твого повернення. Дякую Тобі за обіцяне нам щастя побачити Тебе. Амінь.

Що буде з цим світом?

Звідки ми можемо знати, що буде з цим світом? На землі стає все більше людей, дедалі частіше бувають повені й землетруси, льодовики тануть і рівень моря піднімається... У всьому світі відбуваються наради й мітинги, демонстрації та протести, навіть війни й революції, бо всі люди хочуть жити спокійно й безпечно. Чи можливо це?

Звідки нам знати, що чекає на цей світ? Із Біблії. Сам Ісус Христос розповів Своїм учням, чим усе завершиться. Відразу скажу, щось закінчиться для одних, а для когось цей кінець стане лише чудовим початком життя в інакшому світі на іншій Землі з новим небом.

Ісус сказав, що, коли наблизатиметься час Його Другого пришествя, на землі будуть усі ті лиха, про які ми зараз чуємо. Люди страждатимуть від страху, голоду, епідемії, воєн, землетрусів...

А потім прийде Христос за Своїми й забере їх до Себе на небеса. Не тільки тих, хто цього дня житиме на землі, а всіх, хто вірив у Нього раніше й помер, не дочекавшись Його приходу. Вони воскреснуть! Так само, як воскрес Ісус Христос.

А всі інші люди – ті, хто не повірив Богові, Його Слову, не прийняли Ісуса Христа, – потраплять на Великий суд. Про це також написано в Біблії. І кожного буде осуджено у справах його. Так написано. Тільки ті, хто вірить Христу, на суд не прийдуть. Ісус

сказав, хто вірить у Нього «на суд не приходить, але перейшов він від смерті до життя».

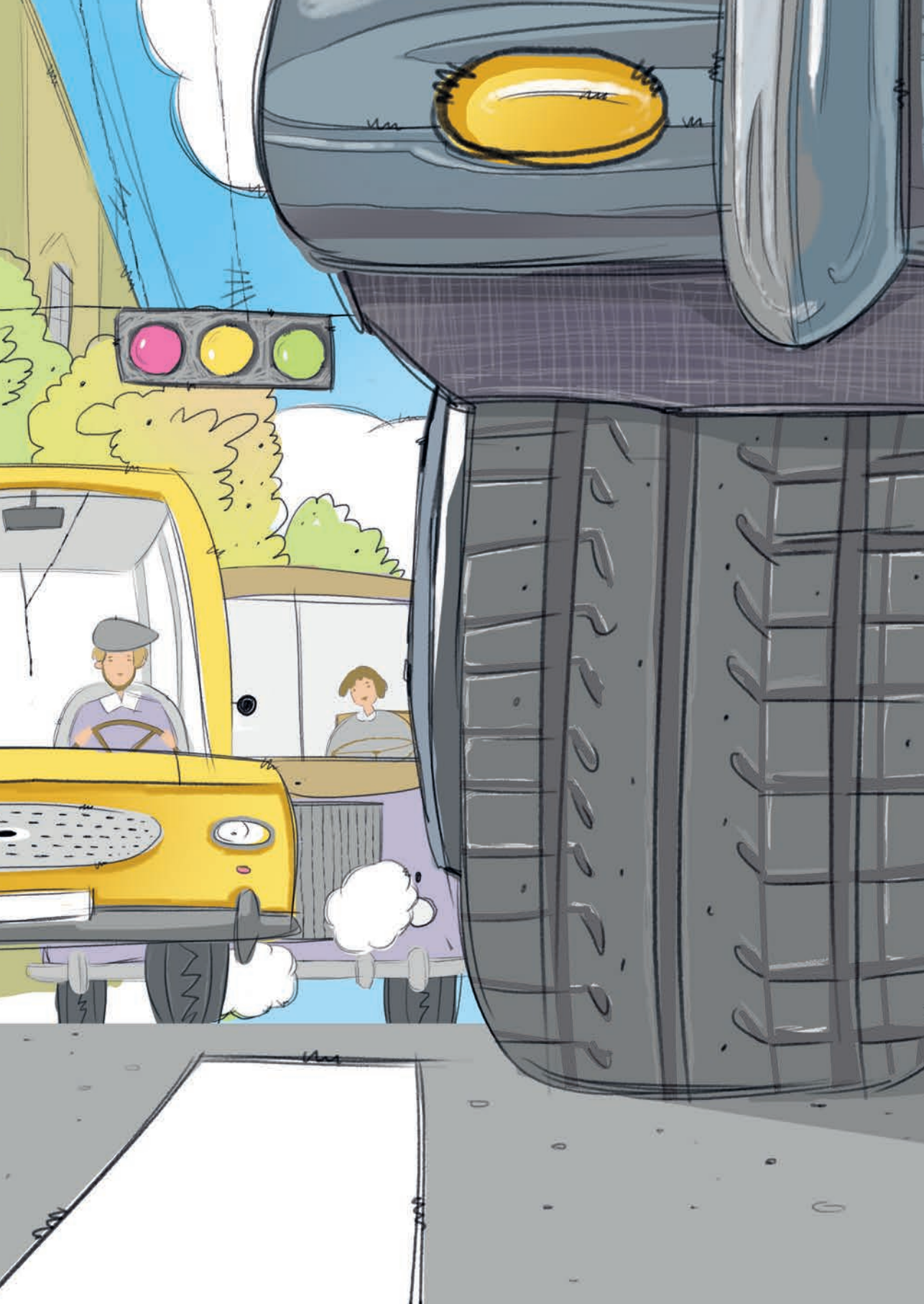
А куди підуть безбожники? Ісус сказав, що в геєну вогненну, де буде «плач і скрегіт зубів» вічно. Вибач, що я розповідаю тобі такі страшні речі. Але це варто знати кожній людині. Ісус розповів про це на прикладі: «Коли прийде Син Людський (Ісус Христос так про Себе говорив) у Своїй славі й усі ангели з Ним, тоді сяде на престолі Своєї слави; і зберуться перед Ним усі народи, і відділить їх одне від одного, як пастух відділяє овець від козлів; і поставить овець праворуч, а козлів – ліворуч... І підуть ті на вічне покарання, а праведники – на життя вічне». Більше про це ти зможеш дізнатися з Євангелія від Матвія, 25-го розділу

Для вивчення напам'ять

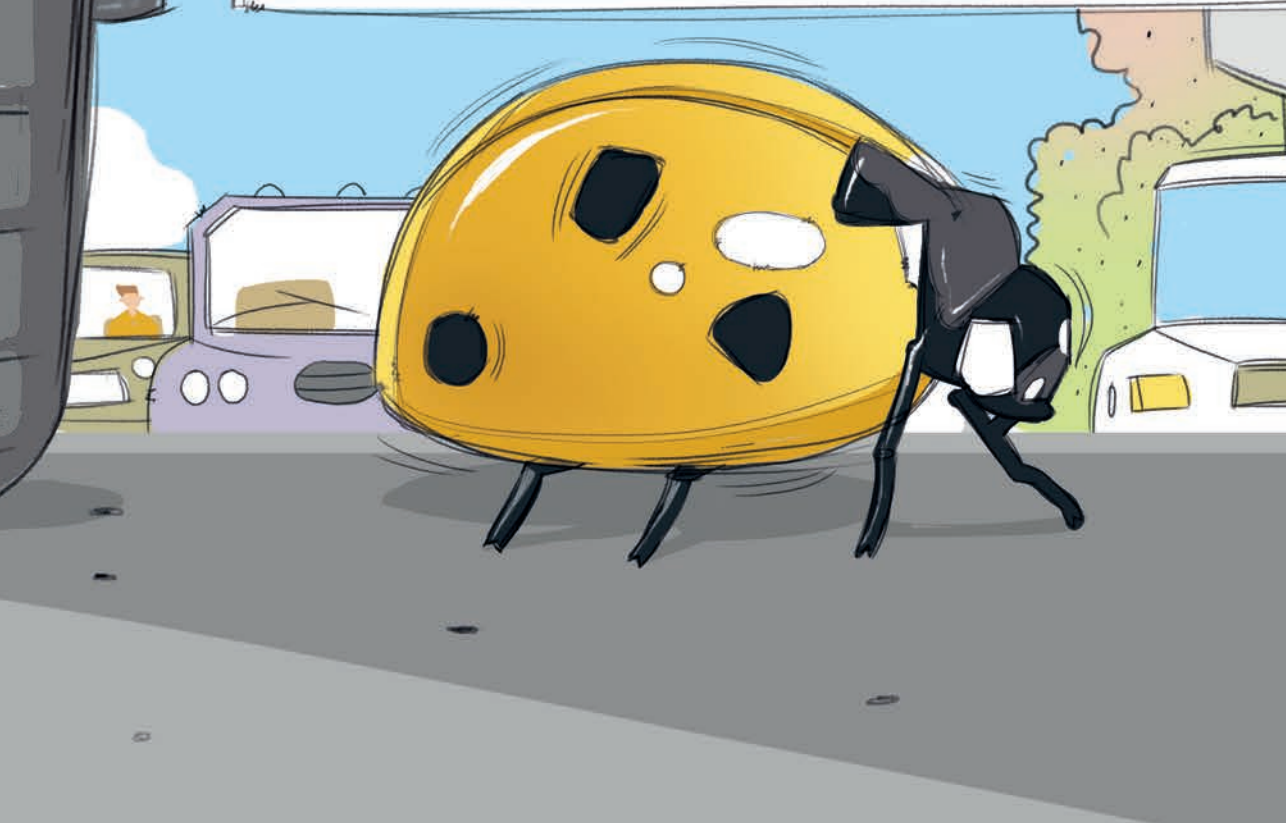
«В домі Мого Отця багато осель. А якби не так, то Я сказав би вам, оскільки йду приготувати вам місце. І коли піду та приготую вам місце, то Я знову прийду і візьму вас до Себе, щоби де Я, там і ви були» (Івана, 14:2–3).

Частина друга

БОГ ЛЮБИТЬ СВОЄ ТВОРІННЯ

Про велич Творця

До бабусі в село з великого міста приїхала в гості онука. Після вечері свіжим білим хлібом зі смачним молоком, онука з бабусею комфортно влаштувалися на затишній терасі й милувалися заходом сонця. На півдні швидко темніє. Місяць іще не зійшов. Небо потемніло й укрилося багатьма яскравими зірками.

– Бабусю, – захоплено промовила дівчинка, – я ще ніколи не бачила так багато зірок!

– Це небо, любя, – відповіла бабуся.

– Там живе Бог? – запитала онука, не відриваючи очей від дивовижної краси.

– Ні, Господь Бог живе на самому небі. А те, що ми бачимо, – лише відображення справжнього неба.

– Розумію, бабусю! Це як із килимом, який ти вишиваєш, – сказала онука, вказуючи на верстат, де був розтягнутий килим. – Ми ж бачимо лише виворіт. Уявляєш, бабусю, як гарно буде на небі, якщо навіть зворотній бік такий прекрасний!

У Біблії часто читаємо про заклик звернути увагу на хмари, гори, небо, сузір'я, дерева та квіти – усе створено красиво, гармонійно. І Творець бажає, щоб ми цю красу помічали. Він створив її для нас. Бог хоче, щоб ми бачили Його справи й раділи тому, що Він є, бо любить нас і дарує такий дивовижний світ.

«Погляньте на польові лілеї, – говорив Ісус Христос. – Соломон у всій своїй славі не одягався так, як

одна з них!» Від пелюстки троянди до припорошених снігом гірських вершин – усе свідчить про велич Отця. Не бачити в усіх цих пишнотах мистецтво Творця – це безглуздо й навіть небезпечно. Апостол Павло попереджає, що люди, які, розглядаючи творіння й милуючись його красою, але відмовляються бачити в усьому цьому Бога, нехтують Ним! І тоді їхні серця сповнюються гріхом, пітьмою, злом. Чим це закінчується, ми з вами знаємо.

Тому ми, народ Божий, не перестаємо радіти, побачивши синичку або дятла, розкішні пасма старої берези чи білі хмари, які неспішно плывуть по синьому небу...

Усе створене Богом – чудове. І вся ця краса – для нас. Господь заслуговує на подяку, повагу та благоговіння.

Бог любить нас

Бог любить усіх людей: добрих і злих. Він любить усіх однаково. Немає жодної різниці, якого кольору шкіра в людини. Немає значення, в якій країні вона живе і чим займається. Не важливо, яку релігію сповідують люди та до якого соціального прошарку належать. Кожен в очах Божих – загиблий грішник, що потребує спасіння.

Бог любить усіх людей настільки сильно, що віддав Сина Свого в цей світ. Ісус народився у Вифлеємі Юдейському. Зростав і виховувався в послуху у благочестивій сім'ї. Більшість Свого життя провів у Назареті, у Галілеї, – це на півночі Ізраїлю.

У тридцять років Він почав проповідувати людям Євангеліє, тобто новину, що Бог їх любить і послав у цей світ Його, Ісуса Христа, щоб урятувати всіх, хто вірує в Нього. За три роки священники і книжники засудили Спасителя до розп'яття. Ісус помер на хресті за гріхи всіх людей. На третій день – воскрес. Тепер Він на небі.

Ісус прощає кожному і приймає того, хто щиро кається перед Ним. Хто Йому довіряється, той стає дитям Божим і отримує мир і радість. Кожен, хто вірує в Нього, отримує в серці дар Святого Духа та стає членом Його Церкви – це спільність усіх, спасених Ним. У Його вселенській Церкві не мають жодного значення ні раса, ні національність. Перед Богом усі люди рівні.

Тільки з Біблії дізнаємося, хто ми такі та Хто такий Господь. Вона вчить нас, як зростати духовно, як удосконалюватися в пізнанні Його. Ми повинні щодня читати Біблію й рекомендувати її іншим. Є ще багато людей, які ніколи не читали Священне Писання. Вона – єдине авторитетне джерело у вірі, у питаннях спасіння й вічного життя.

Що тішить Бога? Що засмучує Його?

Біблія розпочинається з розповіді про створення світу. Побачивши Всесвіт, Господь радів. У Біблії так і написано: «І оглянув Бог усе, що створив. І було воно дуже добре». Гріхопадіння перших людей дуже засмутило Бога.

Чому? Не лише тому, що перші люди не послухалися Його, а більше тому, що повірили найлютішому ворогу Господа й людей – дияволу. Наслідки їхнього гріхопадіння ми відчуваємо й досі.

«Це ж треба, замість Бога люди вирішили слухати диявола?! – обурюємося часом. – Ми б так не вчинили». Справді? А на що ти звертаєш увагу насамперед, коли стоїш біля газетного кіоску? Чи тебе ніколи не водили до бабки замовляти бородавку чи до екстра-сенса ще з якоїсь нагоди? А чи не доводилося тобі допитливо заглядати в гороскоп? Усе це й ще багато іншого – не що інше як пряме звернення до диявола. Так само, як у перших людей. І наслідки не менш жахливі! Бога дуже засмучує, якщо ми чи наші батьки щось таке робимо. Точнісінько, як і перші люди, ми потрапляємо в залежність від сатани й беремо на себе наслідки нашого гріха, хоч би яким незначним він не здавався.

Однак Бог не залишився байдужим спостерігачем нашого сумного становища. Він так любить нас, що в особі Ісуса Христа прийшов на землю, щоб померти

за наші гріхи та звільнити нас від влади сатани. Кожен, хто вірує в Месію і в молитві Богові зрікається диявола, отримує від Господа прощення, дар вічного життя і свободу. Якщо хтось, читаючи Біблію чи християнський журнал, або слухаючи проповідь, вірить Богу й визнає Ісуса Христа своїм Спасителем, то все небо радіє: ангели на небесах співають, і Отець наш Небесний торжествує, бо ще одна заблудла душа повернулася в дім Отця. Бог любить усіх людей і не хоче, щоб вони залишалися в рабстві гріха та смерті. Для Нього немає більшої радості, ніж прощати грішникам і рятувати тих, заради кого Ісус помер на хресті. Задля їхнього виправдання Він воскрес.

Наша слухняність Господу та Його Слову тішить Отця Небесного, а неслух дуже засмучує, бо він порушує наше спілкування з Ним, а це дуже небезпечно.

Бог – Друг самотніх

Коли перші люди, Адам і Єва, не послухалися Бога та з'їли плід дерева, з якого Господь заборонив їсти, то в їхні серця увійшов гріх. Це і стало початком страждань у світі. Перший переступ посіяв між людьми ворожнечу: Адам звинуватив Єву, що вона дала йому цей плід, а Творця – опосередковано, що дав йому Єву... Отак почалися між людьми проблеми, спричинені гріхом.

Водночас прийшла й самота. Це відчуття особливо болісне, чи не так? Як ми мучимося, якщо відчуваємося покинутими, якщо від нас відвернувся друг чи ще гірше: якщо помер хтось із близьких. І Бог, розуміючи такий стан, особливо близький до сиріт і вдів.

У Біблії є історія про те, як Господь послав пророка Іллю до вдови під час голоду, щоб допомогти їй. І пророк Єлисей жив у домі однієї вдови, що мала єдиного сина. Та якось син її захворів і помер, і Господь воскресив хлопця через Єлисея. Це виняткова ситуація в усій історії Старого Заповіту. А здійснив це чудо Господь зі співчуття до жінки.

А як ставився Ісус до вдів і сиріт? Якось Він пішов у місто Наїн. Підходячи до міста, Ісус побачив похоронну процесію, що виходила з воріт. Ховали єдиного сина вдови. Ісус зглянувся над жінкою і, зупинивши процесію, наказав юнакові: «Хлопче! Тобі кажу, встань!» Юнак підвівся й почав розмовляти.

Гадаю, Ісус знав про горе, яке спіткало жінку в Наїні. Тому й вирушив туди.

Самотнім, сиротам і вдовам треба з усіма потребами звертатися до Господа, про Якого Слово Боже говорить, що Він є їхнім Батьком. А тим, хто має сім'ї та друзів, необхідно цим багатством дорожити й дякувати Богові. Крім того, Отець очікує від нас, щоб і ми до сиріт і вдів ставилися так, як наш Господь: з любов'ю, співчуттям і турботою.

Що таке молитва?

Бог створив людину за образом і подобою Своєю для спілкування з Ним. Через гріх люди втратили можливість безпосереднього, віч-на-віч, спілкування зі своїм Творцем.

То що, зовсім немає жодної можливості говорити з Богом? Є! Господь говорить із нами через Біблію. Отже, нам потрібно читати Слово Боже.

У молитві ми говоримо з Богом. Що таке молитва?

Молитва – це прославлення Господа Бога й висловлення подяки за спасіння, яке Він дав нам через Ісуса Христа.

Молитва – це подяка за все, що Всевишній дає нам: батьків, мир у нашій країні, їжу й питво, одяг тощо.

Молитва – це прохання. Ми можемо просити Бога про все, що є великим і малим.

Молитва – це клопотання за інших людей, які перебувають у злиднях або хворобах і ще не знають Господа й не мають цього дорогоцінного права говорити з Ним.

Молитва – це сповідання. Зізнання Ісусу Христу в усьому, що ми вчинили злого. Він Один може нас почути і пробачити.

А що потрібно зробити, щоб Господь почув нашу молитву?

Хто, як не Сам Бог, через Слово може сказати, як із Ним говорити?! Але є деякі умови, яких ми повинні дотримуватись.

Перша умова – віра. «Без віри неможливо догодити Богові. Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що Він є і що винагороджує тих, які Його шукають», – написано в Посланні до євреїв. А в Євангелії від Матвія ми читаємо слова нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа: «І все, що попросите в молитві з вірою, – одержите».

Друга умова – смирення перед Богом. Про це Ісус говорив у притчі про фарисея й митаря. Фарисей виставляв у молитві усі свої добрі якості. А митар не смів звести очі на небо, тому казав: «Боже, будь милосердний до мене, грішного!» Правильно сказав один з отців Церкви, що смиренність – це ключ до богопізнання.

Третя умова – любов до Бога та людей. Біблія сповнена прикладів молитов, які Бог почув; благань за себе й за інших, прохань особистих і громадських, промов уголос і тихих, навіть без слів. Усі ці молитви йшли від серця, що палало любов'ю до Бога й людей.

Ісус Христос обіцяв: хто Йому вірить і любить, завжди буде з Ним. Там, у вічності, ми знову, як перші люди в раю, розмовлятимемо з нашим Господом, як із мамою чи татом. Ото буде добре!

Бог завжди має час для нас

«Тату, полагодь, будь ласка».

Чотирирічний малюк простягає батькові поламаний екскаватор. Ковшик залишився лежати в піску. В очах дитини світиться надія: татусь усе може полагодити – зробити, як було.

Для чоловіка хороша нагода утвердити у своєму синові впевненість у батькові. Не можна таку глибоку довіру залишити без відповіді. Та чи завжди батько може допомогти синові?

«Тату, візьми мене на плечі».

Пам'ятаєш, як ще зовсім недавно ти просив про це татка? І яке приємне це відчуття: дивитися на все з висоти й пересуватися легко та швидко. Пам'ятаєш, ти навіть засинав на широких і сильних плечах батька?

«Тату, маєш час для мене?»

Час для ігор, час для того, щоб тато щось тобі почитав, час поїхати вдвох на рибалку, час поговорити й разом помолитися. З татом усе робити краще й цікавіше. Звичайно, може таке бути, що у батька немає часу, і тобі доводиться чути: «У мене сьогодні дуже багато роботи», «Сьогодні я не можу, я втомився», «Вибач, мені треба йти на нараду». Так, наші батьки іноді дуже втомлюються, знесилюються.

Бог – Творець усіх людей і в цьому сенсі Батько для всіх. Наші земні отці лише Його заступники, здебільшого добрі, але недосконалі. Лише уяви, ти можеш Бога, що створив небо й землю, називати своїм Отцем Небесним! Ти можеш до Нього звертатися: «Батьку!» – і Він тебе чує. Коли ти дивишся на небо, на хмари, на місяць, на зірки, на річку й ліс – знай, що все це створив твій Батько.

У Бога не так, як у людей. Він не ділить нас на важливих і неважливих, сильних і слабких, гарних і непоказних, дорослих і малих. І що дуже важливо та приємно: Отець Небесний для всіх має час, особливо для дітей. Адже у малечі так багато запитань. Ми можемо спілкуватися з Господом у будь-який час. Ми можемо ділитися з Ним усіма нашими переживаннями й радіощами, просити про допомогу та дякувати Йому за турботу. У дітей навіть є ангели, які їх охороняють. В Євангелії від Матвія написано: «Їхні ангели на небі повсякчас бачать обличчя Мого Небесного Отця». Це сказав Ісус.

Що означає вірити?

Усі люди на землі поділяються на віруючих і невіруючих. Спаситель Ісус Сам так сказав: «Хто вірить у Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірить, той життя не побачить, але Божий гнів перебуває на ньому».

А що це означає? Як гадаєш, чи вірив в Ісуса сліпий Вартимей, який сидів біля дороги, просячи милостиню, коли почув, що Христос іде повз нього? Я припускаю, що так. Краще на прикладі подивімося, що означає віра в Ісуса Христа.

Вартимей, певно, чув від людей про дивовижну Людину – Ісуса з Назарета, Який зцілює хворих, прощає гріхи, допомагає знедоленим. Почувши, що Христос неподалік, Вартимей вигукнув Йому вслід: «Ісусе, Сину Давидів (*це титул Месії, Помазаника Божого*), помилуй мене!»

Отже, вірити – означає звернутися до Ісуса. Незалежно від того, що відбувається навколо. Вартимею важливо було не прогаяти момент. Чоловік вірив, що Ісус може допомогти й може його помилувати. Уяви собі, що Вартимей сидів би біля дороги й сумнівався: чи варто звертатися до Ісуса Христа, допоможе чи не допоможе йому Господь. Як вважаєш, чи не завадив би сумнів сліпому Вартимею отримати зцілення? Вірити – означає бути абсолютно впевненим, що Ісус Христос тебе прийме, допоможе й помилує.

Ісус звелів привести сліпого. Той покинув свої пожитки й пішов до Месії.

Вірити – означає піти до Ісуса! Ти питаєш: куди? де Він? Він скрізь! Але Христос обіцяв: де двоє чи троє зберуться в ім'я Його, Він буде серед них. Але найлегше зустріти Господа в церкві.

А ти віриш, що Ісус воскрес із мертвих? Якщо так, то правильно робиш.

Отже, ми знаємо, що віра означає звернутися до Ісуса в молитві та прийти до Нього з тим, що тебе особливо непокоїть. Так зробив Вартимей. Зроби це й ти. Що бентежить тебе найбільше? Сумління? Твої гріхи? Твоя злість та образа? Твої кепські справи? Прийди до Христа саме з цим! І попроси Його: «Помилуй мене, Господи!»

Ісус Христос живий. Він приймає, милує та прощає всім грішникам.

Вірити – означає йти за Христом. І коли Спаситель зцілив Вартимея, той пішов за Ісусом.

Ти запитаєш, що означає слідувати за Христом? Читати Євангеліє, молитися Ісусу й розповідати про Нього іншим – означає йти за Вчителем. Це робили Його перші учні, яких Він назвав апостолами. Дуже важливо – спілкуватися з іншими послідовниками Христа, адже Він обіцяв бути серед них.

Вірити чи ні – це твоє рішення. Вчини як Вартимей: він не знехтував нагодою, звернувся до Ісуса Христа – і отримав те, чого так потребував. Це можеш пережити й ти. Просто зараз!

Бог відповідає на молитви

Яка б не була в нас потреба, ми завжди і скрізь можемо звертатися до люблячого Батька Небесного. Він чує нас. Але чи завжди Він відповідає на наші молитви? Гадаю, так. Бог Сам сказав через пророка Єремію: «Звернись до Мене, і Я тобі відповім».

Іноді Господь одразу відповідає на наше звернення до Нього. Як ми тоді радіємо! Подеколи Отець відповідає трохи згодом. Він хоче, щоб ми навчилися терпінню, щоб навчилися довіряти Йому. Батько часом випробовує нас. Хоче, щоб ми зі спокійним серцем могли сказати: «Господи, Ти знаєш усе, тому я Тобі довіряю. Тобі видніше, коли відповісти на моє благання».

Однак іноді позитивна відповідь на молитву не приходить. Бог просто каже «ні». Чому? Я хотів би назвати три ймовірні причини.

1. Людина, яка звертається до Господа з якимось проханням, не знає Його, не вірить в Ісуса Христа. Цю людину відокремлює від Бога гріх. Отець ніби промовляє їй: «Спершу наведи лад у своїх стосунках зі Мною й людьми, а потім уже приходь до Мене зі своїми питаннями та проблемами». Якщо людина живе у гріху, у владі сатани, то їй спочатку потрібно від цього звільнитися та присвятити своє життя Господу. Тоді Бог візьме життя цієї людини у Свої руки і, природно, допомагатиме їй і відповідатиме

на її молитви. А грішника Бог чує лише тоді, коли той приходиться до Нього в молитві покаяння.

2. Другою причиною мовчання може бути така: Господь знає, якщо дасть людині те, що вона просить, це буде їй на шкоду. Навіть якщо вона просить про щось хороше. Лише Бог знає, що для людини добре. Написано, що тим, хто любить Бога, покликаним з Його волі, усе сприяє на добро.

3. Третя причина полягає в тому, що людина просить не для добра, а з певних поганих мотивів. Бог знає наші думки й мотиви нашого серця. Писання говорить: «Просите й не одержуєте, бо не на добро просите, а щоб розтратити на ваші пристрасті».

Якщо ми любимо Отця Небесного, якщо віримо, що Ісус є Спасителем, то можемо звертатися до Бога завжди й з усім, що маємо на серці, тобто не тільки з проханнями. Що було б, якби ми розмовляли з нашими батьками лише тоді, коли від них щось потрібно, не ділилися б з ними нашими радіощами, не говорили б, що любимо їх? Це навіть важко собі уявити. Так і в наших стосунках із Господом має відбиватися все наше життя.

Бог тут. Він любить нас. Батько чує нас.

Бог охоче прощає

Звідки у світ прийшов гріх? Прямо на це питання Біблія не відповідає, вона лише натякає в кількох місцях, як це сталося. Один із найвищих ангелів загордився і схотів стати як Бог. Ця забаганка стала початком зла та страждань у нашому світі.

І, як буває з усіма злими істотами, цей занепалий ангел, його ще називають сатаною або дияволом, намагався повести за собою всіх, кого тільки можна. Особливо часто потрапляють на його вудку ті, що схильні до забобонів і дуже цікаві (не плутати з допитливими). Такі люди звертаються до гороскопів, вірять у пристріт і замовляння, а коли хворіють, то звертаються не до Бога, а до бабок-ворожок, екстрасенсів та інших служителів сатани. Так вони потрапляють у залежність від ворога. Часто людям надто хочеться дізнатися про майбутнє, і вони звертаються до знахарок або ж самі ворожать: хто на кавовій гущі, хто на картах тощо. Звернувшись до ворогів Бога, люди віддають своє майбутнє в розпорядження диявола. Жодних хороших наслідків від цього не буває.

Через читання книг або знайомство з віруючими Бог дає можливість кожній людині дізнатися істину, зрозуміти, що вона перебуває в омані, яка веде до вічної смерті.

Тоді що робити людям, які потрапили в залежність від сатани й визнають себе грішниками? Про

це в Біблії написано дуже багато. Біблію призначено для того, щоб люди зрозуміли: Бог любить їх і не хоче смерті грішників. Тому Господь послав у цей світ Свого Сина, щоб зруйнувати діла диявола. А Ісус Христос це зробив. Він помер на хресті за гріхи всіх людей. Тому тепер кожен, хто звернеться до Бога, вже не залежатиме від сатани, а отримає прощення й дар вічного життя.

Небесний Батько охоче прощає, бо любить Своїх дітей! Господь ладен прощати, бо в цьому Його велика перемога над ворогом душ людських. Якщо ти потрапив у залежність від сатани, звернися до Бога по прощення гріхів. Визнай перед Ним кожен випадок, коли ти звертався до Його ворога, і отримаєш свободу. Найкраще, якщо ти зробиш це у присутності когось із дорослих віруючих або пастора. Ісус Христос сильніший за нашого ворога: любов сильніша за ворожнечу, світло сильніше за темряву.

Молитва зречення

Господи Ісусе Христе!

**Дякую Тобі, що Ти Своєю смертю,
воскресінням і вознесінням здобув
абсолютну перемогу над дияволом.**

**Я каюсь у тому, що через різні окультні
справи звертався по допомогу не до Тебе,
а до ворога, дозволяючи цим йому
вільно втручатися в моє життя.**

**Сьогодні, на підставі перемоги,
здійсненої Ісусом Христом,
я зрікаюся влади диявола й залежності
від нього (наприклад, у тому,
що вірив у гороскопи, ворожив на картах,
викликав духів тощо), а також від спадкових
прокльонів. Я зрікаюся будь-якого посягання
ворога душі на моє життя.**

**Господи Ісусе Христе, очисти мене
від цієї нечистоти й освяти для Себе.**

**Постав Твою огорожу й захист
від усіх нападів диявола.**

**Керуй Ти моїм життям. В ім'я Отця,
Сина та Святого Духа. Амінь.**

Господь – допомога моя

Псалмоспівець і цар Давид пише про Господа Бога: «Ти став мені помічником, і я радітиму під захистом Твоїх крил».

Це той самий Давид, який уразив у поєдинку Голіафа. Чому він переміг? Бо покладався не на себе, не на свою силу та спритність, а на Господа.

Є люди, котрі покладаються на себе. Вони вважають, що допомоги не потребують. Ці люди занадто самовпевнені. А Писання говорить, що гордим Бог противиться. Він ніби каже: «Ну, спробуйте самі». А коли трапляється горе або халепа, такі люди стають жорстокими чи впадають у відчай.

Усе інакше у людей, що покладаються на Господа. Навіть тоді, коли не все виходить, як хотілося б, вони знають – у них є Батько Небесний. Він дбає про них. До Нього вони можуть звернутися. Немає на землі людини, яка б не потребувала допомоги. Але не всі люди знають, до кого їм звернутися, коли настає потреба.

Ти думаєш, це не так просто – звернутися до Господа по допомогу? Я теж інколи так думаю: Бог настільки великий, а ми такі... ну, скажімо, не варті Його. Але справа в тому, що Богові подобається, коли ми в усьому уповаємо на Нього. Наш Батько радіє, коли ми усвідомлюємо Його велич і піклування про нас. Він нас дуже любить! Адже тим, кого любимо, –

ми охоче допомагаємо, правда ж? Так і Бог, Який любить усіх людей, тільки й чекає, щоб ми до Нього звернулися. І зробити це можна завжди. Він готовий нас і вдень, і вночі слухати. Якщо маємо проблему чи питання, якщо чогось боїмося чи справді перебуваємо в небезпеці, – можемо помолитися. Можна промовляти молитву, яку ти вивчив напам'ять. Але краще, якщо ти скажеш Богові своїми словами, що тебе хвилює або лякає. Він тебе обов'язково почує.

Якщо ж думаєш, що ти слабкий, нікому не потрібний, не вмієш добре говорити і справляти враження на людей, то знай, такими були колись і Давид, і Мойсей. Знаєш, чому не варто сумувати? Бо й тобі, як і їм, говорить Господь Бог: «Я допоможу! Тільки йди за Мною і слухай Мене. Тоді нічого не буде страшно, і ти зможеш зробити все, що Я доручу». Довірся Йому всім серцем.

Господь – надія моя

У Книзі пророка Єремії написано: «Проте благословенна людина, яка цілковито покладається на Господа, і надією якої є Господь». Уявляєш, що означало для пророка Єремії почути від Бога ці слова й записати їх у сувій, щоб вони збереглися для наступних поколінь?! Адже чоловік протягом усього свого життя постійно зазнавав переслідувань: його били й морили голодом, кидали у в'язницю та глибоку яму з рідким холодним брудом. Над словами бідолашного Єремії насміхались, а сувій із записаними пророцтвами цар публічно спалив у своїй жаровні, біля якої грівся.

Протягом сорока років пророк Єремія закликав свій народ покладатися на Господа, а не на свою силу; на силу Святого Духа, а не на силу коней і зброї; на силу Господа, а не на Єгипет із його армією. Але народ його так і не послухав... І вивели його в полон. За переказами, люди каменували пророка в Єгипті. Вони вбили того, хто все своє життя покладався тільки на Господа й закликав до цього народ. Невже він даремно сподівався? Ні! Єремія знав Господа й усе своє життя надіявся на Нього. Як ти думаєш, що важливіше: бути як усі, чи бути на боці Самого Бога, навіть коли це непопулярно, небезпечно і не приносить жодної вигоди?

Сподіватися на Господа – значить у всьому довіряти Богу, розповідати Йому про все і радітися з Ним

у всіх питаннях. Завдяки допомозі Господа Єремія зміг усе життя зберігати Йому вірність. Ми й тепер із благоговінням читаємо слова Бога, записані про роком Єремією. Він у вічності з Господом. Що може бути краще? А де ті, хто сподівався на себе? Навіть страшно уявити.

Біблія сповнена прикладів того, коли люди переставали сподіватися на Господа і зверталися до чаклунів або ворожок. Вони починали покладатися на себе або інших людей, а потім гірко плакали й журилися.

Проте в Біблії описано життя багатьох людей, які завжди поклалися на Бога. Наприклад, Єремія таким був або цар Давид. Опис багатого подіями життя Давида читаємо як пригодницький роман: то він перемагає велетня Голіафа, то за ним женеться злий цар Саул; то він здобуває перемогу над ворогами; то доводиться вдавати божевільного задля порятунку. Але протягом усього свого життя Давид у всьому поклався на Господа. Прочитай Псалом 23. Які слова! Яке сподівання!

Чи хочеш ти пройти життя під захистом Господа? Покладися на Нього, як Давид і Єремія. Зроби просто зараз. Скажи це в молитві Богу. Господь бачить твоє серце і зрадіє такому рішенню. Він буде твоїм вірним Охоронцем усе твоє життя.

Псалом 23

Псалом Давида.

Господь – мій Пастир.

Я не матиму недостатку.

*На зелених лугах Він дозволяє мені
відпочивати, біля тихих вод
підчується про мене.*

*Мою душу Він підкріпляє, провадить мене
стежками правди заради Свого Імені.*

*Коли б я пішов навіть долиною смертної тіні,
не боятимуся лиха, бо Ти зі мною.*

Твій жезл і Твій посох втішатимуть мене.

*Ти накриваєш переді мною стіл перед очима
моїх ворогів. Ти намастив мою голову
єлеєм, до краю наповнюєш чашу мою.*

*Отже, добро і милосердя будуть
супроводжувати мене в усі дні мого
життя. Я перебуватиму в Господньому
Домі протягом багатьох днів.*

Господь – сила моя

Ти, можливо, думаєш, що для хлопця бути сильним – найголовніше? Чи спадали тобі такі думки? Особливо якщо прискіпуються хлопці зі старших класів? Бути сильним і здоровим – це добре. Але ця сила не гарантує, що будеш щасливим, що ти – у безпеці. Хоч яким дужим ти був би, та завжди знайдеться хтось сильніший.

Коли я був хлопцем, то жив у Киргизії. Тоді наше велике районне містечко було нібито розділене на зони влади: у кожній частині була своя хлопчача банда. Якщо хтось із хлопців самісінький опинявся на чужій території й потрапляв у руки тих задирак, то лиха йому не оминати. А от якщо я був там зі своїм татком, то мені й на думку не спадало хвилюватися й озиратися: зі мною був батько.

Уяви, що ти живеш у світі, який дуже ворожий до тебе: кругом чатують усілякі небезпеки, а ти не боїшся. Тобі й на думку це не спадає, чому? Бо твій Батько з тобою. Твій Отець Небесний. І ти не боїшся нічого не тому, що сильний, а тому, що твоя сила – Сам Господь, з яким ти спілкуєшся, коли молишся й читаєш Писання. Уявляєш, яку силу має Бог: Він воскресив із мертвих Ісуса Христа! І, як написано в Біблії, цією силою могутньо діє й у нас.

Ти пам'ятаєш мужнього царя Давида? Того самого, котрий, коли був іще юним пастухом, переміг силача Голіафа, озброєного від голови до п'ят воїна.

Так-от, Давид написав багато молитовних пісень, які в Біблії називаються псалмами. В одній він пише: «Один раз промовив Бог, а я почув двічі, що сила – в Бога». Коли ти прочитаєш ці слова в Біблії, знай, що Вседержитель тобі їх промовляє. Ти їх почув, а потім повірив Богові та Його Слову і... в серці своєму їх закарбував. Це так чудово – знати свого Батька Небесного й чути Його голос!

Господь – цілитель мій

Ох, як погано хворіти! Навіть найпростіша хвороба: застуда, грип або ж ангіна – завдає нам страждань і незручностей. Чому ми хворіємо? Дізнаємося про це з Біблії. Коли перші люди згрішили, Бог вигнав їх із раю, і вони стали смертними. Разом із гріхом у світ прийшли й недуги.

Добре, що Бог передбачив у рослинах – травах, кореннях, листі, квітах чи плодах – засоби для лікування. Приміром, якщо в тебе ранка на нозі або руці дуже повільно гоїться, то поклади на неї чистий лист подорожника і не дуже туго перев'яжи: вона швидко заживе. У Біблії є приклад того, як хворому приклали інжир до рани, і чоловік одужав.

І як добре, що є лікарі, що знають, як допомогти хворим. Ми знаємо, до кого звертатися, коли болить зуб. І Біблія також розповідає про лікарів. Один із авторів Євангелій, Лука, був лікарем і супроводжував апостола Павла під час його небезпечних і сповнених пригод подорожей. Та й сам Павло був хворий і потребував медичної допомоги.

Але найголовніше – у нас є Лікар, Який знає кожного, Хто має владу над усіма хворобами й навіть смертю. Це наш Господь Ісус Христос, Який взяв на Себе наші немочі, як говорить Біблія. Він має владу й силу зцілити людину. До Нього ми можемо звертатися, коли маємо якусь потребу.

Чи бачив ти колись, як хтось умить зцілюється? Мені доводилось. І неодноразово. Просто так, після молитви... раптом людина ставала здоровою. Таких прикладів і в житті, і в Біблії дуже багато. Прочитай, наприклад, Євангеліє від Марка. Там багато таких випадків описано. Бог Сам сказав: «Я – Господь, Який тебе оздоровлює». Ці слова записано у книзі Вихід. Не бійся звернутися до Бога з проханням: Він може все!

Господь – радість моя

Коли ми думаємо про Бога, яким Його уявляємо? Як на малюнку на перших сторінках Дитячої Біблії? Але Бог не такий має вигляд. Він не дідусь, який сидить у царській короні на хмарі або на троні, осяяному неприступним світлом. Ми навіть не можемо уявити Отця, тому в Біблії Він часто дає Собі імена-характеристики, які допомагають хоч трохи зрозуміти, який Він.

Наприклад, Бог говорить Мойсеєві: «Я – Господь, Який тебе оздоровлює». Тобто, якщо ми захворіли, то можемо й маємо насамперед звертатися в молитві до Бога. А вже потім до лікарів. І ми уявляємо, як Бог Сам кладе нам на голову руку та зцілює нас. Хоч ми й не можемо Його уявити, але цілком реально це відчуваємо.

Або читаємо в Євангелії про те, що Ісус говорить: «Я – Пастир добрий! Пастир добрий кладе Свою душу за овець». І уявляємо, як Ісус на хресті віддає за нас Своє життя. Ми знаємо, що це наші гріхи Він узяв на Себе. І наше серце сповнюється вдячністю і благоговінням. Уявляємо також, як добрий пастир шукає заблудлу вівцю. Цю картинку ми теж знаємо з Дитячої Біблії. І розуміємо, що це ми – ті заблукалі вівці. Знаємо, що Він шукатиме нас, якщо зійдемо з Його дороги. Христос ніколи нас не залишить.

У Біблії Господь описує Себе різними характеристиками. Ось послухайте, що пише один з авторів

пісень-молитов, які ми називаємо псалмами: «Тоді я підійду до Божого жертовника, до Бога моєї розради і потіхи. Прославлятиму Тебе на гуслах, Боже, – Боже мій!» Він називає Бога Богом радості!

У пошуках веселощів люди чого тільки не роблять! Куди вони тільки не ходять, щоб якось розважитись. Зазвичай після таких утіх дуже важко на душі буває. Що маю на увазі? От, приміром, алкоголіки й наркомани неабияк страждають, що аж жах за них бере. Шукали трохи веселощів і радості, натомість знайшли страх, хвороби, біль, розпач... Бог застерігає, що на цьому шляху втіхи не знайти.

А от народ Божий розраду й надію шукає для себе у спілкуванні з Батьком Небесним, у читанні Слова Його, у співанні хвали Спасителю нашому. А в молитві серця наші наповнюються такою радістю, яку навіть описати важко. Справжнє щастя – це спілкування із Самим Богом, Творцем Всесвіту, нашим Господом. Він наповнює наші серця світлом, Своїм Духом Святим. Тож тільки до Нього ми хочемо приходити, тільки в Господі шукаємо справжню втіху. Він – Бог радості й веселощів!

Частина третя

**КНИГА КНИГ –
БІБЛІЯ**

Біблія – Слово Боже

Учений Михайло Ломоносов писав: «Творець дав людському роду дві книги. В одній Він показав Свою велич, в іншій – Свою волю. Перша – видимий світ, створений Ним, щоб людина, дивлячись на величність, красу і стрункість Його створінь, визнала Божественну могутність. Друга книга – Священне Писання...»

Інша велика людина – президент Сполучених Штатів Америки, борець проти рабства – Авраам Лінкольн говорив: «Я переконаний, що Біблія є найкращим подарунком, яким Бог колись наділив людину. Усе найкраще від Спасителя світу нам передається через цю Книгу».

Звідки нам знати, що ми грішні й потребуємо прощення, якби про це не говорила Біблія? Звідки знати, що нам робити для спасіння, якби Біблія не розповіла про Ісуса Христа, Який помер за наші гріхи і Який сказав, що всі, хто вірує в Нього, мають життя вічне? Бог надав можливість спасіння всім людям і дав світові Біблію. Протягом майже 1500 років пророки Божі, одержуючи від Нього одкровення, звертали-ся і до своїх сучасників, і до прийдешніх поколінь зі словами викриття, настанови й розради. Усі книги пророків зібрані в одну Книгу – Біблію, або Священне Писання. Біблія перекладена тисячами мов і протягом усієї історії друкарства посідає перше місце і за кількістю перекладів, і за кількістю надрукованих

екземплярів. Бог і сьогодні розмовляє з кожним, хто бажає знати Його волю через цю святу Книгу.

Генріх Гейне із притаманною поетам захопленістю пише: «Що за книга Біблія! Велика й об'ємна, як світ, вона укорінилася в глибинах всесвіту і лине до таємничої блакиті небес!.. Воістину, це Слово Боже, тоді як усі інші книжки висловлюють лише людське мистецтво».

Але Біблія говорить не лише про те, що ми потребуємо прощення, що за наші гріхи помер на хресті Ісус Христос. Вона вчить, як нам жити, як чинити в тому чи іншому випадку. Вона – єдине правдиве керівництво в житті. Один із найпрекрасніших проповідників усіх часів, якого так і назвали Іван Золотоуст, писав: «Читання Писання зміцнює розум, очищає сумління, пригнічує нечисті пристрасті, насаджує чесноту, підносить думки, не допускає губитися в несподіваних обставинах».

Щоденне читання Священного Писання, що супроводжується молитвою, і готовність до виконання написаного в ньому, є надійною основою святого й богоугодного життя.

Радість для душі

Книжки мають дивовижну властивість: читаючи їх, забуваєш про все навколо, линеш із ними в зовсім інший світ. Я говорю про гарні й захопливі книжки. Ти вже мандрував з Іваном Багряним по тайзі у товаристві тигроловів? Чи, можливо, навіть літав на Місяць із Жулем Верном і блукав преріями з Майном Ридом? Але коли цікава книжка закінчується, знову настає повсякденне життя. Ти вже помічав таке?

Проте є книга особлива, не така, як усі. Інша, бо її автор не людина, а Сам Бог, і розповідає вона не про земне, а про небесне. Якщо читаєш Біблію, то чуєш Самого Бога! І Бог відкриває тобі, твоєму серцю новий світлий радісний світ. Візьмися наступного тижня за Євангеліє від Луки і прочитай його за один присід. Згодом помітиш, що ввесь цей час ти спілкувався з Ісусом Христом. На душі стане світло й радісно, як буває від розмови з найкращим другом.

Я пам'ятаю, як уперше читав Новий Завіт. Це почуття важко передати словами. Мою душу осяяло світло, і моє серце наповнювалося радістю й силою. Мені хотілося всіх обійняти й на весь світ кричати, що Ісус любить нас, що Він помер за кожного, що Він чекає на небесах усіх, хто Його любить.

Біблія має цю властивість, якої не має жодна інша книжка: вона вводить нас у спілкування із Самим Богом і Спасителем нашим Ісусом Христом.

Цю радість відчував також псалмоспівець і цар Ізраїлю Давид. Він писав, що його оточували вороги, життя часто було в небезпеці, але він радів Слову свого Бога. Про це ти прочитаєш у Біблії, у Псалмі 119. Правда ж, чудово?!

Бог і Біблія

Біблія складається з двох частин: Старого Заповіту й Нового Заповіту, або Євангелія. Книги, що входять до Старого Заповіту, написані до народження Христа, їх 39. У Новому Заповіті – 27 книг, вони написані після народження Христа.

Бог дуже хотів, щоб ми знали про Нього, що Він створив Всесвіт і як Він спілкується з людьми. Тому Він доручив чоловікові, на ім'я Мойсей, записати все це. Було це три з половиною тисячі років до нашої ери.

Мойсей був дуже освіченою людиною. Він навчався у найкращих учителів Єгипту. І коли Мойсей, за дорученням Бога, вивів ізраїльський народ з єгипетського рабства, то змушений був сорок років мандрувати з ним по пустелі. Там Мойсей спілкувався з Господом так, як ніхто до нього й після – віч-на-віч.

Бог наказав Мойсееві записати все, що Він сказав йому. Так з'явилися перші книги Біблії: П'ятикнижжя Мойсея. Звідти ми дізнаємось, як Бог створив світ, як навів на землю потоп і врятував сім'ю Ноя. Ми читаємо, як Творець вибрав Авраама, як вів Ісака та Якова... І багато іншого, важливого й необхідного для розуміння Бога та Його волі. Наприклад, з П'ятикнижжя ми знаємо Десять заповідей.

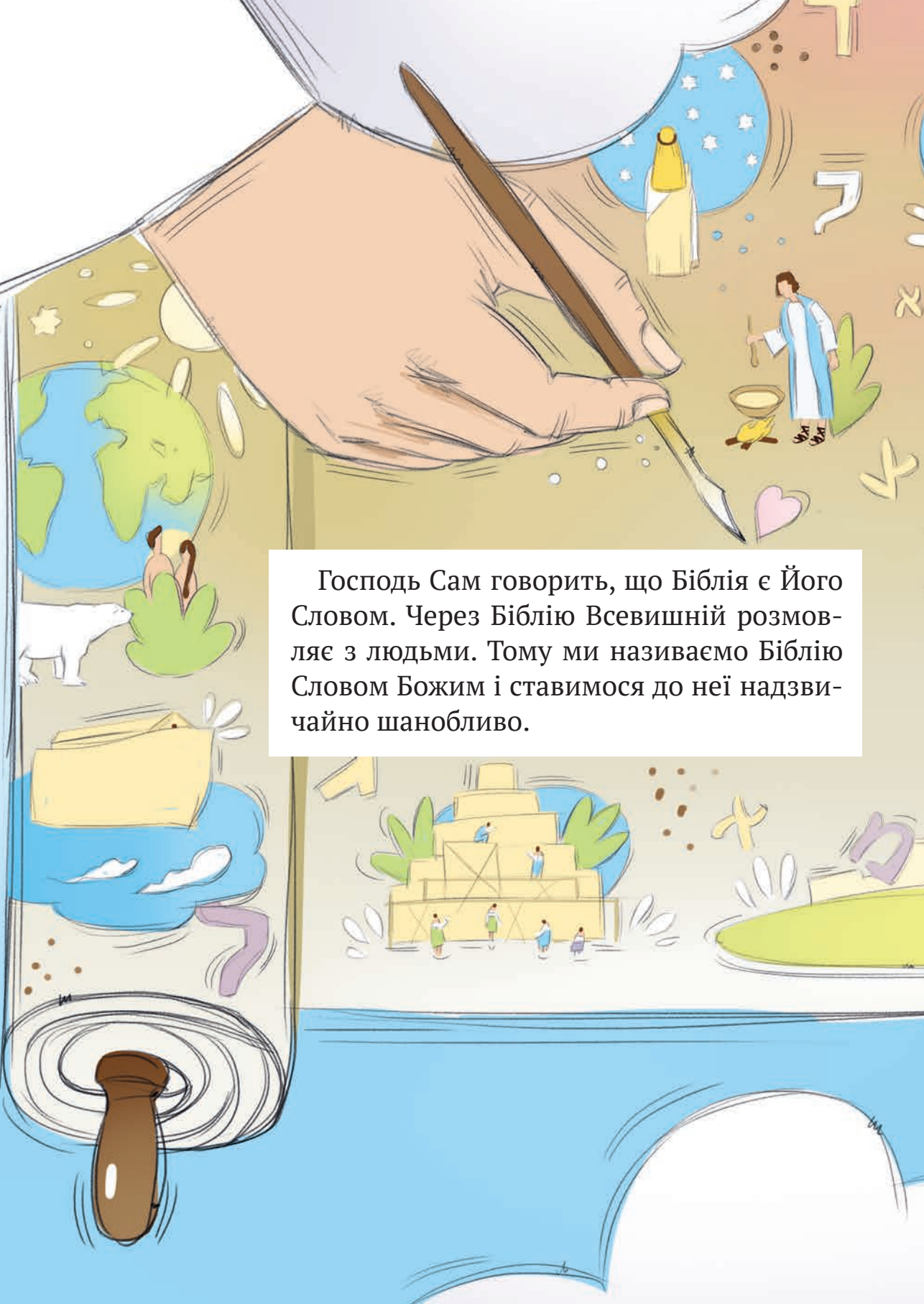
Історію народу Божого, Ізраїля, записано в Біблії, тому що Бог вирішив із цього народу дати світові Спасителя Ісуса Христа.

Протягом століть Бог завжди знаходив людей, які любили Його, чули Його голос і розуміли Його волю. Тож таких людей називають пророками. Багато пророчих писань увійшло в Біблію. Пророки не тільки передавали народові волю Божу, а й говорили про майбутнє, особливо про те, як у світ прийде Спаситель, де Він народиться, що робитиме і чого навчатиме. І найголовніше, як Він врятує світ, померши на хресті за гріхи всіх людей. Сотні пророцтв про Христа ми можемо знайти на сторінках Біблії, у першій її частині, що називається Старим Заповітом.

Друга частина Біблії, Новий Заповіт, розповідає про здійснення цих пророкувань: про те, як і де народився Спаситель Христос, чого Він навчав, що робив і говорив. І як Він помер і воскрес із мертвих, щоб усі, хто вірить у Нього, теж могли воскреснути для вічного життя.

Апостоли Ісуса Христа дбали, щоб віруючі в Ісуса достеменно знали, як жити. Для цього вони писали послання, які також увійшли в Біблію, у Новий Заповіт. В останній книзі Нового Заповіту, яка називається Об'явлення, Ісус через апостола Івана говорить про те, що буде з нашим світом. Це книга пророцтва про кінець світу, майбутній суд і вічне спасіння всіх людей, хто вірив в Ісуса Христа.

Так Бог відкрив нам усе, що потрібно знати про Нього і про світ, у якому ми живемо, про нас самих і про те, як правильно жити. Тому дуже важливо щодня читати Біблію, особливо Новий Заповіт. Інакше як ми знатимемо, що Бог нам хоче сказати?

Господь Сам говорит, що Біблія є Його Словом. Через Біблію Всевишній розмовляє з людьми. Тому ми називаємо Біблію Словом Божим і ставимося до неї надзвичайно шанобливо.

Слово Боже й молитва

Коли ми читаємо Біблію, то розуміємо, що говорить нам Бог. І в нашому серці виникає відгук – це наша молитва. Ми звертаємося до Самого Господа. Багато молитов записано в Біблії: благання Авраама й Мойсея, Ісуса Навина й царя Давида, молитви простих людей і великих пророків, молитви жінок і молитви апостолів.

Одна з найдовших молитов, яку знаходимо в Біблії, це 119-й Псалом. У ньому аж 176 віршів, і в кожному псалмоспівець говорить з Господом про Його слово, Його закон і заповіді. Однак ми знаходимо у Священному Писанні не лише молитви давніх авторів і героїв Біблії, а й молитви Самого Ісуса. І що дивовижно та прекрасно: Христос часто молився віршами з Писання, фразами пророка та псалмоспівця Давида. І навіть у найважчий час життя Ісуса останніми Його словами були: «У Твої руки віддаю свого духа» (Псалом 31).

У всіх спокусах і труднощах ми можемо звертатися до нашого Спасителя. Господь чує молитви Своїх дітей і відповідає на них. Є багато таких прикладів у Біблії. І добре, якщо ми знаємо і користуємося зразками щирих молитов, записаних у Священному Писанні. Молитви, якими молилися праведники і пророки, ті, кого Бог назвав Своїми друзями.

Чи знаєш ти напам'ять 23-й Псалом? Це молитва Давида, відома під назвою «Господь – мій Пастир».

Її перекладено більш ніж 2000 мовами. Якщо не знаєш її, вивчи й молись нею, коли буде вкрай важко, і відчуєш, як у твоє серце прийде мир і спокій. Це не чарівні слова. Цю молитву Господь чув уже мільйони разів і щоразу відповідав. Слід знати напам'ять і молитву «Отче наш», якої навчив Своїх учнів Ісус.

Звісно, ти можеш, і це правильно, молитися своїми словами. Біблія говорить: «І все, що попросите в молитві з вірою, – одержите».

Ми вчимося славити Господа словами з Писання. Немає у світі таких висловлювань, які були б прекраснішими і сильнішими за слова з Біблії! Ось один із віршів 119-го Псалма: «Хай мої уста заспівають пісню хвали, адже Ти мене навчаєш Своїх постанов».

Молитва «Отче наш»

*Отче наш, Який на небесах,
нехай святиться Ім'я Твоє,
нехай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя, як на небі,
так і на землі;
хліб наш насущний дай нам сьогодні,
і прости нам провини наші,
як і ми прощаємо винуватцям нашим,
і не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.
Бо Твоє є Царство, і сила,
і слава навіки. Амінь.*

Слово Боже – істина

Коли Ісус звертався до народу, Його слова завжди мали надзвичайну силу. Слухаючи Учителя, люди повинні були в серці вирішити – вірити Йому чи ні. Не просто так – послухали та й пішли... Христос говорив як той, хто має владу. На жаль, серед слухачів були ті, хто не хотів вірити Його словам. Одного разу ці люди таки просто пішли геть. Тоді Христос запитав Своїх учнів, чи не хочуть і вони залишити Його. Апостоли відповіли: «Господи, до кого ми підемо? Ти маєш слова вічного життя».

Справді, немає нічого більш достовірного й надійного за слово Бога. Довіряти слову Божому, а записано воно в Біблії, означає довіряти Самому Господу! Не довіряти Біблії – не вірити Самому Богові. І це дуже страшно. Кому тоді ще вірити, якщо не Батькові Небесному? Правда ж?

А Богові дуже важливо, щоб Йому вірили. У Біблії написано: Бог пообіцяв Авраамові, що в них із Сарою народиться син, хоча подружжя вже було дуже старим. Авраам повірив Господу. Бог так високо оцінив цю віру, що назвав його другом. І віра Авраама стала йому за праведність.

Біблія є істиною, і це ми знаємо із самої книги. Наприклад, Бог обіцяв Ною, що після того, як буде збудовано ковчег, настане потоп, а Ной разом із сім'єю врятуються. Так і сталося. Господь обіцяв Авраамові сина – і Сарра, його дружина, народила сина Ісака.

Бог обіцяв Якову дати його нащадку у спадщину всю землю ханаанську – і досі живуть на цій землі, в Ізраїлі, нащадки Якова – євреї. Бог обіцяв дати світові Спасителя – і народився Ісус Христос, Син Божий, Який став Спасителем усіх віруючих у Нього. Бог обіцяв, що всі віруючі в Ісуса Христа будуть з Ним у Царстві Небесному. Чи віриш ти цьому? Вір, адже Сам Бог це сказав.

Слово Боже незмінне й вічне

Коли читаєш Біблію, то в серці з'являються різні бажання, наприклад, згадаєш, як когось образив і вже кортить вибачитися. Іноді просто відчуваєш, що поруч Той, про Кого говорить Біблія, – наш Господь Ісус Христос.

Відомо, що перші частини Біблії було написано більш як три з половиною тисячі років тому. Однак вона впливає на серця людей і сьогодні з такою ж силою, як у давнину. Біблію читають в Азії та Австралії, на островах Океанії та в Європі. Її з благоговінням читають високоосвічені люди та з побожністю в серці слухають ті, хто не знає грамоти. Чому Біблія так впливає на людей? Тому що вона є словом Самого Бога, Який створив увесь світ.

Були і є противники Священного Писання, які не хочуть, щоб люди читали Біблію. Нещодавно один чоловік із Гонконгу ледь не втратив життя за спробу привезти Біблію в Китай. А в Саудівській Аравії засудили одного філіппінця до смертної кари, звинувативши у проповіді християнства лише тому, що в нього знайшли Біблію.

Так було в усі часи. Біблію намагалися знищити. Наприклад, імператор Діоклетіан в 303 році вирішив убити проповідників і спалити всі сувої Біблії, щоб таким чином викоринити християнство. Зрозуміло, що цього не вийшло: Бог оберігає Слово. Він

Сам сказав: «Небо і земля проминуть, а Мої слова не проминуть». Він хоче, щоб ми знали, як жити і що робити, щоб бути з Господом вічно. Бог хоче, щоб ми могли слухати Його голос, коли читаємо Біблію.

Дехто намагається Священне Писання спотворити, внести якісь зміни. Слово Бога не можна змінити. Немає книги більш точної за Біблію. Якою вона була тисячі років тому, така вона й нині.

Їй ми можемо довіряти. Біблія – вічна, незмінна Книга. Хто читає її постійно і звіряє з нею свою поведінку та свою віру, завжди матиме радість від спілкування із Самим Богом.

Слово Боже – добре зерно

«Зерно – то слово Боже», – сказав Ісус Христос учням, коли ті запитали про значення притчі, яку Він розповів перед натовпом. Дехто не вірив в Ісуса. Про цих людей Христос сказав, що їх можна порівняти з посіяним при дорозі насінням: слово Боже посіяне в їхньому серці, але не приносить плоду. Інші вірять, але... Вони завжди мають сумнів. Турботи, захоплення, задоволення відволікають таких людей, і зерно не приносить плоду. А є люди, які зберігають почуте слово в серці й виконують його. Таке слово приносить багато плоду. Так сказав Ісус Христос. Слово Боже, коли його читаєш або слухаєш, справляє в душі дивовижну дію. Ти це помічав? Найголовніше – Боже слово викликає в наших серцях абсолютну довіру до Господа та покладання на Нього. Тоді на серці спокій і мир.

Знаєш, що Лермонтов писав, коли випробував на собі дію записаної в Євангелії молитви «Отче наш», яку нам дав Сам Ісус Христос?

*Є сила благодатная в співзвуччі слів живих,
І дихає, й приваблює свята принада в них.
З душі тягар мов звалиться – і сумніви підуть.
І віриться, і плачеться, і світлі сльози йдуть.*

(Переклад Олени Мікули)

У Другій книзі царів можемо прочитати, яку благо-творну дію на царя Йосію справила знайдена у храмі книга Закону. Такий самий вплив Біблія може мати й у твоєму серці. Читай її, запам'ятовуй вірші, які тобі здаються важливими. Слухай уважно проповіді пастора та вчителя недільної школи – і твоє життя буде успішним і угодним Господу. Ти завжди знатимеш, як чинити. А Бог матиме можливість нагадати тобі зі Свого Слова якусь заповідь, якусь розраду чи підбадьорення. Читай Біблію, і ти чутимеш голос Самого Бога, Творця Всесвіту й Отця нашого Спасителя Ісуса Христа. Апостол Павло пише в Посланні до римлян: «Віра – від слухання, а слухання – через Слово Христа».

Слово Боже дає надію

Скільки різних ситуацій трапляється, коли здається, що все втрачено. У тебе теж таке бувало, чи не так? Особливо, якщо зробив щось погане, а батьки про це дізналися. Ти тоді думав: «Якщо цього разу пронесе, то більше ніколи не буду...»

Таких історій багато не лише у твоєму житті. У Біблії їх бозна-скільки описано. Бувало, весь народ ізраїльський грішив, а потім опинявся у страшній небезпеці. І Бог через пророків говорив Своему народові, що тільки на Нього юдеї можуть покладатися, тільки Він може вивести їх із біди, яка слідувала за грішним життям. Але треба було покаятися і звернутися до Бога.

Так і цар Давид написав: «Отже, людина проминає, наче привид. Даремно клопочеться вона, збирає скарби, та не знає, хто буде ними користуватись. А тепер на що мені сподіватись, Господи? Моя надія в Тобі! Звільни мене від усіх моїх гріхів». Якщо ти згрішив – є надія на прощення. Бог чекає на тебе. А всім, хто звернеться з покайням і вірою до Бога, Він дає надію на вічне життя.

Мені в дитинстві доводилося потрапляти в ситуацію, коли хлопчак з іншої вулиці чатували на мене, щоб побити. Що саме було причиною розбрату – не пам'ятаю. Хлопці несподівано вискакували з кущів і... бачили мого старшого брата! І в кущах зникали швидше, ніж з'являлися. Якщо ти – дитя Боже, якщо

Господь – твій Батько, то ти знаєш, що Ісус Христос завжди з тобою. Тому апостол Павло не сумував навіть у в'язниці, куди його посадили вороги. Підтримуючи тих, хто був на волі, він писав із в'язниці, що Ісус Христос – наша надія. Спаситель переміг увесь світ, сатану і гріх. Немає жодної сили у світі, яка могла б відокремити нас від любові Божої в Ісусі Христі. Він завжди поряд. Ісус завжди захистить. Христос – наша надія.

Якщо тобі доводиться щось робити, що, на перший погляд, не подужаєш, не сумуй. Так було з багатьма людьми. Наприклад, із Неємією. Він повернувся на батьківщину, де застав суцільну розруху, а навкруги самі вороги. Гадаєш, він занепав духом? Ні. Бо знав: те, що він робить – по Божій волі. Попри всі труднощі у відновленні зруйнованого Єрусалиму, попри постійні вилазки ворогів, Неємія впорався з наказом Бога. Не сумуй і ти. Сподівайся на Господа, на Його допомогу, і Він обов'язково допоможе.

У Біблії написано: «Усім своїм серцем довірся Господеві, – і не покладайся на власний розум. Пам'ятай про Нього на всіх своїх дорогах, – і Він вирівняє твої стежки».

А як пізнавати Всевишнього? Як дізнатися, чого Він очікує від нас? Звідки знати, що Господь обіцяв і на що нам сподіватися? Із Біблії. Це вона відкриває нам, яким є Бог. Читайте її, і в твоєму серці завжди житиме надія, яка не дасть тобі занепасти, яка вкаже на світло у темряві.

Слово Боже навчає любові

Один відомий кавказький письменник сказав: «Засновників релігій було багато, проте ніхто з них не брав на себе чужий біль!» Це зробив лише один – Ісус Христос». Говорити можна багато і промовисто, важливе й химерне, зрозуміле й повчальне. Подивися, скільки книжок у бібліотеці! А скільки їх загалом написано!

Однак єдина Книга, що має владу над серцями людей, – це Біблія. Вона впливає на нас тому, що це слова Самого Господа. І якщо Він говорить, щоб ми любили одне одного і навіть ворогів, то знаємо, що Його слова мають силу. Отець Небесний говорить як той, хто має владу. Він Сам, великий і славний, не знехтував людьми і довів Свою любов тим, що помер замість нас на хресті, обпльований і побитий людьми, яких Він і створив! І, страждаючи на хресті, простив тим, хто Його розіп'яв. Звичайно, Він має право від нас очікувати і навіть вимагати, щоб ми любили Його й таких самих, як ми, людей.

Уся Біблія, від першої сторінки й до останніх слів, пронизана любов'ю Бога до нас, Його творінь. Тож коли читаємо її, у наших серцях з'являється бажання любити Господа, своє оточення, любити навіть тих, хто ображає нас.

Звичайно ж, у тебе виникає запитання: а як любити, якщо в серці не відчуваєш того? У Біблії написано,

що «Божа любов влилася в наші серця через даного нам Святого Духа». Це означає, що Сам Господь Бог навчає наше серце любові. Навчає через Своє Слово і робить нас здатними любити через Свого Духа, Якого дає всім, хто про це просить.

Слово Боже навчає прощення

Учні Ісуса Христа, яких Він назвав апостолами, попросили навчити їх молитися. А за часів Ісуса, як і тепер, язичники й релігійні люди надавали молитовній формі особливого значення. Їм здавалося, те, якими словами людина молиться, має вирішальне значення для Бога. Ісус сказав Своїм учням, що основне в молитві – стан душі, адже Бог дивиться на серце людини, особливо коли вона говорить до Батька.

Отож Ісус навчив учнів, як потрібно спілкуватися з Богом. Це молитва «Отче наш». Записано її у шостому розділі Євангелія від Матвія. Зверни увагу на такі слова: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Чому Христос дає учням зразок молитви про прощення?

Відповідь Ісуса на це запитання ми знаходимо відразу після молитви: «Бо коли ви прощаєте людям їхні переступи, простить і вам ваш Небесний Отець; якщо ж не прощаєте людям їхніх переступів, то й ваш Отець не простить вам ваших переступів». Як просто і зрозуміло: хочеш, щоб Господь Бог простив тобі? Прощай усім, хто тобі щось погане сказав або зробив. Просто вибач – і все. Як у притчі про заблудлого сина, де батько простив і прийняв хлопця назад. Так чинить Бог, і Він хоче, щоб і ми були такими.

Чому це так важливо Ісусу? Гадаю, причин багато. Найголовнішим є те, що безгрішний Син Божий повинен був померти на хресті задля можливості простити нам гріхи – настільки вони страшні, навіть найменші. Тож і ми, такі недосконалі, повинні прощати людям – і друзям, і навіть ворогам нашим.

Якщо комусь не вибачаємо, то на серці стає темно, усе нам немиле, усе дратує. Ми навіть можемо захворіти і фізично, і душевно. Ось тому Слово Боже вчить нас прощати.

Слово Боже – світло на шляху

У середині дванадцятого місяця, який за місячним календарем зазвичай припадає на листопад, у Таїланді відзначають свято Лойтратонг. Цього дня на воду спускають невеликі човники у формі вазочок. Середину наповнюють свічками й пахощами. Увечері вся річка буває всіяна такими мерехтливими човниками. Дуже вражає й захоплює таке видовище. Особливо коли знаєш, що люди сподіваються у такий спосіб звільнитися від свого темного, гріховного минулого. У це свято всі вітаються: «Будьте щасливі!» Чи здійсняться ці побажання?

Не тільки в Таїланді, а й у всьому світі людям бракує світла, радості й миру в серці. Люди всюди шукають істинного щастя.

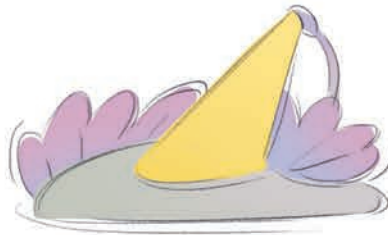
Якось у газетах було повідомлення про авіакатастрофу в Кенії (Африка). Там розбився літак, який намагався здійснити посадку в саду при готелі. Довгі смуги ліхтарів уночі льотчик сприйняв за посадкові вогні аеродрому. Усі пасажери загинули. Льотчик щиро вірив, що здійснює посадку на злітно-посадковій смузі в Найробі.

Так само і багато людей щиро вірять у правоту своєї справи, переконано у правильності своїх вчинків. Проте часто помиляються. Самої щирості – замало. Потрібно вірити в істину, а Ісус сказав: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходять до Отця, якщо

не через Мене». А ще Ісус сказав: «Я – Світло для світу! Хто піде за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме Світло життя».

Тільки в Ісусі Христі кожен знаходить справжній мир для душі, на шляху з Ісусом Його світло освітлює нас і дає упевненість, що ми ніколи не розлучимося, що житимемо з Ним у вічності. Спаситель говорить тобі сьогодні: «Хто слухає Моє слово і вірить у Того, Хто послав Мене, має вічне життя і на суд не приходять, але перейшов він від смерті до життя».

Чи віриш ти Ісусові й тому, що Він сказав? У Своїм Слові, Біблії, Бог відкривається людині і показує дорогу життя.

An illustration of a diverse crowd of people of various ages and ethnicities gathered around a large, dark brown wooden chest. The chest is secured with thick, light brown ropes. The scene is set in a bright, open area with a blue sky and modern buildings in the background. The style is a clean, colorful line drawing.

Частина четверта

ІСУС – СПАСИТЕЛЬ СВІТУ

Ісус – Спаситель

Чи знаєш ти, що немає більшого і прекраснішого імені за ім'я Ісус? Чому? Тому що лише Він, Син Божий, може врятувати людину від вічної смерті. Так написано в Біблії: «Під небом немає іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися». У цьому світі немає жодної людини, яку могло б урятувати від смерті її праведне життя. Ні одної! І Бог, Який усіх людей любить і не хоче, щоб вони потрапили в пекло, вирішив послати в цей світ єдиного, Хто був безгрішний, – Ісуса.

Христос явився, щоб віддати Своє життя для спасіння всіх, хто віритиме в Нього. Прийшов і виконав. Ісус помер на хресті не тому, що злі люди вбили Його, а тому, що Він волів заради тебе й мене віддати Своє життя і цим заплатити за мої і твої гріхи. Навіщо Він це зробив? Тому, що і я, і ти, та й інші люди на землі в усі часи за своєю природою не здатні на добро. А Він за природою Своєю – Спаситель.

Є історія про одного подвижника, святого чоловіка. У пустелі, де він жив, узимку пішов дощ. Сухі русла річок наповнилися потоками води. Раптом подвижник помітив скорпіона, який рятувався від негоди, – намагався зачепитися за тоненьку гілочку, проте нічого не виходило. Пустельник вирішив допомогти скорпіону, але той спробував ужалити. Мандрівник, який проходив повз, запитав: «Що ти робиш? Скорпіон тебе вжалить!» Однак подвижник

відповів: «Жалити – це його сутність. А моя сутність – рятувати. Не буду ж я заради сутності скорпіона жалити відмовлятися від своєї сутності!»

Гадаю, ти зрозумів сенс цієї історії. Ісус хоче врятувати тебе, мене й усіх грішників не тому, що ми цього заслуговуємо, а тому, що Він за Своєю суттю Спаситель і любить нас. Щоразу, коли ти зустрінеш ім'я Ісус, згадай, що Він зробив, і подякуй Йому. Адже Христос прийшов у цей світ заради тебе й помер за твій гріх на хресті. Він дуже хоче, щоб ти прийняв цю жертву: попросив Його про прощення та подякував за своє спасіння.

Життя Ісуса землі

Найбільш достовірним джерелом відомостей про Ісуса Христа є Біблія. Хто Він, як прийшов у цей світ і як стосується нас усіх і тебе особисто, читачу, – розповість нам Слово Боже. У книгах Старого Заповіту, написаних до народження Христа, є пророцтва про Нього: про народження, про життя і смерть, про Його Царство. Життя Ісуса Христа та Його вчення описано в Новому Заповіті – у чотирьох Євангеліях і посланнях.

Що ж говорить нам Біблія – Писання про Христа?

Народився Ісус Христос від діви Марії, а Отець Його – Бог! Можеш детально прочитати про Його народження у другому розділі Євангелія від Луки. Зростав Він у сім'ї теслі Йосипа й навчився в нього ремеслу. Жив Ісус у місті Назареті, в Ізраїлі. Часто бував у Єрусалимі.

У тридцять років прийняв хрещення і почав проповідувати Своє вчення про Царство Боже. Багато хто вірив Учителю і йшов за Ним. Ісус творив чудеса, які ніхто, крім Бога, чинити не може. Наприклад, воскрешав померлих, зцілював сліпих і прокажених, утихомирював бурю. Ні до Його народження, ні після смерті не було такого, як Він. Про Ісуса Біблія говорить, що Він є істинним Богом і життям вічним. Через заздрощі священники переслідували Ісуса і, зрештою, домоглися Його страти. Але Він помер на хресті за нас, за тебе й мене, добровільно взяв на Себе гріхи всіх людей.

На третій день після смерті Ісус Христос воскрес із мертвих і перебував ще сорок днів на землі разом

з апостолами, яким і доручив поширювати по світу Своє вчення. У чому полягає воно? Коротко сформулював його Ісус Христос так: «Бо так полюбив Бог світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне». Ці слова Ісуса ти можеш знайти в Євангелії від Івана, у третьому розділі.

Потім Ісус Христос вознісся на небо, де Він і понині. Але небо не те, що ми бачимо над собою, а духовне, тому Христос зараз одночасно скрізь. І коли ти молишся, Він чує тебе.

Спаситель обіцяв повернутися на землю і забрати всіх, хто вірує в Нього. Про це також написано в Біблії. Отже, всі, хто вірує в Ісуса, чекають Його Другого пришествия.

У Біблії багато написано про Сина Божого, тому я раджу тобі негайно розпочати читати Євангеліє. Це дуже важливо, якщо хочеш більше дізнатися про Христа і ближче познайомитися з Ним. Бажаю тобі Божого благословення!

Молитва

Дорогий Отче наш Небесний!

*Я знаю, що і діти потребують Спасителя,
бо часто бувають неслухняними.*

*Я дякую Тобі, що Ти послав у цей світ Ісуса Христа,
Який помер за всіх людей. Допоможи мені
щиро любити Тебе усім серцем. Дай мені міцну віру
й допоможи бути слухняним Тобі. Амінь.*

Кому все належить?

Коли Ісус Христос, Який прийшов у наш світ Дитиною, став дорослим і розпочав Своє служіння проповідника і пророка, то дуже багато людей отримало відповіді на свої запитання.

Чому в нас бувають сварки? Зазвичай через якісь речі: іграшки, книжки, велосипеди тощо. У дорослих іграшки «дорослі», і вони через них теж сперечаються.

Щойно діти починають розмовляти, вони голосно заявляють: «Мое!» Цьому їх ніхто не вчить. Просто всі люди такі. Знаючи людей, Ісус навчав, як слід ставитися до власності та грошей. Найсильніше висловлювання щодо цієї теми ми знаходимо в Євангелії від Матвія, в шостому розділі: «Ніхто не може служити двом панам, оскільки, або одного зненавидить, а другого любитиме, або одного триматиметься, а іншим знехтує. Не можете служити Богові й мамоні».

Слово «мамона» в перекладі з грецької – багатство, а в давніх східних народів – божество багатства. Іншими словами, Ісус говорить: «Ти можеш належати або Господу, або багатству. Якщо твоє серце прив'язане до речей, то вони – твій бог». Христос навчав Своїх послідовників, що все на світі належить Богові, а люди – лише користувачі. Для прикладу Ісус розповів притчу про господаря, який насадив виноградник і доручив виноградарям доглядати його.

Цією притчею Ісус хоче сказати, що Богу належить світ, у якому Він поставив людей працівниками.

Зрештою, усі речі є власністю Бога. У цьому світі немає нічого, про що людина могла б сказати: «Це моє». Можна лише сказати: «Це належить Богу, і Він дав мені це для користування».

Є розповідь про міську дівчинку, яку вчитель, що особисто займався її освітою, привіз на відпочинок у село. Уперше в житті дівчинка побачила дзвоники, що колихалися на вітрі. Повернувшись до вчителя, вона сказала: «Як ви вважаєте, Бог матиме щось проти, якщо я зірву одну з Його квіточок?» Оце і є правильне ставлення до життя й до всіх речей у цьому світі. Дуже важливо усвідомлювати: все, що ми маємо, – від Бога, і за все слід дякувати Йому.

Кожна людина може та має зробити вибір, кому служити. Якщо ми не хочемо бути в рабстві грошей, речей, інтересів цього світу, а хочемо належати лише Богові, то маємо дещо вирішити. Наприклад: «Ісусе, я присвячую своє життя Тобі! Тобі одному хочу служити, Тобі одному належати».

Ісус – дар Божий

Іноді нам здається, що за все у цьому світі треба платити. Запитай дорослих, вони, ймовірно, підтвердять. Але, гадаю, що це не так. Найдорожче нам дістається задарма. Відома поетеса Віра Кушнір написала чудовий вірш, який так і називається: «Задарма».

*Усе найкраще, що в житті ми маємо,
Не за гроші нами набувається,
Безкоштовно сонце в небі сяє нам,
Місяць безкоштовно усміхається.*

*Ні за дощ, що лє на поле зоране,
Ні за вітер, що чуби тріпатиме,
Ні за світло сонця й небо зоряне
Копійчини жодної не платимо.*

*Даром соловей пісні співає нам,
Даром ми світанками милуємось,
І повітря задарма вдихаємо,
Й безкоштовно з рідними спілкуємось.*

*Жодними монетами чеканними
За дитини ласку не сплатити нам,
І обійми з любими, коханими,
Ані вірну дружбу не купити нам.*

*Але Бог дарує дещо кожному, –
Кращого знайти не намагайся, –
Це спасіння вічне в Сині Божому.
Ти прийми, радій та усміхайся.*

*Бог до тебе, бачиш, нахиляється,
І дарує світ, добром осяяний.
Не ціною грошей набувається
Все найкраще, що в житті ми маємо.*

(Переклад Олени Мікули)

І спасіння наше ми отримуємо від нашого Господа за дарма. Чому? Тому що Він подарував світові найдорожче – Свого єдиного Сина і нашого Спасителя Ісуса Христа. Ісус прийшов у цей світ, тому що Бог вирішив заплатити за наші гріхи Сам. Натомість ми повинні лише прийняти цей дар. Як вважаєш: чи можна Богові за цей дар якось заплатити? Ні. Бог – не торговець. Йому нічого від нас не потрібно, Йому важливі лише ми. Він любить нас так, що дав найдорожче з усього, що мав. Оце дар! Оце любов!

Ісус – Переможець

Чи доводилося тобі колись бачити змагання з боксу? Ти, певно, знаєш імена відомих боксерів Кличків – Віталія та Володимира. Б'ють один одного, я маю на увазі не Віталій Володимира, а взагалі. Ніс розбитий, око підбите... Бац! Один на підлозі лежить. Суддя до десяти рахує. Переможець! Чемпіон! Чемпіон радіє, а на нього дивитись страшно – усе обличчя геть побите. Не таку перемогу я маю на увазі, коли говорю, що Ісус – Переможець.

Бог створив увесь світ. Як написано в Біблії, усе ним і для Нього створено. Христос прийшов на землю 2000 років тому, щоби зруйнувати всі справи диявола. А той ох як багато зла вже у світ приніс: війни, насильство, пияцтво, хвороби, страждання...

Як усьому цьому покласти край? Ісус вирішив узяти всіх, хто Йому вірить, до Себе у Свій небесний дім. Він молився: «Отче, хочу, щоб ті, яких Ти Мені дав, були зі Мною там, де Я, щоби бачили Мою славу, яку Ти Мені дав».

Ти знаєш, чому Ісус міг виганяти бісів, зцілювати хворих, воскрешати мертвих? Тому що Він – Син Божий і сильніший за сатану. А знаєш, чому Христос і сьогодні може зцілювати й воскрешати? Тому що Він – Син Божий і переміг сатану, який приніс у наш світ усе зло. Ісус узяв на Себе провини та гріхи всіх людей. А сатана втратив свою владу над тими людьми, котрі навернулися до Христа.

Так Ісус став переможцем. І цю перемогу над гріхом і злом Спаситель дає кожному, хто цього бажає і це просить. Хочеш бути серед переможців? Стань на бік Христа і попроси в Нього прощення за всі провини й усе зло, що вчинив у своєму житті. А Ісус любить прощати, і Його перемога – стане твоєю.

Ісус – добрий Пастир

З усіх свійських тварин, напевно, найбільш безпорадні – вівці. Трава їм потрібна не дуже жорстка і не дуже маленька, вода – чиста і проточна. І знайти самотужки все це вони практично не спроможні. А щоб від вовків чи інших хижаків самим захищатися, про це годі і мріяти. Вони потребують пастуха, який дбав би про них, захищав і водив на хороші пасовища й до чистих потоків.

Якось Ісуса оточувало безліч людей, які потребували проповіді, зцілення й допомоги. І Він уявив їх вівцями без пастуха: заблукалих, голодних і беззахисних. Христос бачив серця людей, сповнені відчаю та заздрості, гіркоти й егоїзму. Він бачив: ніщо не може допомогти людям звільнитися від зла і байдужості, від гріха і смерті. І Спаситель змилосердився над ними, як написано в Євангелії.

Ісус сказав людям, що вони більше не будуть самотніми й розгубленими: Він їхній добрий Пастир. Син Божий приніс те, чого вони так потребували – мир і спокій. Чого це коштувало Ісусу? Він добровільно пішов на смерть за гріхи всіх людей. Там, на хресті, Він Своєю смертю примирив нас із Богом.

Тепер Христос може піклуватися про кожного, хто Йому довіряє, як добрий пастух про своїх овець. Ісус сказав, що вівці чують Його голос і йдуть за Ним. Чи чуєш ти Його голос? Чи йдеш за Ним?

Дуже раджу тобі обрати Ісуса Христа своїм Пастирем. Тоді ти завжди перебуватимеш під Його охороною, і Він піклуватиметься про тебе.

Один шотландський робітник перед смертю попросив, щоб привели знайомого йому хлопчика Джона. Чотирирічний малюк біля ліжка чоловіка розповів 23-й Псалом, а потім і заспівав його. Тієї миті робітник помер. А хлопчик, який зміцнив віру старого чоловіка, згодом став відомим місіонером на Нових Гебридах. Звали його Джон Петон.

Для мільйонів людей цей псалом став розрадою у важких обставинах.

Ісус – Світло для світу

«Увімкни, будь ласка, світло, – каже мама, – бо вже нічого не видно». Ти натискаєш на вимикач – і кімната освітлюється. Ти навіть не замислюєшся над тим, що таке світло. Це й не дивно. Навіть найрозумніші голови не знають, що ж таке світло. Його навчилися вимірювати, відбивати, спрямовувати, використовувати тощо... А от визначити, що таке світло, достеменно поки що неможливо. Іноді світло проявляється як маленькі частки, іноді – як електромагнітні хвилі.

Ти ж знаєш, що світ не сам з'явився, а його створив Бог. Найперше, що Він створив, було світло. «І сказав Бог: Нехай буде світло! І постало світло. Побачив Бог світло, бо воно добре, – і відділив Бог світло від темряви». Бог насамперед створив світло, щоб могли світити сонце й місяць, щоб могли сяяти зірки, щоб за багато років ти міг увімкнути світло у своїй кімнаті, коли темно.

Світло зігріває й освітлює, спонукає до життя рослини та сприяє виробництву кисню, без якого ми не могли б дихати. Без світла не було б води й дощу. Без світла була б лише темрява.

Але Біблія говорить і про те, що Бог є світло. Не фізичне світло, а духовне. Прочитай перший розділ Євангелія від Івана. Після того, як перші люди впустили у своє життя гріх, увесь світ став у духовному

сенсі темним. І Бог послав у цей світ Ісуса Христа. Написано про це в Євангелії від Івана так: «Тоді Ісус знову промовляв до них, кажучи: Я – Світло для світу! Хто піде за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме Світло життя».

Світло – таке велике чудо Боже, а Ісус говорить віруючим у Нього: «Ви – світло для світу... Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, Який на небесах». Як бачиш, навіть ти можеш бути світлом, таким потрібним у цьому світі, де так багато темряви.

Я десь читав, що запалену свічку вночі у полі видно за вісім кілометрів. Лише маленька свічка, однак її слабке сіяння сильніше за всю темряву.

Якщо у твоїй душі пільма, то покайся перед Богом у своїх гріхах, прийми Ісуса Христа у своє серце, й у твоїй душі розвидниться. І Він зробить тебе світлом для інших людей.

Кращий друг

«**В**ас же назвав Я друзями...» Ці слова Ісуса Христа тішать народ Божий уже майже дві тисячі років. Народне прислів'я говорить: «Скажи мені, хто твій друг, і я скажу тобі, хто ти». Що це означає? Це означає, що наші друзі дуже впливають на нас. Нам подобається музика, яка полюбилася нашим друзям. Ми читаємо книжки, які вони читають. Ми думаємо, як вони. А подеколи ми навіть ходимо, як хтось із наших друзів. Ми переймаємо чужі звички, навіть не думаючи про це.

Дуже багато великих композиторів і письменників, поетів і проповідників стали такими, бо з дитинства дружили з людьми, які їх такими сформували. Але й найжахливіші зловмисники – вбивці та ґвалтівники, злодії та розбійники – стали такими не тому, що вони вирішили стати злочинцями. Просто вони вибрали собі таких друзів. А друзі... це дуже добре, якщо вони хороші, віруючі, або дуже погано, якщо вони – безбожники з небезпечними захопленнями й вуличним вихованням.

Був у Єрусалимі дуже хороший чоловік, богобоязливий і щедрий, на ім'я Йосія. Але всі прозивали його Варнава, що означає «син потіхи». Це ім'я йому дали тоді, коли він продав свій маєток, а гроші віддав на допомогу бідним у церкві. Так ось, коли апостоли потребували вірного служителя, вони обрали його й послали на служіння в Антіохію. Там Варнава

побачив, що роботи багато. Йому потрібний був помічник. І Варнава пішов у Тарс, знайшов там Павла, про якого знав, що той освічений, віруючий, покликаний Господом. Запросив його в Антіохію. Павло погодився. Відтоді вони стали близькими друзями. Бог послав їх у місіонерську подорож. Саме тоді їхня дружба пройшла випробування часом і різними небезпеками. Обоє і били, і гнали... А коли Бог через них в одному місті вчинив великі чудеса, їх навіть богами почали вважати. Ледве вони вмовили людей не офірувати їм, запевняючи, що не вони, а Господь здійснив ті дива.

Ісус сказав, що Його учні – Його друзі. Це величезна честь і велика радість мати Другом Самого Господа. Будемо спілкуватися з Ним і з тими, хто Його любить і служить Йому, і ми самі не помітимо, як дедалі більше будемо схожі на Нього. Хочеш цього? Припускаю, що так. Тоді відкрий Ісусу Христу своє бажання. Скажи, що хочеш бути Його другом і попроси Христа дати тобі друзів, які допоможуть бути вірним.

Ісус Христос – ЖИТТЯ МОЄ

Апостол Павло пише церкві у Филипах: «Для мене життя – це Христос, а смерть – це надбання».

Павло народився в місті Тарс, у забезпеченій сім'ї, яка мала римське громадянство, що на ті часи дуже багато значило. Він мав гідне виховання, а ще здобув освіту в Єрусалимі. Навчався у Гамаліїла – найвідомішого законовчителя того часу. Павло належав до найбільш популярного й шанованого віросповідання того часу. Він був ревним прихильником цього вчення. Настільки ревним, що навіть гнав і переслідував своїх одноплемінників, які вірили, що Ісус із Назарета – обіцяний Богом Спаситель світу й Месія Ізраїля. Але Ісус відкрився Павлові й покликав його на апостольське служіння. Сподіваюся, цю історію ти вже знаєш.

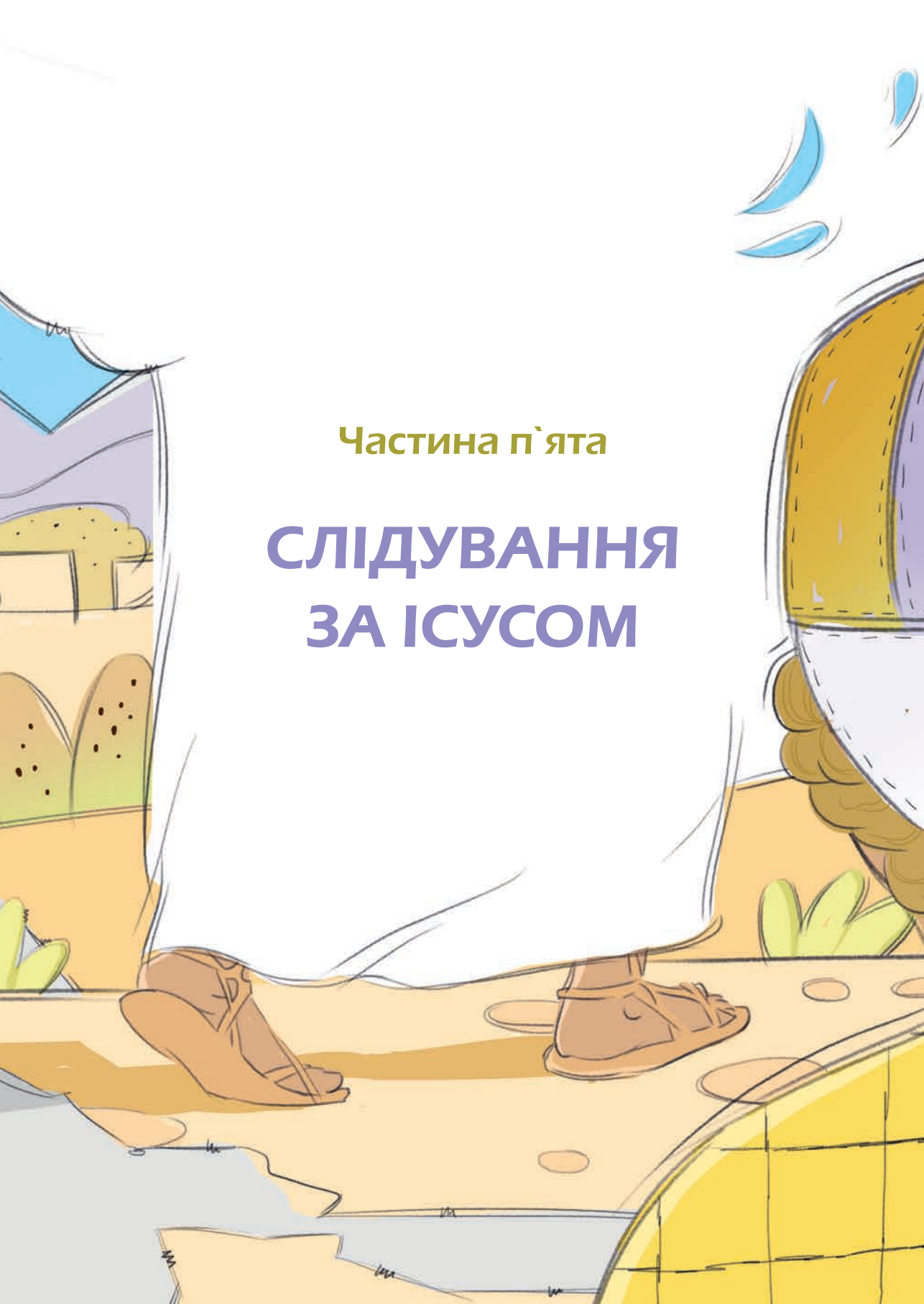
Коли Павло став служителем Ісуса Христа, його життя не зробилося більш благополучним чи більш забезпеченим. Він сам пише филип'янам: «Але що було для мене надбанням, те я визнав ради Христа за втрату. І взагалі, все визнаю за втрату, порівняно з величчю пізнання мого Господа Ісуса Христа». І далі він стверджує: «Я навчився бути задоволеним тим, що є. Вмію жити і в нестатках, умію жити і в достатку. Звик до всього і в усьому: і насичуватися, і голодувати, мати достаток і терпіти нестаток. Усе можу в Тому, Хто мене зміцнює, – в Ісусі Христі».

Павло відмовився від кар'єри й високого становища в суспільстві, від благополуччя та безпечного життя. Натомість він набув найголовнішого: Ісуса Христа! Для нього все життя було – у Христі. Що може бути краще? Невже не хочеш також упевнено сказати, як Павло: «Наше життя – на небесах»?!

Якщо Господь Ісус є найголовнішим у нашому житті, тоді ми можемо бути впевнені, що й у вічності будемо з Ним. Христос Сам говорив: «Я живу, і ви будете жити».

The illustration depicts a desert scene. In the center, a white and yellow robe is laid out on the ground, with two brown sandals placed nearby. To the right, a large yellow and white object, possibly a bag or part of a garment, is visible. The background shows a desert landscape with green bushes and a yellow sky. The text is centered over the white part of the robe.

Частина п`ята

СЛІДУВАННЯ ЗА ІСУСОМ

Ісус запрошує слідувати за Ним

Ісус сказав якось людям: «Якщо хто Мені служить, нехай іде за Мною, і де Я, там буде і Мій слуга. Якщо хто Мені служить, того пошанує Мій Отець».

Сказав Він це майже дві тисячі років тому. Нам теж дуже хотілося би бути серед тих людей, які оточували Ісуса, і слухати Його проповідь, чи не так? Але це, звісно, неможливо. Однак Христос подбав, щоб Його слова записали учні. Спаситель обіцяв учням, що Святий Дух нагадає їм усе, що Він говорив і чого навчав. Так і сталося.

Тепер ми маємо Біблію, Слово Боже. Вона говорить з нами так само живо, якби ми стояли поруч з Ісусом і слухали Його проповідь на вулиці Єрусалима або на березі Генісаретського озера. І коли ми читаємо в Євангелії слова Христа: «Іди за Мною», вони луною відгукуються в нашому серці. Ти вже це помічав? Слово Боже – живе, воно і сьогодні говорить з нами, закликає слідувати за Ісусом.

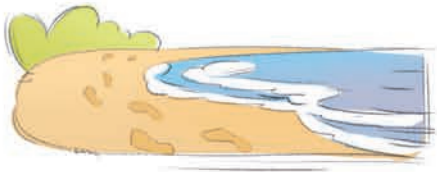
Що ж це означає? Це – любити Його й радіти, що Він знає тебе. Хто слідує за Ісусом, може бути цілком спокійним і впевненим у своєму майбутньому. Чому? Тому що Ісус знає, що для тебе добре, а що – ні. Тому що Спаситель завжди з тобою. Тому що Христос сильний.

Ісус сказав, що всі, хто служить Йому, будуть там, де й Він. А де Господь, ми знаємо. Він живе на небі.

Там немає більше страждань, зла, лиха, катастроф і самої смерті. І ще Ісус сказав, що того, хто піде за Ним, Сам Бог Отець вшанує.

Уяви собі неосяжне небо. Там мільярди врятованих Богом людей разом із ангелами співають, прославляючи свого Господа. І раптом усі замовкають, а ти у глибокій тиші чуєш голос Бога: «Добре, – *тут Він називає твоє ім'я* – що ти тут! Я чекав на тебе. Підійди-но сюди, ближче до Мене. Я хочу бути з тобою. Я знаю, що тобі нелегко було відмовитися від усього й піти за Ісусом, але ти це зробив. Молодець!» І все небо наповниться співом і тріумфом – тебе вшанував Сам Бог, Творець Всесвіту і твій Батько.

Хочеш бути там, де Ісус? Тоді не зволікай і йди за Ним. Він кличе тебе.

Як? Навіщо? Для чого?

Спробуймо разом відповісти на три запитання, які я поставив у заголовку, гаразд? То про що запитання: як? навіщо? для чого? Про наше спасіння.

Як Бог нас урятував? Ісус прийшов у цей світ, помер за гріхи всіх людей (також і за наші з тобою) і воскрес із мертвих. Тепер кожен, хто вірить в Ісуса Христа, є дитиною Божою і буде з Ним у вічності.

Навіщо Бог нас урятував? Тому що Він любить нас. Адже написано: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірує у Нього, не загинув, але мав життя вічне». Якщо Бог зробив це для нас, ми ніколи не повинні сумніватися в Його любові.

Навіщо Бог нас урятував? Відповідь на це запитання складається з двох частин.

По-перше, Бог урятував нас для Самого Себе. Він хоче зі спасеними душами проводити вічність. Бог нас дуже любить і завжди хоче бути з нами.

По-друге, і це особливо важливо знати всім, хто любить Бога. Він спас нас, щоб ми приносили плід. Люди, звісно, не дерева, щоб родити яблука чи груші, але Ісус ясно сказав, що вибрав нас для того, щоб ми йшли і приносили плід. Христос говорить, що Він

ніби виноградна лоза, а ми галузки, які приносять плід. «Усяку галузку в Мені, яка не приносить плоду, Він відтинає, а всяку, яка родить плід, очищає, щоб рясніше родила». Бог дбає про те, щоб кожен із нас приносив плід. Що це означає? Біблія розповідає, що Ісус Христос прийшов «очистити Собі особливий народ, ревний до добрих діл».

Отже, один плід – добрі справи. Біблія також вчить, якщо ми будемо чинити правильно, то матимемо й інший плід – любов, радість, мир, довготерпіння, доброту, милосердя, віру, лагідність, помірність. Про це написано у Посланні до галатів. Святе життя – плід, який формує в нас Сам Господь. Хай благословить нас усіх Господь і Бог наш бути плодоносними!

Що посієш, те й пожнеш

Пам'ятаю, колись (я тоді був іще дитиною) наприкінці зими ми сіяли в горщиках пшеницю. Так було заведено. Я щодня залазив на стілець і зазиравав у глиняне горня, що стояло на підвіконні: чи вирросло там щось. І одного дня помітив, як з'явився зелений пушок. А за кілька днів уся посудина була наповнена густою зеленню. Я знав: скоро Великдень. У наші горщики мама покладе писанки. Яке відношення мали яйця до Великодня, я не розумів, та й зараз не дуже розумію. Але мені на все життя закарбувалося відчуття таємниці: я сіяв своїми руками пшеничні зернята – і вони проростали!

Біблія вчить нас, що так буває не тільки з насінням, а з усім, що ми робимо. «Що посіє людина, те й пожне», – так попереджає Біблія про те, що ми говоримо, робимо, і навіть про те, що думаємо. Якщо ми щось лихе думаємо, то й говоримо погане. А наші слова, як те насіння: сказав щось непристойне про друга – і втратив дружбу, сказав неправду – стає так важко на серці...

Ісус каже, що по тому, що ми сіємо, і по тому, які плоди приносимо, можна дізнатися, які ми. Тому так важливо вірити Богу, слухатися батьків, бути дружнім і привітним, старанним і вірним!

Ти запитаєш, звідкіля з'являються погані думки, погані слова та вчинки, яких, бува, й сам соромишся?

Скажу. Від того, що ти читаєш, дивишся, з ким ти товаришуєш і спілкуєшся, залежить твоє внутрішнє життя. Від того, чим цікавишся, залежать твої думки та слова. Це як із насінням пшениці. Якщо ти «посієв» у серці своєму сповнений злоби фільм, звідки взятися добрим думкам? Якщо ти товаришуєш із хлопцями або дівчатами, які не вірять у Бога, лаються поганими словами, як гадаєш, що сіється у твоє серце? Точно так, як твої слова, добрі чи «гнилі», – це насіння, яке ти сієш навколо, так і слова, вчинки твоїх друзів впливають на тебе. Тому Біблія, використовуючи давньогрецьке прислів'я, попереджає: погані спільноти розбещують добрі звичаї.

І ще щось дуже важливе хочу сказати всім, хто вірує в Ісуса: по тому, як ти робиш, що говориш і як ставишся до людей, усе оточення – твої друзі, однокласники, сусіди, діти й дорослі – усі, з ким ти зустрічаєшся і маєш справу, судять про Христа. «Ось які вони – християни!» – говорять вони. А ми ж не хочемо, щоб про Ісуса погано думали, чи не так? Тож берімо в усьому приклад з Ісуса Христа, Який говорив тільки богоугодне, робив тільки добре і ставився до всіх з великою любов'ю.

Про послух

Чи доводилося тобі бачити, як вправно аборигени Австралії запускають бумеранг? Ні? Дуже цікаво! А виготовляють бумеранги досвідчені умільці. Хлопці сидять навколо такого майстра і не зводять очей з його рук. Вирізати, відшліфувати та випробувати, а потім прикрасити бумеранг – справа клопітка. Однак у фахівця та його учнів є і час, і терпіння. Учитель дає хлопцям по бруску дерева й показує, як тримати ніж, як визначити майбутню форму бумеранга. Діти уважно слухають і роблять так, як повчає майстер.

А тепер уяви собі хлопця, який не слухає наставника. Толку від такого учня – ніякого. Неслухнянець не стане майстром. Такий не вчитиме своїх дітей цій майстерності.

Чому важливо переймати досвід старшого покоління? Тому що так накопичуються знання про життя, про природу, про взаємини в сім'ї, суспільстві, державі. А найбільше інформації отримують люди в перші п'ять років свого життя. Тому дуже важливо, щоб діти слухалися батьків, і разом проводили своє дозвілля. З книжок не всього можна навчитись. З комп'ютера чи телепередач – ще менше. Чого тільки там не навчать! Вкрай важливо, щоб діти пішли тим самим життєвим шляхом, що їхні батьки, якщо вони вірні Богові. Господь так постановив, щоб діти були слухняні батькам у всьому, як говорить Писання.

Чим закінчується непокірливість, ми знаємо. Перші люди на землі не послухалися свого Небесного Батька та з'їли заборонені плоди. Отак у світ прийшов гріх. З усіма його страшними наслідками. Бог знав, що буде, тому й застерігав. Адам і Єва втралили спілкування зі своїм Творцем, оскільки стали грішними і смертними. А їхній первісток Каїн убив рідного брата, позаздривши йому... Загалом, ти знаєш, що таке гріх. А почалося все з непослуху.

Так і в сім'ї. Спочатку дитина норавлива в малому. Наприклад, не хоче прибрати зі столу або ж навести лад у кімнаті, а потім дедалі більше чинить опір, відмовляється коритися. Чим таке ставлення до батьків закінчиться, ми знаємо зі Слова Божого. Тому Господь дав людям заповідь, щоб діти шанували батьків заради власного блага. Тож стережися бути неслухняним. Це дуже небезпечно.

Дружба під загрозою

Мати друзів – це пречудово! Священне Писання навчає нас цінувати дружбу, оберігати її від усього, що може зашкодити. Якщо вважаєш, що ніщо не може порушити дружбу, то це добре. Але щоб стосунки були дійсно міцними і тривалими, ти маєш знати, що може бути для неї загрозою.

Наприклад, якщо будеш вважати, що твій друг повинен грати тільки з тобою і весь вільний час віддавати тобі, то наразити стосунки на велику небезпеку. Не прив'язуй до себе товариша. У дружбі треба лишати йому свободу.

Не вважай, що все майно твого друга – належить і тобі. У кожного є право на власність, приватність: хай то будуть якісь речі або що.

Окрім того, якщо хоч раз при інших людях посмієшся зі свого товариша – поставиш дружбу під удар. Те саме станеться, якщо скажеш про нього щось погане іншим. Це категорично забороняє Біблія, де написано: «Не займайся серед свого народу пліткарством».

Якщо ж ти надуриш друга, то втратиш його довіру до себе. А така духовна близькість – важливий чинник для збереження дружби. Бог засуджує брехню. Він говорить через пророка Єремію: «Їхній язик – смертоносна стріла, – вони підступно ведуть розмови своїми устами. Про мир вони говорять зі своїми ближніми, тоді як у своєму серці готують на них пастку. Хіба Я можу за таке не карати, – говорить

Господь, – хіба Я не повинен такому народові, як цей, відплатити?» Бачиш, Господу зовсім не байдуже, що люди говорять одне про одного.

Будь готовий пробачити своєму другові, якщо він необачно тебе засмутив. Це дуже важливо. І якщо ти вчиниш неправильно, то одразу ж, не відкладаючи, попроси в нього та в Господа прощення. Бог хоче допомогти тобі зберегти дружбу до кінця твоїх днів. І Він може допомогти тобі. Він Сам це сказав. Я випробував це на власному досвіді: я маю друга, з яким разом у школу ходив. Ми досі дружимо – ось уже понад сорок років.

Бережи дружбу. Це велика цінність.

Скажи мені, хто твій друг

Ти знаєш, якими словами закінчується це народне прислів'я? Я нагадаю: ...і скажу тобі, хто ти. Правильно визначила народна мудрість: який твій друг, на якого ти рівняєшся, – такий і ти: твоє серце, думки й поведінка. Хто твій найближчий друг?

В одного хлопця, звали його Йосип Скривен, тяжко занедужала мати. Як і всі діти, він дуже її любив. Щоб потішити матусю, вирішив написати їй вірш про найближчого їхнього Друга. Йосип навіть не припу-скав, що його вірш перекладуть майже всіма мовами світу та зроблять піснею. Називається вона: «У Христі ми Друга маєм...» Її ти, напевно, вже чув або ж навіть співав. Найкращим другом цього юнака був Ісус. Чуйний син зміг порадувати неньку, а Бог цією ж піснею втішив мільйони людей у всьому світі.

Писання вчить нас, що немає нічого важливішого, ніж мати правильні стосунки з Богом. Для тих, хто Йому не вірить або Його не слухає, Бог – Суддя, і вічність їм доведеться проводити з дияволом. Хто любить Ісуса, слухається Його і щодня в молитві й читанні Біблії має спілкування з Ним, для того Він – Батько й захисник. Кого ти обираєш за друга, з тим і вічність проведеш.

Я навчався у школі за часів Радянського Союзу, коли вірити в Бога забороняли. Але ми з другом Петром у Бога вірили і в лави піонерів не вступали. Коли

Петра запитали (а ми вчилися у третьому чи четвертому класі), чому не хоче бути піонером, він підвівся, вийшов із-за парти і голосно відповів: «Бо я вірю в Бога!» І байдуже, що з нього сміялися! Я пишався ним і радів, що ми маємо спільного Друга, з Яким нічого не страшно. А тепер вірити в Бога стало модно. Але головне, чи можеш ти сказати, що Ісус – твій Друг і Спаситель? Якщо це так, я знаю, хто ти: із сім'ї Божої. Ісус із тобою буде все життя. Він тебе ніколи не залишить і приведе до Небесного Батька. Ми з тобою зустрінемося на небі.

Про вірність

Вірність – дуже і дуже важлива риса в наших стосунках із Богом, друзями та в сім'ї. Пам'ятаєш найголовнішу заповідь? Один книжник запитав Ісуса: «Яка заповідь є першою з усіх?» Учитель відповів: «Любитимеш Господа, Бога свого, всім серцем своїм, і всією своєю душею, і всім своїм розумом, і всією своєю силою. Це – перша заповідь. І друга, подібна до неї: Любитимеш свого ближнього, як самого себе!» (Мат. 22:37–39).

Але як нам дізнатися, чи ми любимо Господа і наших друзів? Це просто. Любов можна випробувати вірністю. Так, нашою відданістю Богові, прихильністю Його Слову, заповідям – саме так визначається наша любов до Нього.

Як це виглядає насправді? Проаналізуймо, що ми читаємо, що дивимося, про що говоримо чи слухаємо. Якщо у книжці, яку ми читаємо, про Бога говориться погане або в ній героями є всілякі відьми й чаклуни, читатимемо цю писанину далі? Ні, ми її викинемо. Якщо під час шкільної перерви хтось розповідає непристойні анекдоти, чи ми слухатимемо їх і сміятимемося разом з усіма? Ні, відійдемо. Якщо хтось скаже про Ісуса нешанобливо, що ми зробимо? Заперечимо і скажемо, що Він наш Спаситель; і не будемо слухати дурниць.

Вірність і любов до Бога виявляються ще й у щоденному читанні Біблії. Нам дуже важливо й цікаво,

читаючи, уявляти, що Він поруч, чути Його слова, радіти спілкуванню з Отцем.

А як ми любимо наших ближніх – друзів і рідних? Що може бути ціннішим за вірного друга (або подругу)?! Ідеш у школу і радієш, що зараз зустрінешся з другом (або подругою), тобі не терпиться поділитися своїми думками й переживаннями. І якщо хтось про твоїх друзів буде лихословити – не стерпиш, а заперечиш. Дружба й любов до людей теж вірністю перевіряються. Вона – надійний визначник дружби та щирих стосунків.

Бог закликає нас бути вірними Йому, друзям, сім'ї тощо. Навчаємось, щось робимо вдома або в церкві, головне – бути в цій справі відданим.

Бог винагороджує за прихильність: вірних людей шанують навіть вороги, а особливо друзі. У вічності Господь обіцяв винагородити вірних Йому. Коли Ісус Христос розповідав притчу про вірність і майбутню відплату, говорив: «Гаразд, рабе добрий і вірний! У малому був ти вірний, над великим тебе поставлю. Увійди в радість свого пана».

Як навчитися вірності? Потрібно просто вирішити бути посвяченим Богу, Який любить тебе і врятував, і щирим до усіх, кого любиш і поважаєш. І будь вірний! Бог тобі допоможе! І Господь Свого Слова дотримається: «Якщо терпимо, то будемо з Ним і царювати; якщо відречемося, то й Він відречеться від нас; якщо ми невірні, то Він залишиться вірним, бо Себе зректися не може».

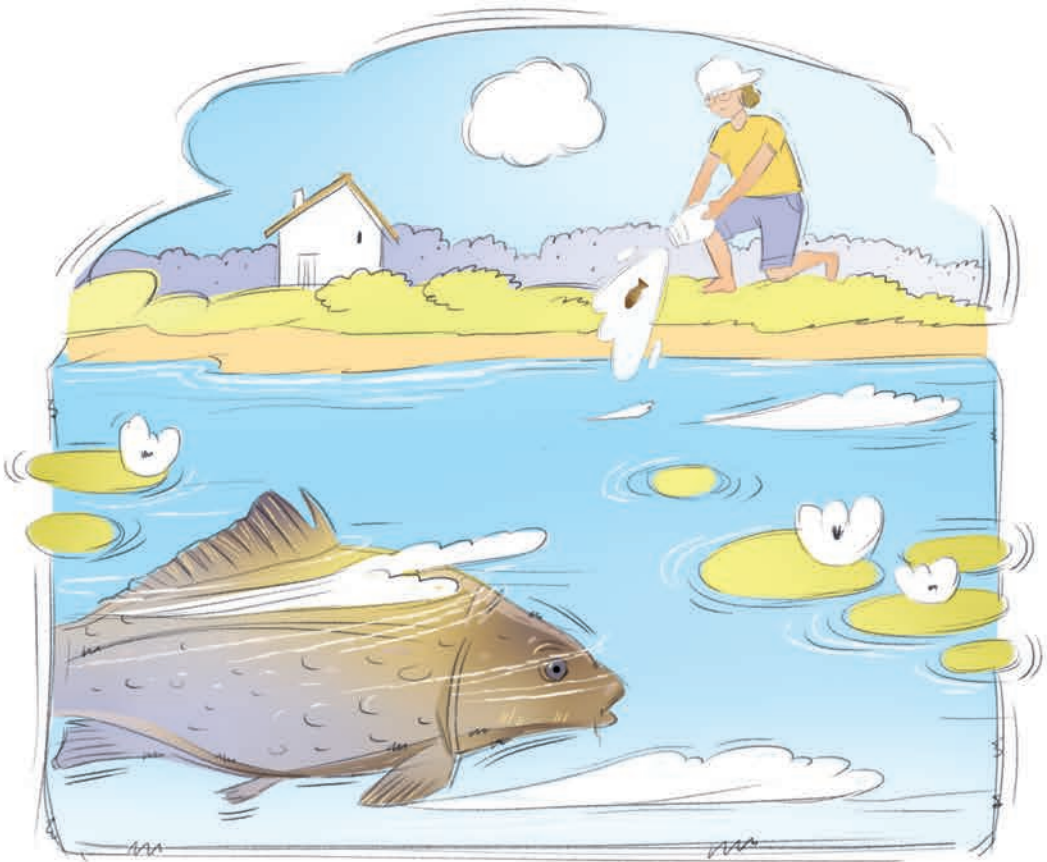
Усе починається з малого

Ісус Христос сказав: «Вірний у найменшому – і у великому вірний; несправедливий у найменшому – і у великому несправедливий». Такі рядки записав євангеліст Лука. Їх можна прочитати у 16-му розділі його Євангелія. Ми знаємо, що Ісус слів на вітер не кидав. Усе – важливе, зрозуміле й потрібне. Господь говорив так, що дорослі й навіть діти могли Його розуміти. Наприклад, візьмемо вищезазначені слова. Про що вони? Як ми їх розуміємо?

Скажімо, вчитель шукає учня, якому хоче доручити дуже важливу справу. Він подумки перебирає всіх своїх учнів, а потім... знаходить когось надійного й перевіреного. Щоправда, все, що учень раніше робив, не було таким важливим, як те, що вчитель йому зараз хоче доручити. І коли вчитель знає, що цей учень вірний, – то не побоїться довірити йому важливу й велику справу.

Так робить і наш Господь: усе починається з малого. Якщо ми з кишенькових грошей жертвуємо в церкві для нужденних, то колись Він довірить нам більшу місію. І можемо бути впевнені, що для Ісуса незначних справ немає. Є великі й маленькі, а неважливих – немає. Для Нього все цінне. Тому кожна добра, навіть дуже маленька, справа не пройде повз Його уваги. Тому Господь не тільки воздасть, як обіцяв. А й візьме нас на замітку, щоб у служінні довірити більш значуще.

Таке саме правило можемо спостерігати і в негідних наших вчинках. Найменше зло може нести дуже сумні наслідки: з однієї затяжки сигарети починається шлях до залежності, якої ох як важко позбутися. З одного маленького, здавалося б, невинного обману виростають великі проблеми. Аж до того, що ніхто тобі вже й вірити не буде, та й сам уже не знатимеш, де правда, а де – брехня. Тому Ісус попереджає: все в нашому житті має значення, усе важливе. Він недарма зауважує: хто вірний у малому, гідний великої місії.

Про терпіння

Чи доводилося тобі колись сидіти з вудкою на березі річки чи ставка? Найголовніше в цьому занятті – витримка. Надійні снасті, добра наживка, правильно вибране місце – усе важливе. А найголовніше – запастися терпінням. Воно потрібне, коли хворієш, коли чекаєш, коли зносиш несправедливі звинувачення чи образи. Я впевнений, ти розумієш, про що я.

Якщо хочемо дізнатися, що Біблія говорить про терпіння, то відразу згадуємо Йова. Він дуже страждав. Усі його діти загинули. Усе майно пограбували вороги. І на додачу він захворів на таку страшну хворобу, що не міг жити серед людей. Але в усіх цих стражданнях зберіг надію на Бога. Якщо уповаєш на Всевишнього, то легше терпіти. Правда ж? Ти сподіваєшся, що риба клює, – і чекаєш, і чекаєш, і чекаєш... І тобі геть не нудно.

Йов надіявся, що Бог усе влаштує. І це додавало йому сили терпіти. Тому чоловік і зміг здолати найстрашніші страждання.

Бог нас любить. Він знає. Без Його волі нічого не відбувається. І тому довіритися Йому – правильне рішення. Байдуже, що тебе спіткало: чи захворів ти, чи відвернулися від тебе друзі, чи сім'ї доводиться терпіти злидні, голод, холод. Надією на Господа зміцнюється терпіння, а воно, так говорить Біблія, робить наші серця кращими, чистими, світлими.

Ти спитаєш: звідки взяти цю надію? Тоді ми знову звернімося до Біблії (звідки нам знати про такі речі, як не зі Слова Божого?). Апостол Павло пише: «Хвалимося, коли страждаємо, знаючи, що страждання виробляє терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію. Надія ж не засоромлює, адже Божя любов влилася в наші серця через даного нам Святого Духа». Виявляється, і терпіння, і надія, і любов є даром від Господа нашого! Коли ми Його приймаємо, віримо в Бога, Він дає нам у серці Свого Духа, а разом – і любов. А вже від цієї Божої любові, що живе в нас, – усе в нашому житті найважливіше і найпрекрасніше. Зокрема й терпіння.

У приклад я навів лише Йова. Але ми знаходимо в Біблії й інші зразки терплячих людей. Наприклад, Йосип, якого зрадили власні брати, коли продали в рабство єгипетське; пророки, яких переслідували через те, що говорили людям Слово Боже. А найголовніший, єдиний у своєму роді й неповторний приклад – наш Господь Ісус Христос! Він, святий, відчув на Собі ненависть і лють людей. Його розп'яли на хресті. Але Він усе стерпів. Що додавало Йому сили? Правильно: любов. Божя любов. Якби не наш Спаситель, ми б не мали жодної надії, не зазнали би Його любові та не мали б стійкості. А так ми все можемо стерпіти. Адже Він із нами!

Про страх

Боязливість – дуже неприємний стан. Щоправда, Бог нас так влаштував, що ми нікуди від страху не можемо подітися. Усі люди чогось бояться. Якщо людина геть не має страху, це означає, що вона не зовсім психічно здорова. Лячно перебігати вулицю, якою рухається потік машин. І це нормально. Лізти на самісіньку верхівку дерева – моторошно. І дуже корисно боятися: можна впасти, розбитися до смерті або зламати спину, і потім усе життя не тільки по деревах не полазиш, а й взагалі ходити не зможеш, бо будеш прикутий до інвалідного візка.

Але є страх, якого не має бути. А якщо він є, то ми можемо його позбутися, щоб не мучитися. Я маю на увазі, наприклад, побоювання зайти в темну кімнату, тремтіння від фантазії, що під ліжком хтось ховається... Отакі тривоги зовсім недоречні. Правда ж? Проте вони іноді завдають нам великих страждань. І не лише дітей переслідують такі страхи, а й дорослих також.

Так було з учнями Ісуса Христа, коли потрапили в бурю на морі. Вони дуже злякалися і навіть кричали від переляку. Розбудили Ісуса, Який спокійно спав у човні, й попросили Його втрутитися, допомогти їм.

І що зробив Ісус? Він заборонив вітру і сказав морю: «Перестань, ущухни!» Вітер одразу зник, і настала тиша. Потім Ісус нагадав учням, що страх опанував

їх через відсутність віри. Адже вони забули про Ньюго. Чого ми можемо навчитися з цієї історії, яку Бог недаремно велів записати в Біблії?

По-перше. Якщо ми чогось боїмося, це означає, що ми забули про присутність Ісуса. Він завжди з тими, хто Його любить і Йому вірить. Якщо ти Христу віриш, повністю довіряєш, то Він – із тобою. А якщо Ісус – Той, Хто морю може сказати слово, і воно Йому підпорядковується, – з тобою, то чого боятися? Правильно?

По-друге. Нам потрібно так само, як це зробили учні, звернутися до Христа з проханням допомогти, сказати Йому: «Ісусе! Ти мій захисник! Допоможи мені не боятися. Як добре, що Ти зі мною! Спасибі Тобі! З Тобою нічого не боюся».

Щоб не тривожитися, треба навчитися розмовляти з Ісусом. У Біблії написано: «Невпинно моліться». Якщо ми так чинитимемо, то скоро помітимо, що більше не лякає нас темрява і ми спокійно залишаємося в кімнаті наодинці. Ми знаємо, що Ісус завжди поруч, тобто ми ніколи не перебуваємо на самоті. Він нас бачить, чує, любить і захищає.

Про стійкість

Що ми знаємо про Ісуса Христа? Яким Він був? **Ісус був дуже добрим**, спілкувався з усіма, хто Його прагнув: із бідними, з дітьми, з людьми похилого віку, з грішниками тощо.

Він був святим. Ніхто не міг дорікнути Йому за гріх. Ісус Сам якось сказав людям, що прискіпувалися до Нього: «Хто з вас оскаржить Мене за гріх?»

Ісус був дуже мудрим. Скільки разів вороги намагалися підловити Його на слові, але Він завжди знав, як гідно відповісти.

Ісус – усемогутній. Ми пам'ятаємо, як одним словом Він утихомирив бурю на морі.

Ісус – велелюбний. Прокажених очищав від недуги, сліпим давав зір, навіть мертвих повертав до життя.

Христос – милосердний. Навіть коли Його розпинали, Спаситель палко молився Своему Небесному Батькові: «Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять!»

Не було на землі добрішої людини за Ісуса. А чому тоді люди до Нього так погано ставилися? Чому вони Його вбили? Ісус говорить: «Якщо світ вас ненавидить, знайте, що Мене він раніше від вас зненавидів. Коли б ви були від світу, то світ своє любив би; ви ж не від світу, а Я вибрав вас зі світу, тому світ і ненавидить вас». А Своїм учням Спаситель говорив: «Якщо Мене переслідували, то й вас будуть переслідувати».

Справді, усі апостоли постраждали за проповідування Євангелія. Усіх, окрім Івана, стратили за віру в Ісуса. Але вони прийняли ці муки з радістю: стійкістю та любов'ю до Христа вони здолали страх. Апостоли знали, що Ісус завжди з ними, як і обіцяв.

У всі часи, ще від першого століття нашої ери, вірних Ісусові Христу переслідували: їх примушували на втіху народу на арені амфітеатру голими руками боротися з левами, спалювали на вогнищах або топчили в річках. Імена багатьох, хто не піддався спокусам і утискам, знає історія, і ми пам'ятаємо донині. А Господь знає ім'я кожного!

Чому переслідували християн? Та тому, що вони не від цього світу. Такі й ми. Що це означає «не від цього світу»? Що ми не живемо за правилами цього світу: не обманюємо, не крадемо, не б'ємося, не вживаємо наркотики та не п'ємо горілку. Ми намагаємося жити так, як жив Ісус. Тому й нас цей світ ненавидить. Ми для людей як більмо на оці, кажуть у народі. Заважаємо їм інколи. Як заважав їм Ісус Христос, Господь наш. Він попереджає Своїх учнів, що як гнали Його, так і їх гнатимуть. Однак вони мають радіти, адже за це буде велика нагорода на небесах, вічне блаженство у спілкуванні із Самим Богом!

Тож не будемо сумувати! Ми знаємо, Ісус з нами! Якщо з нас насміхаються, обзивають, утискають або переслідують: так само чинили і з Христом. А з Ісусом нам аніторохи не страшно, тому що з Ним усе зможемо здолати.

Про рішучість

Коли я був іще дитиною, часто мама брала мене із собою на роботу. Вона стрілочницею працювала на залізничних коліях. Далеко у степу (ми жили тоді в Казахстані) колії розділялися на два шляхи чи два сходилися в один. У таких місцях стояли будки стрілочників. Коли дзвонили з центральної станції, вони виходили й переводили стрілку. І куди ця стрілка показувала – у той бік ішов поїзд.

Тепер це робиться автоматично. Команди надходять від комп'ютера. А в ті далекі часи все залежало від телефонних дзвінків і роботи стрілочників. І ось мама пересуне стрілку – і поїзд іде не до Алмати, а до Новосибірська. Усього один невеликий рух, ледь помітне переміщення «пера» пристрою – і зовсім в інший бік пішов довжелезний потяг. На мене це завжди справляло сильне враження.

Багато того, що з нами трапляється, залежить від наших рішень. Здавалося б, іноді не таких і важливих. Однак вони часто мають далекосяжні наслідки. Запропонували тобі спробувати сигарету. З одного боку, хочеться бути дорослим і не здаватися слабаком. З іншого боку, ти знаєш, що це шкідливо для здоров'я та викликає залежність. Тому краще відмовитися, ніж виявити слабкість і піддатися тиску друзів чи подруг. Те саме і з випивкою чи наркотиками, або іншими не менш небезпечними справами. Краще відразу сказати – «ні».

А іноді, особливо на богослужінні чи ввечері, коли мама чи тато читають біблійні історії або розповідають щось важливе й цікаве, тобі хочеться попросити в Бога прощення. Або навіть присвятити Йому своє життя. Нічого, здавалося б, особливого, звичайний вечір. І все ж таки рішення твоє, якщо ти його приймеш, матиме значення навіть у вічності. Сам Ісус нам сказав, що той, хто прийме Його, має вічне життя і на суд Божий не приходять.

Це саме так, як у біблійній історії про Рут та Орпу. Орпа повернулася до своїх друзів та ідолів. А Рут вирішила жити з народом Божим і належати Господу. Знаєш, чим закінчилася історія Рут? Дівчина вийшла заміж за Боаза. У них народився син Овід. Ото радості було! Коли Овід виріс, у нього народився син Ессей, а в того – Давид. Бог обіцяв Давидові з його нащадків дати нам Спасителя, і Він виконав Свою обіцянку. Цей Спаситель – Ісус Христос.

І твоє життя теж набуде сенсу, якщо ти вирішиш присвятити його Богові.

Що є справжня радість?

Хочу відразу відповісти на запитання в заголовку. Справжня радість ніколи не перестає, вона вічна. А оманлива радість – тимчасова, швидкоплинна.

Ісус Христос дуже любить людей, особливо тих, хто Йому вірить і слідує за Ним. Перш ніж піти з цієї землі, Він молився за тих, хто віруватиме в Нього; молився посилено, щоб Його учні за всіх часів були з Ним у єдності і щоб вони мали радість... досконалу, щиру. Ісус сказав Отцеві Небесному: «Нині ж до Тебе Я іду, і кажу про це у світі, щоб вони в собі мали повноту Моєї радості». Що це означає?

Радіти можна багато чому, наприклад: сонячному дню, весні, спілкуванню з друзями, здоров'ю... Але в душі кожної людини жевріє потреба чогось більшого. Людині завжди чогось бракує. І тоді вона починає шукати радість у задоволеннях, а вони далеко не всі невинні, деякі навіть смертельно небезпечні. Або починають шукати визнання. Людині здається, якщо вона чинитиме, як усі, то заслужить визнання друзів, а це принесе радість, якої так прагне. Але життя швидко вчить кожного, що тимчасові, сумнівні задоволення залишають по собі лише розчарування і страждання.

То що таке справжня радість, або досконала, як її називає Ісус? Це торжество від розуміння, що Ісус Христос зараз у Отця Небесного. Він сказав, що йде до Отця, щоб наша радість була досконалою. Тобто

те, що Ісус зараз із Батьком, – найголовніше. І кожен, як заблукалий син (або дочка), може повернутися до Отця Небесного і бути з Ним. Ми можемо Йому молитися – Він чує нас. Ми можемо Йому довіряти в усьому, тому що Він дбає про нас. Ніхто не може вихопити нас із Його руки, бо Він охороняє. Ми можемо, читаючи Біблію і молячись, спілкуватися з Ним, а в цьому справжня втіха. Ця радість ніколи не припиниться. Що краще: аби тебе поважали якісь сумнівні друзі або щоб Сам Ісус був твоїм найкращим Другом і ти міг належати до великої сім'ї Божої, спілкуючись із тими, хто любить Ісуса?

Як добре, що ми можемо любити Його і радіти з Ним вічно!

Хибні і справжні цінності

Іду якимось вулицею і бачу – гроші лежать. Сотенні купюри. Багато. Зі мною діти моїх друзів. Вони не звертають на ці гроші жодної уваги. Я підняв одну сотню і почав розглядати. Фарба на ній вся попливла... «Дядько Вальдемаре, то це ж не справжні гроші, – каже мені першокласник. – Їх на весіллях розкидають. Люди вірять, що багатими стануть...»

Я таке вперше бачив і чув. Кинувши мокрий папірець у смітник, подумав: «Так усе в нашому житті: є справжнє і є фальшиве. Є те, що справді має цінність, а є такі речі, які лише здаються справжніми. Однак вони нічого не варті».

У Біблії записано історію про двох братів – Ісава та Якова. Ісав був старшим. У ті часи бути старшим у сім'ї означало дуже багато: і спадщини більше отримаєш, і найголовнішим у всьому роді будеш (сім'ї були тоді дуже великі, склалися зі слуг, рабів і працівників), й особливе благословення батька отримаєш.

Одного разу заради сочевичної юшки Ісав продав молодшому братові своє право первородства. Йому здалося, що краще зараз поїсти, ніж колись як первородний син отримати благословення від батька. І тому, коли настав час отримувати благословення, отримав його Яків, а не старший брат. Хоч як потім Ісав благав батька! Проте Ісак відповів, що зробленого не виправити.

Так трапляється часто: щось здається нам дуже важливим, а за день чи тиждень ми вже й забули про це. Що в нашому житті важливе? Що справді цінне? Бути вірним Ісусові, так? Тому що віруючі в Ісуса отримують у спадок Царство Боже та проводитимуть вічність із Богом. Що можна з цим порівняти? У віруючих є Захисник – Ісус Христос. Хіба можна з цим порівняти дружбу з друзями, які ведуть сумнівний спосіб життя, пропонують тобі всілякі дурниці?! Навіть те, що здається привабливим, як фальшива сотня. Насправді, воно виявляється брудним папірцем.

Не варто міняти справжні цінності на тимчасові насолоди й радості, як зробив це Ісав. Істинні цінності треба особливо цінувати: стосунки з батьками, Богом, Церквою, святістю, вірністю, любов'ю... Гадаю, ти розумієш, про що я говорю. А Писання нас застерігає: «Понад усе... бережи своє серце, тому що з нього б'ють джерела життя».

Праведність оманлива і справжня

Я з такою радістю йшов до школи! Перше вересня було для мене святковим днем. У Казахстані, де я на той час жив, уранці на початку вересня вже був невеликий мороз, але вдень сонце світило тепло та яскраво. Усі йшли до школи нарядні, з квітами. Тоді ще носили спеціальну форму, ремені з пряжками. За літо ми, діти, виростали, і до осені нам була потрібна нова форма.

Я йшов зі школи, радіючи: погода прекрасна, нова форма, нові книжечки, чисті зошити. Не замислюючись, я почав розмахувати в повітрі мішечком із чорнильницею... Далі можете собі уявити. Мішечок раптом вирвався з рук, чорнильниця розбилась об камінь, і... на нових штанях плями від чорнила, що бризнуло на всі боки! Я чимдуж до колонки (вони в містечку стояли вздовж вулиць), намагаюся змити плями, а вони – дедалі ширші й помітніші! Я зовсім зневірився і з посинілими від чорнила руками, в мокрих і брудних штанях похмуро побрів додому.

А мама... «Ох, добре, що плями свіжі, не висохли! – сказала вона. – Швидко знімай!» Випрала, висушила, випрасувала: і штани – як нові. І на душі в мене знову світло та святково.

Цю історію зі штаньми згадав, коли думав про те, як жити праведно, що нам робити з нашими провинами? Що це таке – праведність? Найчастіше люди

намагаються впоратися зі своїми гріхами й недоліками, але вони їх тільки «розмазують». У пророка Ісаї написано: «Ми всі були, як щось нечисте». Бог пропонує: «Приходьте і розсудимось... і хоча б ваші гріхи були, наче кармазин, вибілю, як сніг».

Усе життя людини – перед Господом. Він один визначає, що є праведним, а що несправедливим. Кожна людина грішна. Бог говорить, що заради Ісуса Христа Він виправдає кожного, хто щиро покається у своїх гріхах.

Оманлива праведність – це коли ми зовні здаємося добродішними, а свої гріхи приховуємо і від Бога, і від людей. Але Господь бачить кожну думку нашу, не кажучи вже про наші вчинки. Намагатися чинити несправедливо на угоду комусь або зі страху перед покаранням – неправильно.

Справжня праведність – це коли ми не приховуємо ні від Бога, ні від людей наші гріхи, коли сповідуємо всі наші провини, нечисті думки й бажання. Але Бог нам прощає. І як я відтоді обережніше став поводитися з чорнильницею, так і прощена побожна людина уникає вчинків, які ведуть до гріха.

Якщо чорні діла твої не дають тобі спокою, знай, що Ісус закликає: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас». Прийди до Господа, попроси прощення, і Він простить тобі й заспокоїть.

Про бажання бути кращим за інших

Не треба бути царем, героєм чи чемпіоном, щоб стати зверхнім і зарозумілим. І жебраки, і безхатьки також нерідко бувають гордими. Хоча нам здається: а їм чим пишатися? Щоб звеличуватися над іншими, зовсім не потрібно мати щось цінне чи бути кимось особливим: зазнайство живе в нашому серці. Написав контрольну роботу краще за друга – гордість тут як тут. Так і кортить похизуватися. Або забив гол – і відразу погляд навкруги: чи всі бачили, як класно в тебе вийшло?

Бажання звеличуватися над іншими дуже небезпечно та шкідливе для душі. Небезпечно, бо Біблія нас застерігає: «Бог гордим противиться». Що може бути небезпечніше і страшніше, ніж те, що Сам Бог проти тебе, правда ж? А шкідливо, тому що в людини, яка пишається собою і звеличується над іншими, псується серце. Спершу вона цього не помічає. Але друзям це добре видно. Вони починають цуратися й уникати гордія, не бажаючи проводити разом дозвілля.

Коли хлопчик чи дівчинка починають помічати за собою, що вони чванливі, буває вже пізно: взаємини з друзями зруйновано – людина стала самотньою. А гордість усередині зрадницьки шепоче: «Обійдусь і без них! З таким, як я, будь-хто захоче дружити». Та де ж там. Це як в історії зі Сеннахерівом, царем

Ассирії. Правитель завоював багато країн, переміг усіх ворогів і... загордився. А закінчилося все тим, що Сеннахеріва вбили власні сини.

Інакше сталося з Єзекією. Він теж був царем, але власною владою та силою не зазнавався, а просив Господа свого захистити від ворогів. І Отець почув і врятував його, визволив від усіх ворогів. Сам Бог похвалив Єзекію за те, що той звернувся до Нього зі своєю проблемою.

Якщо ти помітив цю негарну рису за собою, не впадай у відчай: з гордістю можна впоратися. Звісно, не самому, а як і Єзекія, з допомогою Господа. Помолися Ісусу Христу і розкажи Йому, що ти відчуваєш, що переживаєш. Відкрий Богові своє серце і скажи Йому, що ти сам зі своєю чванькуватістю, бажанням вихвалитися й бути кращим, красивішим чи розумнішим за інших упоратися не можеш. Попроси Його пробачити тобі й допомогти перемогти зарозумілість у собі. Він допоможе. Не відкладай це на потім. Зроби зараз. Бог чує тебе, любить і не хоче, щоб ти був Його противником і самотником.

Любов і ненависть

Перша у світі сварка сталася між двома братами. Це були Каїн та Авель. Бог сказав засмученому Каїну, щоб він не піддавався злому почуттю в серці, інакше не оминуть лиха. Але Каїн знехтував застереженням, і... замість любові до брата в його серці через заздрощі оселилася ненависть. Та така люта, що, коли трапилася нагода, він убив свого ні в чому не винного брата Авеля.

Через багато століть так вчинили і з Ісусом Христом. Він ні в чому не був винен. Хіба що по суботах чинив чудеса, а фарисеї заздрили популярності Ісуса. І заздрість їхня так само, як у Каїна, перетворилася на ненависть. Засудили Ісуса за Його любов і доброту. Зненавиділи Христа так, що зрядили на розп'яття.

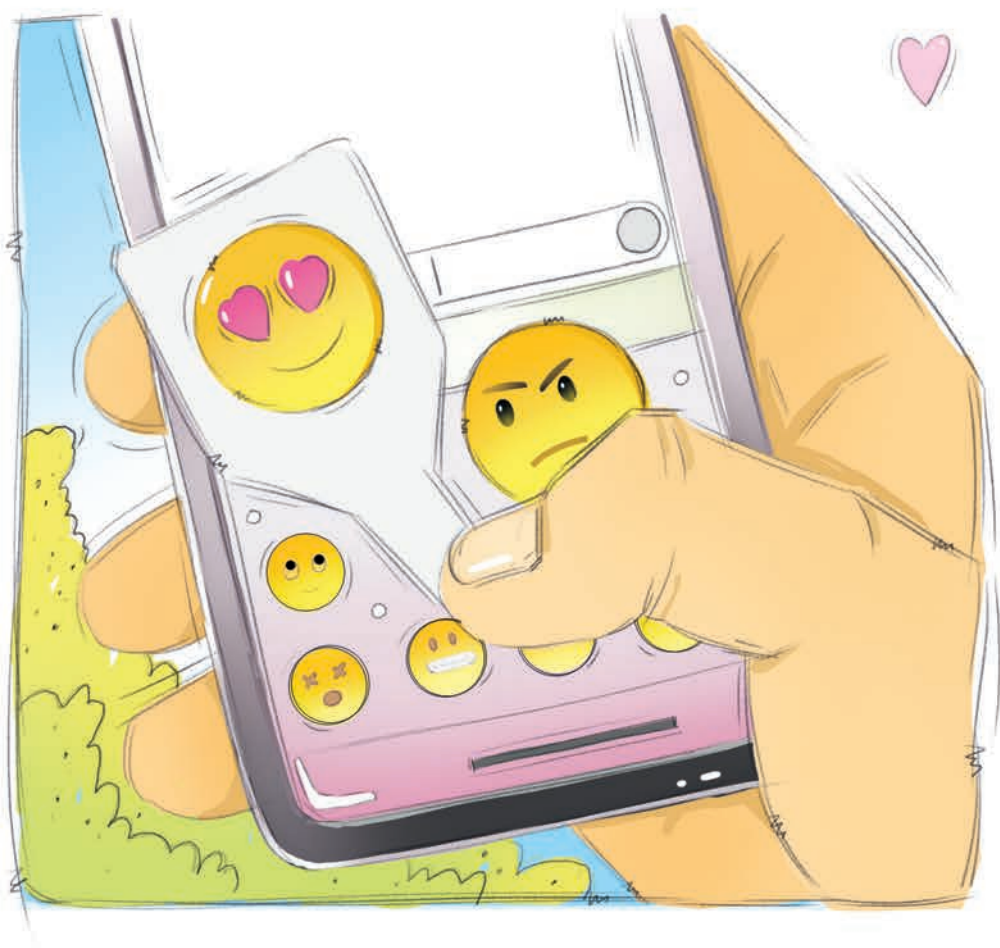
Ненависть жахлива. Писання вчить, щоб ми найбільше берегли своє серце, щоб за жодних обставин у ньому не могли оселитися ненависть, заздрість, гріх. Ісус сказав, що із серця людського виходить усе зло. Пророк Єремія вважав, що серце людини лукаве та вкрай невігойне, тобто зіпсоване. Думаю, ти знаєш, про що я говорю, чи не так? Ох, скільки разів і ти, мабуть, намагався звільнитися від цього неприємного й обтяжливого почуття і... ніяк. Правда ж?

Позбутися темряви і гріха в серці можна тільки впустивши туди світло й любов. Серце не може бути порожнім, у ньому або Сам Господь живе зі Своїм

миром і радістю, наповнюючи його Своєю любов'ю, або гріх і пітьма, зневіра і туга.

Якщо тебе мучить твоє серце, сповнене гріха й ненависті, звернися в молитві до Христа по прощення. Він не тільки простить, а й наповнить твоє серце Своєю любов'ю. А це почуття таке велике, що обов'язково буде «через край переливатися», тож і інші помітять цю зміну й будуть разом із тобою радіти.

Любові тобі, радості й миру!

Світильник для тіла

Водній зі стін нашої церкви є велике кругле вікно. Але скло в ньому не просте, а складається з багатьох кольорових шматочків, які утворюють малюнок. І коли на вулиці світить сонце, промені наповнюють церкву дивовижним світлом. По стінах і підлозі гуляють кольорові «зайчики», усе навколо стає таким незвичайним і особливо чудесним. Як вікна в наших будинках чи церквах, так і очі наші для нашого тіла.

Ісус одного разу сказав: «Світильником тіла є твоє око. Якщо твоє око буде чисте, то й усе твоє тіло буде світле; коли ж воно буде лукаве, то й твоє тіло буде темне».

Від того, на що ми дивимося, вірніше, що ми розглядаємо і як це бачимо, залежить наш внутрішній стан. Тому дуже важливо, вчив Ісус, щоб око наше було чисте. Що це означає? Звичайно, дуже важливо вранці ретельно вмиватися, але, зрозуміло, Ісус не це мав на увазі. Він навчає, щоб ми дивилися на інших людей із великодушністю. Тобто, якщо хтось учинив щось негідне, бути до нього прихильним і не дорікати. Спаситель хоче, щоб ми жебрака сприймали не з презирством, а зі співчуттям, і намагалися допомогти; на слабкого – не дивилися зверхньо, а з радістю, що можемо його захистити й допомогти. Ось так дивитися на інших людей і на весь світ означає «мати чисте око».

Що ж таке «лукаве око»? Слово, яке Ісус тут ужив, а розмовляв Він арамейською мовою, можна ще перекласти як «скупий, жадібний». Тобто «лукаве око» на все кругом дивиться із заздрістю: «Я теж цього хочу! Чому тільки інші можуть їздити у відпустку за кордон?» Або із зарозумілістю: «Це я вигадав! Це моє, нікому не дам!»

Ісус навчає, що важливо дивитися на все в цьому світі й на людей так, як Він. А Христос дивився з любов'ю, жалістю та великодушністю. Якщо ми так сприйматимемо людей, то в наших серцях буде світло і радість, нам буде добре і приємно зустрічатися одне з одним, спілкуватися, служити.

За часів Ісуса не було телевізора, а то Він неодмінно сказав би нам: «Не дивіться нічого брудного, чаклунського, пов'язаного з насильством, аби ваші серця не стали темними!»

Як добре, що ми маємо такого чудового Вчителя!

Гнів і лагідність

Чи доводилося тобі шкодувати про те, що спересердя сказав комусь образливі слова? Наприклад, ти сперечався з другом. Суперечка перейшла у сварку. Твої слова раптом стали такими різкими, жорстокими... Тобі просто захотілося зробити другові боляче.

Повернувшись додому, коли гнів твій угамувався, ти подумав: «І чого це ми сперечалися?! І варто було через таку дрібницю сваритися?!» Ти зрозумів, що втратив друга. Можливо, назавжди.

Соломонові Бог дав мудрість правити народом, котрий дуже любив сперечатися і сваритися, народом свавільним і наполегливим у своїх помилках. Соломон зібрав прислів'я, приказки й народну мудрість, які відповідали Божій волі. У Біблії вони представлені у Книзі притч Соломонових. У 15-му розділі є такі рядки: «Лагідна відповідь заспокоює гнів, а вразливе слово викликає обурення».

Писання вчить нас, що тільки нерозумні люди шукають сварки, лише нерозумні гублять у гніві друзів. Думаю, ти із цим цілком згоден. Скільки разів ти жалкував, що сказав щось різке, правда ж? Але як перемогти гнів? Він приходить так несподівано! – скажеш ти. Правильно. Це нам самим не до снаги.

Біблія радить, що в таких випадках є лише один засіб чинити правильно: любити Бога й людей. Ісус сказав, що в цьому правилі, або заповіді, укладені

всі настанови пророків і вся Божа воля. Якщо ти відчуваєш, що виникають розбіжності з кимось, згадай, що Бог цієї миті – з тобою. Він хоче допомогти тобі не гніватися. Господь дає тобі те, що протистоїть гніву, – лагідність. Ти промовчав або відповів чемно, спокійно, обдуманно, нічим не образивши іншого, і сварка раптом згасла, не встигла розгорітися.

Любити іншого, як самого себе, за вченням Ісуса, дуже просто. Ісус учить: «Усе, що тільки бажаєте, щоби чинили вам люди, те чиніть їм і ви». Ти ж не хочеш, щоб на тебе хтось кричав, ображав? Тоді й сам не роби так. Це ж зрозуміло. Соломон сказав: «Бувають приятелі на погибель; але буває друг від брата прихильніший» (переклад І. Хоменка).

Соломон був мудрим царем і хорошим поетом. Він сказав прекрасні слова: «Лагідний язик – дерево життя».

Благоговіння і зухвалість

Господа ніхто з людей не бачив: Його просто не можна побачити. Але Він є! Так само, як є тепло і світло, радість і любов, мир і спокій. Біблія багато розповідає про Бога: який Він, щоб ми розуміли Його; що Він робить, щоб ми любили Його й шанували Його. Не розумієш, що означає «благоговіти»?

«Азбука віри» це слово пояснює так: «Благоговіння – це схиляння перед величчю і всемогутністю Божою, безмежна довіра до благості Творця і трепетне почуття причетності до реалізації цієї доброї могутності в людському соціумі. У благоговінні з'єднуються: піднесення духу, смирення, надія і самовідданість. “Благоговіння – це страх Божий, подоланий і змінений любов'ю” (І. А. Ільїн). Святитель Афанасій Великий говорив про благоговіння як про стан, необхідний для богопізнання, а Іван Золотовуст називає благоговінням стан душі, необхідний для читання Священного Писання».

Знаючи, які люди за своєю натурою, Бог говорить у Священному Писанні через Соломона, наймудрішого чоловіка на землі: «Щаслива людина, котра завжди богобоязлива, але в кого норавливе серце, той обов'язково потрапить у біду».

Але ти можеш заперечити, мовляв, довкола тебе немає жодної людини, яка благоговіла би перед Богом. Усі роблять неправильно: обманюють, крадуть

чи палять. Усі роблять неугодне Господу. До того ж, ще й ім'я Боже вживають. Таку поведінку Бог називає зухвалістю по відношенню до Нього. Біблія попереджає: «Проте, хоч би грішник сотні разів повторював свої злі вчинки і довго жив, однак я знаю, що по-справжньому щасливими будуть ті, котрі бояться Бога, і в пошані до Нього живуть. А нечестивому не буде щастити, – оскільки він не має Божого страху, – його вік життя промине як тінь». Зухвалі люди не зможуть уникнути покарання.

Бог обіцяє, що настане час, коли не буде зла, не буде гріха, не буде страждань. Господь обіцяє Небесне Царство тим, хто любить Його, упокорюється перед Ним і слухається Його. Бог обіцяє: «Але для вас, котрі мають страх перед Моїм Іменем, зійде Сонце виправдання, і оздоровлення в Його крилах».

Якщо ти хочеш прожити життя цікаво й радісно, якщо хочеш мати мир у серці, звернися до Бога, довірся Йому й живи, як Він навчає. Тоді все твоє життя буде в Його руках. Він тебе вестиме й охоронятиме, до Нього ти зможеш звертатися в будь-якій біді, бо знатимеш, що Він завжди чує.

З любові чи страху?

Знаєш, яка найголовніша заповідь? Правильно, це любити Бога від щирого серця. Ісус Сам так говорив. Записано це в Євангелії від Марка, у 12-му розділі: «Любитимеш Господа, Бога свого, всім серцем своїм, і всією своєю душею, і всім своїм розумом, і всією своєю силою. Це перша заповідь».

Чому це так важливо? Тому що Бог з любові до людей віддав Сина Свого, щоб усі, хто вірує в Нього, могли бути з Ним у вічності. Він хоче дати нам найкраще. Бог знає, що нам добре. Тому, щоб люди не грішили, Господь дав їм заповіді. Святий Бог не може спілкуватися із грішними людьми. Хто любить Бога, охоче виконує Його заповіді. Але багатьом людям важко їх виконувати, бо не люблять Бога. А де-хто намагається їх виконувати, бо боїться Господа. Як гадаєш, кому легше виконувати заповіді, тобто жити так, як велить Бог: тому, хто слухняний з любові Йому, чи тому, хто слухняний зі страху? Правильно, тому, хто з любові до Бога живе за Його Словом.

Візьмемо найпростіший приклад. Тобі потрібно до льоху віднести мішечок картоплі. Нелегка справа. Аж ось ти бачиш, як мама, яку дуже любиш, взялася за мішок, щоб спустити його в погріб. Ти, безперечно, підбіжиш і скажеш: «Я віднесу!» І вже мішок здається набагато легшим, бо це заради любої матусі. А ось робити щось зі страху покарання неабияк тяжко! Здається, що цій справі кінця-краю немає.

Бог закликає дітей бути слухняними батькам. Це також одна з головних заповідей: «Діти, слухайтеся батьків у всьому, бо це до вподоби Господу». Написано, хто виконує цю заповідь, будуть успішні та благословенні Самим Господом. Богобоязним дітям, які мають безбожних батьків, буває важко, якщо ті забороняють слухатися Бога. Але Господь і в таких ситуаціях може допомогти правильно чинити з любові до батьків. Адже вони дали нам життя і люблять нас. То як нам їх не шанувати? А Господь Ісус Христос пролив за наші гріхи Свою кров (Він урятував нас цим від вічного покарання і дарував вічне життя). Як нам не любити Його від щирого серця?! Тому чинити так, як Він цього від нас очікує, зовсім не важко, адже ми вірні Йому.

Червоний або зелений?

Уздовж шляхів, перед крутими спусками, перехрестями, переїздами й іншими небезпечними ділянками стоять дорожні знаки. Іноді водіїв це дратує, особливо коли там зазначено обмеження швидкості чи заборонений обгін. Але ці знаки не проти водіїв, а за них! Вони захищають людей від аварій, нещасних випадків, навіть трагічних подій. Нехтувати дорожніми знаками небезпечно для життя.

Є на дорозі такі знаки, які попереджають пішоходів про смертельну небезпеку. Наприклад, червоний сигнал світлофора чи опущений шлагбаум на залізничному переїзді.

Якось Ісуса запитали, яка заповідь найголовніша. Він відповів, що найголовніше в житті людини – любити Господа Бога всім серцем і свого ближнього, як самого себе. Це так само важливо, як зупинитися на червоне світло світлофора.

А як люди порушують цю, найголовнішу для всіх нас, заповідь? Дуже просто: вони люблять не Бога й інших людей, а себе. Усе, так їм здається, має крутитися докола них. А якщо це не так, вони неабияк засмучуються, зляться, заздять, ворогують, сваряться з усіма. Отак усе і є: якщо людина любить не Бога і людей, а тільки себе, у неї безліч противників. І найголовніший її ворог – вона сама. Через власну пиху людина позбавляється спілкування з оточенням. Радість від того, що вона комусь допомагає, служить,

для когось важлива і комусь потрібна, – втрачено. Таких людей називають егоїстами.

Латинське слово «его» означає – «я». Це «я» – найжорстокіший ворог. Наше «я» змушує нас брехати, щоб мати кращий вигляд в очах інших. Наше «я» змушує нас говорити про інших погано, щоб здаватися сильнішими, розумнішими чи важливішими. Наше «я» хоче бути найкращим, найгарнішим, найбагатшим... А якщо це не так, то наше «я» шукає винних у своїх нещастях. Егоїзм, себелюбство – так само небезпечні, як переходити дорогу на червоне світло світлофора чи переїжджати через колії, які перегороджує шлагбаум. Це смертельно небезпечно!

Недаремно Бог нас про цю небезпеку попереджає і вчить любити Його, любити людей, служити Йому й людям. Немає в цьому світі нічого, що приносить так багато радості, як робити добро іншим, виявляти до ближніх увагу, турботу, надавати допомогу. Хто так чинить, рухається на зелене світло. Такі люди поважають інших, допомагають ближнім, служать Богу і радують навіть ангелів.

Про доброту серця

У апостола Павла був учень, на ім'я Тимофій, – старанний і дуже здатний. За переказами, він став першим єпископом в Ефесі, де після нього був єпископом апостол Іван.

Тимофій здійснив багато подорожей із Павлом. Він виконував доручення Павла, писав під його диктування листи, відвідував церкви та призначав там пресвітерів. У Новому Заповіті ми знаходимо два листи від апостола Павла до Тимофія. У цих посланнях великий апостол дає Тимофію, ще молодому чоловіку, настанови.

Чому адресовані Тимофію послання від апостола Павла увійшли в Новий Заповіт? Тому що ці поради корисні і для нас, людей, що живуть у XXI столітті. Наприклад, Павло пише йому: «А нерозумні й необґрунтовані суперечки обминай, знаючи, що вони породжують сварки. Адже Господній раб не повинен сваритися, але має бути до всіх привітний, здатний навчати, терпеливий».

Що означає, наприклад, бути привітним до всіх? Якщо Біблія говорить, що треба бути доброзичливими, то ми хочемо бути такими. Слово, яке в нашій Біблії перекладено як «привітний», означає: м'який, ніжний, лагідний, покірний, прихильний. Отакими треба бути. Тоді з усіма будуть добрі стосунки. У нас буде багато друзів (хто не захоче бути другом такому хлопчику чи дівчинці?!). А найголовніше, нами буде

задоволений Бог. Звичайно, Він любить нас і такими, які ми є, адже Він – наш Небесний Батько, але Він – і святий Бог, тому бажає, щоб ми поводитися відповідно.

Люди нерідко роблять одне одному багато поганого, і це нікому не подобається. Тому Бог бажає, щоб ті, хто знає і любить Його, чинили як Ісус Христос. З кого нам іще брати приклад, правда ж? А Ісус сказав: «Навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам».

Цар Соломон, який був наймудрішою людиною на землі, написав: «Здобуток людини – її доброта». Ми хочемо, щоб люди довкола нас були щасливими, щоб з усіма ми мали добрі стосунки, щоб Бог був нами задоволений і щоб у наших серцях панувала радість.

Любити ділами

«Я тебе дуже люблю!» – говоримо ми мамі чи татові, а потім відчуваємо, як сильні руки притискають нас до грудей, як тепло розливається у нашому серці. І нам так добре і спокійно: ми любимо, і нас хтось любить. Це дуже важливо – любити і щоб нас любили. Бог нас такими створив. Він уклав у нас потребу в любові.

Але любити – це не тільки почуття, яке ми відчуваємо до будь-кого. Це набагато більше. Біблія зауважує, що любити треба «не словом та язиком, але ділом та правдою». Тобто не тільки відчувати прихильність, а й робити те, що для іншого, кого ми любимо, буде добре.

Коли читаємо Євангеліє, то помічаємо, що Ісус Христос любив не лише Своїх учнів, а й тих, хто не вірив і навіть глузував з Нього. А учням Своїм Ісус говорив: «Любіть ворогів ваших; добро робіть тим, які ненавидять вас; благословляйте тих, які проклинають вас; моліться за тих, які кривдять вас... А коли любите тих, хто любить вас, то яка вам благодать?»

Може, скажеш, що не здатний на це? Як можна відчувати любов до людини, яка тебе дражнить, обманює та ображає? Правильно. Однак Ісус говорив не про почуття. Він наполягає: «Благословляйте». Це означає – «добре говоріть». Ми можемо: відгукуватися про інших добре. Він учить: «Робіть

добро». Це ми також можемо: чинити благо іншим. Та й молитися Богу за кривдників наших – це ми також можемо.

Бачиш, Ісус говорить не про почуття, а про діла. Роблячи так, говорить Ісус, ми чинитимемо гідно Бога, Отця нашого. Але ти можеш заперечити, що це важко. А спробуй! Ось побачиш, скільки радості від цього матимеш. Та й навчитися такій любові можна. Якщо завжди так чинити до тих, хто нас не любить, то з кожним разом буде легше це робити. Та й Ісус у цьому допоможе, до того ж Він дуже хоче тобі допомогти. Він Сам із любові до людей залишив престол Отця і прийшов на землю, щоб урятувати всіх, хто віритиме в Нього. Бажаючи навчити людей жити так, щоб вони зрозуміли, що означає «любити не словом, а ділом», Ісус одного разу розповів притчу про милосердного самарянина, який допоміг незнайомцю у великій біді. Якщо не знаєш, прочитай її в Біблії, у десятому розділі Євангелія від Луки.

Зверни увагу на людей, які живуть так, як навчав Ісус Христос, і друзі з ними. Говори про це зі своїми друзями, домовтеся разом так чинити, і вам буде легше. Молися Ісусу й попроси Його допомогти тобі любити інших Його любов'ю, і Він допоможе. Йому подобається це робити. Бо якщо ти прийняв Ісуса у своє серце, то Він живе в тобі. Христос допоможе не тільки говорити, що ти Його любиш, а й чинити відповідно.

Свобідна воля

Спека. Піт тече, але робота просувається швидко. Ще трохи – і кінець поля. Ото зрадіють батьки, що ми пропололи всю картоплю. Сьогодні день особливий: мама з татом не послали нас у поле. Ми вчора за вечерею лише чули, як вони про це говорили. Тато весь час зайнятий, та й мама з роботи приходиться утомленою. «Зовсім уже заросла картопля, – сказала мама. – Треба прополоти...»

Ми з братом після вечері пішли в нашу кімнату, кожен зі своєю книжкою. І раптом брат запропонував: «Може, не чекатимемо, поки нас змусять попрацювати на полі? І батькам буде приємно, та й ми щось хороше зробимо не з примусу, а самі, зі свобідної волі». – «Гаразд», – неохоче погодився зі старшим братом.

І ось, коли роботу вже майже зроблено (залишилося геть трохи, і скоро підемо на дамбу купатися та рибалити), я зрозумів, що набагато приємніше робити щось із власного бажання. А як потім раділи наші батьки!

Бог шанує нашу свобідну волю. Він хоче, щоб ми все робили доброхітно. Навіть найнеприємніше, найважче. Наприклад, вибачитися. Не треба чекати, поки хтось скаже: «Іди, проси вибачення!» На душі не буде такої радості, якщо ми вибачимося, бо нам підказали. А якщо самі здогадалися, змусили себе зробити правильно, то на серці стає легко й радісно.

Це стосується всього нашого життя. Бог теж дуже радіє, коли ми в усьому так чинимо. Особливо, якщо в духовному житті. Що я маю на увазі? Це читання Біблії, відвідування богослужінь і недільної школи, молитва й допомога людям, особливо слабким, самотнім і сиротам.

Роблячи все це добровільно, від душі, як для Господа, ми знайдемо в серці радість і мир. Нам усе здасться легким і світлим. Та й дружити так приємно. І з батьками стосунки будуть простими, радісними й теплими, якщо ми робитимемо все потрібне добровільно, а не з примусу.

У Біблії написано: «Що тільки робите, робіть від душі, наче для Господа, а не для людей. Знайте, що від Господа одержите нагороду – спадщину, адже служите Господу Христові!»

Виріши чинити так завжди й у всьому, і ти ніколи в житті про це не пошкодуєш.

Про жертовність

Деякі слова Спасителя Ісуса не було записано в Євангеліях, а їх передавали з уст в уста. Апостол Іван зазначив, що коли б записати все, що Ісус говорив і робив, увесь світ не вмістив би цих книг. Одне з усних висловів Христа збереглося до наших днів завдяки апостолу Павлу, який каже так: «Я вам увесь час показував, що так працюючи, треба захищати немічних і згадувати слова Господа Ісуса, Який Сам сказав: “Блаженніше давати, ніж брати”».

Давати щось нужденному приносить радість, робить того, хто дає, за словами Спасителя, щасливим. Ісус Сам пережив це, бо, прийшовши в цей світ, віддав за нас Своє життя! Що може бути більше за це? Ісус говорив: «Більшої любові ніхто не має за ту, коли хто душу свою кладе за друзів своїх». Віддати іншому своє серце – ми це розуміємо, еге ж?

Звичайно, якщо бачимо чийсь потребу та маємо можливість допомогти, ми це робимо, обдаровуючи іншого грішми, речами тощо. Однак радість з'являється не лише в того, хто отримує, – ми й самі відчуваємо глибоке задоволення, тихе щастя, і, як казав Ісус, блаженство. Щедра людина – щаслива людина. Біблія говорить: «Дехто сипле щедро, і йому ще прибуває, а інший надміру ощадливий, однак бідніє».

Чому ми робимо подарунки на день народження, а особливо – на Різдво Христове? Тому що ми хочемо комусь зробити приємність. Радісно отримувати

подарунки, це зрозуміло. А презентувати комусь – значно більше задоволення.

Може, в тебе немає можливості робити дорогі подарунки друзям? Тоді згадай історію з Євангелія: бідна вдова пожертвувала у храмі лише дві монетки! А Ісус сказав, що вона найбільше поклала, бо віддала все, що мала. Якщо ми щось даруємо або жертвуємо в церкві, то важливо: даємо ми від надлишку, бо нам це не потрібно, тому й не шкода, або ж даємо іншому те, що нам цінне. Розумієш різницю?

Окрім того, ми маємо в цьому світі велику цінність – наш час. Найкраще, що ми можемо подарувати іншій людині: друзям, батькам, братові чи сестрі, і навіть нашому Господу Ісусу Христу – наш час. Час для щирого спілкування та спільного читання Євангелія, час для роздумів і розмов про важливі речі, час для молитви.

Ти вже придумав, як порадувати когось?

Бути задоволеним

Багато років тому, розповідає Біблія, Бог звільнив цілий народ із рабства. Господь вивів ізраїльтян з Єгипту, дав їм Закон, за яким вони могли жити, уклав з ними договір: Він зберігатиме й оберігатиме їх, приведе до обіцяної землі, а народ мав би дотримуватися Його заповідей.

Сорок років ізраїльтяни були в дорозі до Ханаану – землі, яку Бог обіцяв їм у спадок. Бог у хмарному стовпі вів їх удень, а у вогняному стовпі висвітлював їм шлях уночі. Він упродовж сорока років давав їм манну з неба, свіжу воду (навіть зі скелі) та захищав від ворогів. А люди... все одно нарікали: «Набридла небесна їжа! Хочемо м'яса з часником і цибулею!»

То чому люди бувають незадоволеними, чому вони ремствують на своє життя? Я маю на увазі не лише тих людей у давнину, а й нас. Біблія має відповідь на це запитання. Люди незадоволені тоді, коли забувають Господа, Бога свого. Так сталося з народом у пустелі: Бог був з ними, вони бачили Його присутність щодня, а думали про м'ясо й часник! Господь провів їх через море, але вони нарікали на відсутність свіжої води. Люди просто не звертали на Бога уваги.

Так буває з людьми й сьогодні, навіть із віруючими: Бог урятував нас від вічної смерті й вічних страждань. Він оберігає нас, дає все необхідне, а ми іноді нарікаємо, якщо не маємо чогось, що є в інших хлопчиків і дівчаток.

Як навчитися бути задоволеним, не жалітися? Рецепт дуже простий: пам'ятай, що все у твоєму житті дав тобі Господь Бог! Звертай увагу на те, що маєш, і дякуй за це Богові.

Наприклад, ти докучаєш мамі чи татові, що в тебе кросівки потерті. А зверни увагу на сусідського хлопця, який не може ходити, його в інвалідному візку матуся в парк возить? Він був би радий хоч босоніж побігати. Або крутиш носом: «Ох, мамо, знову борщ! Набрид уже!» А чи бачив ти голодні очі безхатка, коли проходив підземним переходом? Ось він би борщу зрадів! Якщо помічати навколо людей у їхніх потребах, то ремствування кудись випаровуються. Правда ж?

Знаєш, що ще говорить Біблія про те, наскільки важливо нам бути задоволеним? «Адже благочестя із задоволенням – велике надбання. Бо ми нічого не принесли у світ і нічого не можемо винести. Маючи їжу та одяг, цим будемо задоволені».

Хочеш бути багатим? Багатий не той, хто має багато, а той, хто задоволений тим, що має.

Про вдячність

Чому одних людей вважають добрими, а інших чомусь поганими? Яка риса хорошої людини насамперед упадає у вічі? Добра людина – вдячна. Поговорімо про те, чому важливо бути таким.

Вдячним слід бути насамперед тому, що так велить Господь. Бог у Першому посланні до солунян через апостола Павла говорить: «За все дякуйте, бо це Божа воля в Ісусі Христі щодо вас».

Якщо ми чимось невдоволені, то цим демонструємо Богові, що нам не подобається те, що Він робить для нас. Нам не до вподоби, наприклад, де ми живемо або який маємо вигляд тощо. А в Посланні до римлян написано: «Знаємо, що тим, які люблять Бога, котрі покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра».

Думаю, ти зі мною згоден, що Господь хоче, щоб ми були вдячними. І, звичайно ж, висловлювали своє «спасибі», тобто говорили Богу в молитві, наскільки ми вдячні Йому за все, що Він нам дає і посилає: за радості і смуток, за легке й важке, за здоров'я і хворобу, за друзів і ворогів, а найголовніше – за те, що Він є і любить нас.

Ми маємо бути вдячними ще й тому, що це корисно для нас самих. Так-так... Якщо ми вдячні Богу й людям і це висловлюємо, стаємо кращими, добрішими, м'якшими, спокійнішими. Змінюється наше серце. Ми в усьому раптом помічаємо хороше, і це

тішить нас, та й із ближніми простіше спілкуватися. Від цього з'являється більше друзів, і нам легше жити.

До того ж від вдячності навіть характер змінюється. Саме цього хоче Бог: змінити нас на краще. Від того, як ми думаємо, залежать наші вчинки, а від вчинків і характер залежить. Адже ми, діти Христові, хочемо бути схожими на Нього, чи не так? Це дуже висока мета. Адже її перед нами Сам Бог поставив. У Біблії, відразу після слів, що тим, хто любить Бога, все сприяє на благо, написано: «Адже кого Він (Бог) наперед пізнав, тих і визначив наперед, щоби були вони подібні до образу Його Сина (Ісуса Христа), аби бути Йому первістком серед багатьох братів».

І ще хочу тобі щось важливе сказати. Бути вдоволеним – це навичка. Ти можеш сьогодні вирішити бути вдячним і почати так чинити. От побачиш, яку радість матимеш від цього і наскільки це змінить твоє життя.

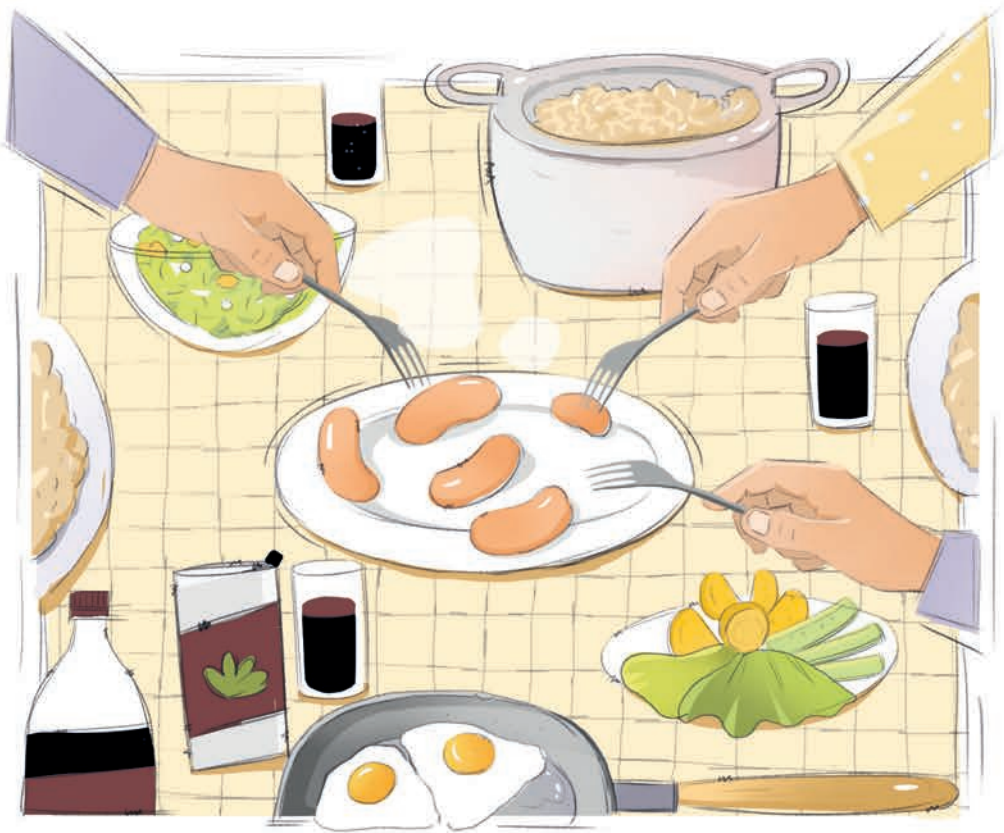
Що прикрашає людину

Чи знаєш давнє прислів'я: скромність прикрашає людину? Чому? Адже сьогодні скромність дуже непопулярна. Я вирішив зазирнути в інтернет, почитати, що люди пишуть і говорять про скромність. Мушу зізнатися – я жахнувся. Дуже багато людей не вважає скромність позитивною рисою характеру, навіть більше – насміхається. Тільки один вислів мені сподобався. Знайшов у одного стародавнього мудреця, на ім'я Цицерон: «Хто чим розумніший, тим він скромніший».

Апостол Яків, брат Ісуса Христа, пише у третьому розділі свого послання: «А та мудрість, що згори, на-самперед чиста, потім мирна, лагідна, покірна, повна милосердя і добрих плодів, безстороння, нелукава». А Павло, апостол Ісуса Христа, пише в Посланні до римлян: «Не думати про себе більше, ніж належить думати, а думати скромно».

Тобто не тільки не випинатися, виставляючи себе напоказ перед іншими, а й навіть думати так про себе не можна. Ісус досить просто і зрозуміло пояснив, чому важливо бути скромним. Христос говорив Своїм учням, щоб не сідали на почесні місця у гостях, а займали звичайні. Бо може статися, що, коли приїде якийсь важливий гість, усі головні місця будуть зайняті, і тоді на очах у всіх тебе попросять пересісти... От ніяково буде!

Найвеличніші люди були скромними. Чи ти читав у Біблії історію Івана Хрестителя? Якщо ні, обов'язково знайди! Іван Хреститель знав, що Бог у давнину говорив через пророків: у святих книгах Старого Заповіту про нього написано. Він знав, що народився за наказом Бога і провіщення архангела Гавриїла. Іван знав, що покликаний бути останнім пророком Старого Заповіту, щоб підготувати шлях до служіння Ісуса Христа. Знав усе це і був дуже скромним. Чи звернув на це увагу? Бути скромним – це добре!

Найважливіші уроки

Знаєш, які діла найцінніші й найважливіші? Звичай це ті, що дуже важко даються. Людей, які вміють робити тяжкі справи, ми вважаємо героями. Якщо хтось здійнявся на найвищу гору – молодець, стрибнув найвище – чемпіон або пробіг стометрівку найшвидше – переможець. Але перш ніж цей герой поставить рекорд, він довго тренується. Без підготовки не досягти добрих результатів. Тому є школи, де вчимося всьому необхідному. У нас є наставники, які вчать нас бути наполегливими й терплячими, долати труднощі. Є в нас і батьки, які намагаються виховати нас гідними людьми – сильними, сміливими, тими, хто здатний на великі звершення.

Але найважливіші й найбільші справи люди роблять не тоді, коли вони здіймаються на високі гори чи найшвидше пробігають дистанцію на змаганнях, а коли долають опір у серці. Найважче – перемогти самого себе. Подолати свою ліню і допомогти мамі помити посуд, наприклад, важче, ніж тренуватися у волейбольній команді. Ти розумієш, про що я говорю? Подолати образу та простягнути кривднику руку – важче, ніж підтягнутися сто разів на турніку.

А найважче – не засуджувати інших, не говорити про людей поганого. Чому весь світ знає Ісуса Христа і багато людей вірять у Нього, як у свого Спасителя? Просто Він прийшов у наш світ не судити, а виправдати. Навіть більше, Христос узяв на Себе провину

всіх людей. І Він нікому не дорікає, не докоряє. Він прощає. Закликає і нас виявляти милосердя до інших людей, прощати їм і не засуджувати.

У Євангелії від Луки записано такі слова Ісуса Христа: «Будьте милосердними, як і ваш Отець милосердний. Також не судіть – і не будете суджені; не осуджуйте, щоб не бути осудженими. Прощайте – і проститься вам».

Наші батьки щиро радіють разом з нами, якщо ми здобули хорошу оцінку, якщо отримали грамоту на змаганнях. Але найбільше вони, та й наш Небесний Батько також, радіють, коли ми вчимося не засуджувати, а мовчати й не відповідати кривднику різким словом. Коли ми й поза очі не говоримо про кривдника поганого, наш Небесний Батько радіє за нас. Тоді Він і нам радо прощає та забуває про наші помилки. Йому подобається, коли ми до інших людей ставимося так само, як Він ставиться до них. Отже, ми в Його школі навчаємося найголовніших уроків і найважливіших справ. І в цьому можемо й повинні тренуватися. Хочеш розпочати сьогодні?

Навіщо потрібно прощати?

Що робити, якщо хтось завдав нам зло? Прощати. Прощати – дуже важливо. І Богові це надзвичайно важливо. Звідки я знаю? Так у Біблії написано. Сам Ісус Христос сказав про це і навчив Своїх учнів, тих, хто вірить у Нього, молитві «Отче наш». Чи знаєш цю молитву напам'ять? Чи можеш зараз проговорити її Господу?

То чому важливо прощати? Відразу після того, як Ісус навчив учнів цій молитві, Він сказав: «Бо коли ви прощаєте людям їхні переступи, простить і вам ваш Небесний Отець; якщо ж не прощаєте людям їхніх переступів, то й ваш Отець не простить вам ваших переступів». Отже, ми повинні прощати, бо цьому навчає нас Ісус.

Якось до Ісуса підійшов Його учень Петро і запитав про те, скільки разів прощати тим, хто зробив щось погане? Може, сім разів на день достатньо? Ісус йому відповів: «Не кажу тобі до семи разів, але до сімдесяти разів по сім». Якщо прийде до тебе твій друг, або брат, або сестра і вибачиться, то вибач. Навіть якщо вони це робитимуть дуже часто, багато разів на день.

Ще одна причина, навіщо потрібно прощати: Бог пробачив нам усе, що ми коли-небудь зробили. А це ох як багато! Якщо Він нам стільки пробачив, то й ми повинні прощати всім, хто нам зробив щось погане.

Ісус до цього питання дуже суворо підходив. Христос про це навіть притчу розповів, одразу після розмови з Петром. Ти можеш прочитати її в Євангелії від Матвія, у 18-му розділі.

Коли Ісуса розіп'яли на хресті, Він молився Богові: «Отче, прости їм!» Адже ми хочемо бути схожими на Ісуса Христа і чинити як Він. Тому нам треба навчитися прощати кривдникам нашим, як це зробив, наприклад, перший мученик Степан, коли його за проповідь про Христа каменували. Він молився: «Господи Ісусе! Прийми дух мій... Господи! Не зарахуй їм це за гріх». То були його останні слова. Степан знав, що найважливіше – бути прощеним Богом і прощати іншим. Ніхто його про прощення не просив, але він знав, що так вчинив Ісус. Його слова записано в Біблії, у сьомому розділі книги Дії апостолів.

Якщо ввечері під час молитви проситимеш прощення в Господа, попроси Його пробачити все, що ти цього дня думав, говорив чи робив неправильно. І скажи Йому, що ти щиро, від серця, пробачаєш усім, хто тебе образив. Якщо згадаєш когось, хто зробив тобі зло, скажи про це Богу й зазнач, що ти пробачаєш своєму кривднику. Ось побачиш, чинячи так, набагато легше любити людей і зберігати дружбу. А у твоєму серці пануватимуть мир і радість.

Як здолати лінощі?

Чи любиш ти збирати марки, рідкісні книжки чи старі журнали? Дуже цікаве заняття. Три тисячі років тому жив мудрий цар Соломон. Серед його найулюбленіших занять було збирати... мудрі вислови і прислів'я. Записав він їх за своє життя понад три тисячі. Багато їх ти можеш знайти в Біблії у Книзі притч Соломона.

Сьогодні я хочу поговорити з тобою про... лінощі. Так-так! Лінощі – тема дуже неприємна. Але поговорити про це треба. Приймеш ти те, що я тобі скажу, або не приймеш – твоє діло. Але знати, що Біблія говорить про лінощі, важливо. Інакше Бог не доручив би Соломонові так багато про це написати.

Що таке лінощі, ти, звісно, знаєш. Це коли ти вирішив відкласти важливу справу на потім. Це коли замість того, щоб довести розпочату справу до кінця, ти залишив її недоробленою. Або коли кажеш, що в тебе все одно нічого не вийде, а сам навіть не пробував це зробити.

Як здолати лінощі? Біблія має кілька порад.

Перша: дружи з працьовитими хлопцями й дівчатами. Є таке прислів'я: з ким поведешся, від того й наберешся. А Соломон пише: «Хто ходить з мудrimi, – буде мудрий, упізнають і того, хто ходить з нерозумними».

Друга: навчися дисципліни. Говорять, щоби бути успішним письменником, необхідно п'ять відсотків

таланту і дев'яносто п'ять відсотків праці. Як же навчитися дисципліни? Завжди роби те, що ти вважаєш за правильне. Наприклад, ти вирішив щоранку робити гімнастику або перед школою щодня читати один розділ із Нового Заповіту. Тримайся свого рішення, чого б це тобі не коштувало. І ти загартуєш свою волю, станеш людиною дисциплінованою, отже, успішною в усьому.

Ще одна порада: навчися правильно відпочивати. Тут треба знати міру. Ось що пише про це цар Соломон: «Доки, ледарю, лежатимеш? Коли, нарешті, прокинешся зі свого сну? Зовсім не довго дріматимеш, лише трохи поспиш, не довго відпочиватимеш, склавши руки, – і прийде, наче бродяга, убогість твоя, і злидні твої, як розбійник...» Порада: ніколи не називай свої лінощі відпочинком. Передих потрібен для відновлення сили в подальшій роботі. А від лінощів – низькі оцінки у школі, погана робота, бідність...

Бог створив нас творчими людьми. Якщо ми щось робимо, то отримуємо від виконаної роботи велике задоволення. І сумління наше спокійне, якщо ми старанні. Є правильне прислів'я: очі бояться, а руки роблять. Хочеш бути успішним? Оголоси лінощам війну!

Як навчитися чесності?

Хто з нас не хоче, щоб до нього всі добре ставилися, щоб цінували? Тобі, певно, теж хотілося б стати героєм, людиною, на яку інші рівнятимуться, про яку відгукуватимуться з повагою? Думаю, це дуже хороше бажання. Бог говорить у Біблії, що нам потрібно шукати слави в Нього. А як стати такою людиною?

Для цього насамперед потрібна чесність! Вона включає правдивість, принциповість, відданість зобов'язанням, переконаність у правоті справи, щирість перед іншими, перед собою і перед Богом.

Ти скажеш, що все це добре, але як цьому навчитися? Тобі подобаються сильні, енергійні та вмілі люди? Для того, щоб бути такими сильними, спортсмени тренуються. Багато тренуються. І не за один день, тиждень або рік їхні м'язи стають міцними, а серця – сильними й витривалими. Для цього потрібен час і наполегливість.

Біблія вчить нас наполегливості в добрій справі. Наприклад, завжди казати правду. Здається, це дуже проста справа. Але якщо ти задумаєшся про все, що розповідають хлопчики й дівчата, то дуже здивуєшся, скільки буває обману!

Та й навіщо на інших дивитися? Ти й за собою помітиш бажання приховати правду, виставити себе у кращому світлі, сказати лише частину правди...

Або сказати тільки зручне чи приємне. А про решту краще промовчати.

Хочеш стати героєм віри? Стань сильним у правді, тренуйся щодня. І незабаром ти помітиш, що говорити правду стає дедалі легше. А мине час, і ти почувеш від людей, як вони скажуть про тебе: він – чесний! А найголовніше, в серці своєму ти будеш спокійний і задоволений, бо знатимеш, що Богові подобаються люди, які з поваги до Нього завжди говорять правду. І Він допоможе тобі бути чесним. Тільки слухайся Його!

Проте й це не все. Чесна людина завжди виконує обіцянки. У п'ятому розділі Книги Еклезіаста дано пораду: «Краще тобі не молитися, ніж тобі помолитися, і не віддати».

Знай, що Господь завжди з тобою. Він допомагає тобі. Чує всі твої слова. Батько бачить твоє серце і знає твої думки! Якщо розумієш, що Бог усе знає, бачить і чує, буде легше чинити так, як Він наказав. І тоді ти поступово навчишся бути чесним і вірним. Батьки, друзі й навіть недоброзичливці поважатимуть тебе. І Господь буде радіти. Чесним бути варто. А цьому можна і треба навчитися. Хочеш просто зараз почати тренування в чесності?

Про найголовнішу перемогу

Цар Соломон – один з наймудріших людей давнини – сказав, що той, хто володіє собою, кращий від завойовника міста. Іншими словами, легше завойовувати місто, ніж перемогти гріх у своєму серці.

Думаю, ти знаєш, про що я говорю. Багато людей розуміє – те, що вони роблять, є неправильним, але перестати грішити не можуть. Знають, що дурити грішно, а втриматися не можуть. Знають, що грубити не можна, а лихословлять. А особливо небезпечні такі гріхи, які не одразу виявляються і не всі їх помічають. Наприклад, заздрість, жадібність, гордість, брудні думки... Чи не доводилося й тобі боротися із цим? Доводилося. Але ти не завжди виходив (або виходила) переможцем над ними, чи не так?

Історія про те, як Христос відвідав великого грішника в Єрихоні, може нам допомогти. Як? От разом поміркуймо. Закхей був маленький на зріст. Напевно, ровесники принижували його й не шанували. Закхей заздрив високим, сильним і красивим. От він і вирішив довести всім, що і сам не з лика шитий. Закхей став одним із найбагатших у місті, й усього цього добився несправедливим шляхом. Чоловікові довелося поступитися сумлінням і працювати на вогорів. Але людської шани він усе одно не заслужив.

І от сидить цей ображений на всіх, скупий і загнаний у куток грішник із Ісусом за столом. А Христос

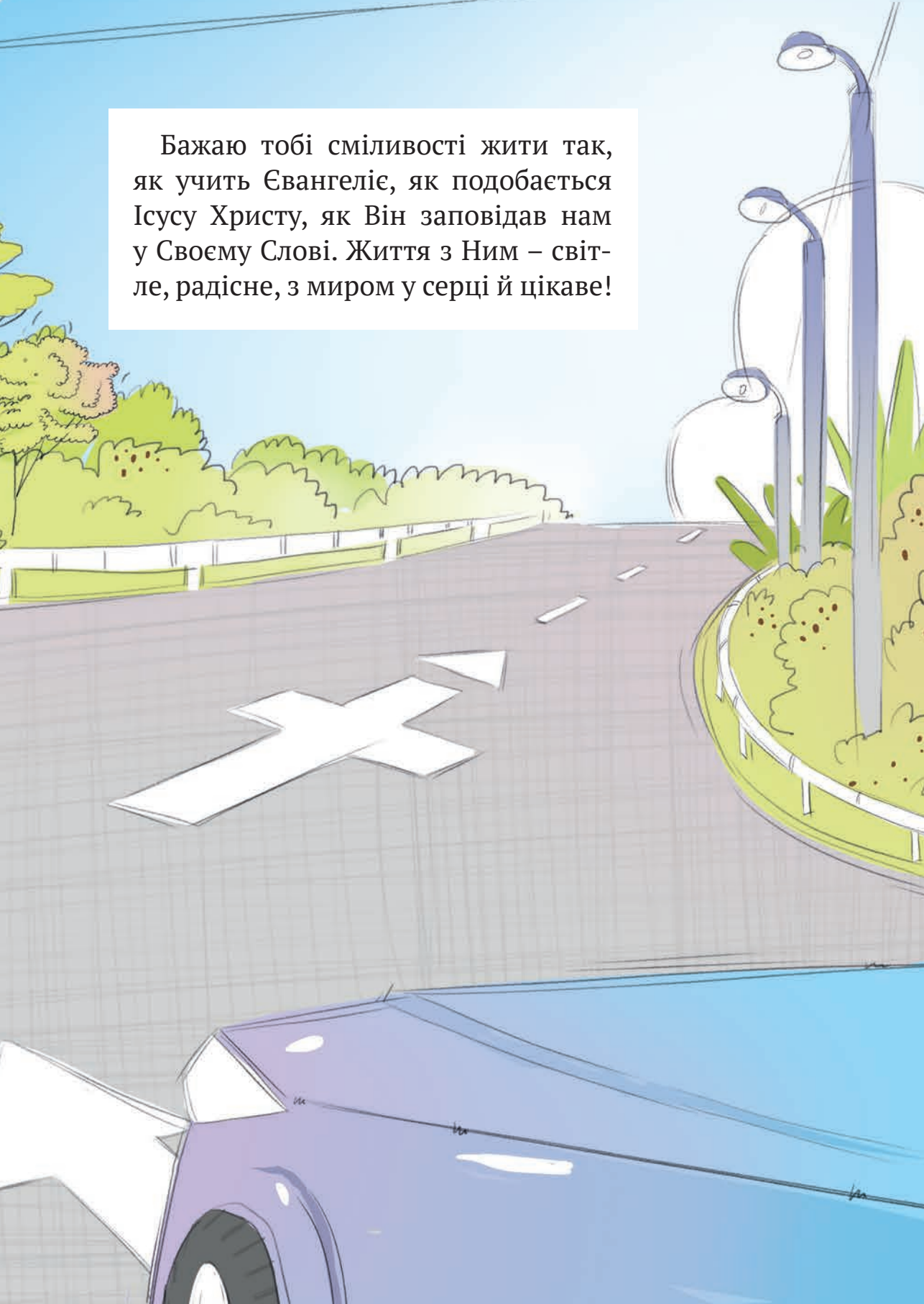
не нехтує ним. Він ніби каже: «Твою заздрість, Закхею, ти не переможеш тим, що станеш багатшим за всіх. Поваги не заслужиш, ставши великим начальником. Твоя гордість тебе ні до чого доброго не привела й не приведе». Проте Закхей розуміє Ісуса без слів. Від однієї присутності Спасителя, Його дружелюбності й любові тоне серце чоловіка. І він усвідомлює: щоб звільнитися від жадібності, треба роздати усе, накопичене неправедним шляхом. Закхею стає зрозуміло, що немає потреби заздрити іншим: Ісус у його домі! Ісус – його Друг, сидить із ним за одним столом. Що може бути краще та достойніше? Закхей так хоче потішити високого Гостя, і він кається: «Ось, Господи, даю бідним половину свого майна, і якщо кого чим скривдив, повертаю вчетверо».

І Закхей радий. Не тільки тому, що Ісус на це сказав: «Сьогодні завітало спасіння до цього дому». Він утішений тому, що звільнився від заздрощів, гордості, жадібності. Від заздрості – бо роздав майже все, що мав. Від гордості – бо зізнався перед усіма, що зібране йому не належить. Від жадібності – бо не тримався за гроші.

Що допомогло Закхею ухвалити такі важливі рішення? Спілкування з Ісусом! Хочеш бути переможцем над спокусами та гріхами? Живи у спілкуванні з Христом: молись і радься з Ним, коли маєш запитання або проблеми, читай Євангеліє, дякуй Ісусу, що Він завжди з тобою, що Він – твій Друг, Який допомагає тобі бути справді гідним і чистим.

Бажаю тобі сміливості жити так,
як учить Євангеліє, як подобається
Ісусу Христу, як Він заповідав нам
у Своему Слові. Життя з Ним – світ-
ле, радісне, з миром у серці й цікаве!

Наше посвячення

Увесь наш життєвий уклад залежить від нашої посвяти. Є люди, які присвятили себе шахам. Вони сидять на уроці географії, а в голові – ходи. Усе своє дозвілля вони проводять із друзями, яких також хвилює світ шахів.

Є люди, які настільки захоплені комп'ютерами, що їм здається, начебто весь світ лише мегабайтами і живе, а кожна нова гра для них – це свято. Коли з такими людьми спілкуєшся, то зауважуєш – розмова в одного переходить на шахи, у іншого – на комп'ютери. З розмов людей одразу видно, хто чому присвятив своє життя.

Але є в цьому світі люди, які виділяються із загального середовища. Вони чимось дуже відрізняються від інших. Злом на зло не відповідають, на контрольних не списують. Вони радісні і спокійні, але не тому, що сильніші за всіх або найкращі учні у класі, а тому, що мають Друга. Йому вони присвятили своє життя. І це помітно: вони будь-яку розмову на свого Друга переводять. Інакше й не можуть. Адже що наповнює серце людини, про те вона й говорить. Спілкування із цим Другом дає їм спокій і радість. Своему Другові вони розповідають про проблеми, радяться з Ним перед важливими рішеннями. Цей Друг допомагає їм встояти у спокусах, коли всі навколо палять або ще щось гірше роблять. Він відкриває їм згубність від таких справ.

Загалом, люди, про яких я говорю, присвятили своє життя Ісусу Христу, Спасителю світу та Царю всього Всесвіту. Тому вони відрізняються від решти людей. Цю дружбу цінує і Сам Христос. Він порівнює її з лозою й галузками: «Я є Виноградна Лоза, ви – галузки. Хто перебуває в Мені, а Я в ньому, той приносить рясний урожай». Тобто життя людей, які присвятили себе Ісусу, сповнене сенсу. Ці люди й інших можуть рятувати, тому що вони мають Того, Хто їм у всьому допомагає.

Ти теж бажаєш мати такого Друга? Скажи Йому. Просто зараз. Він обов'язково відповість тобі. Але маю попередити: цій дружбі треба присвятити все своє життя. Тільки так ти матимеш радість від спілкування з Ним і спокій у своєму серці.

Про поклоніння Богу

Що означає слово «поклонятися»? Тлумачний словник пояснює це слово так: «Шанувати як Бога, любити, визнавати Богом, божеством».

Коли Господь створив людину, Він поставив її понад усе: вище за рослини, тварини, птахів... Вище людини тільки Вседержитель. Тому Писання категорично забороняє поклонятися будь-кому, крім Бога. Ісус учить: «Господу, Богові своєму, поклонятимешся і Йому єдиному служитимеш!»

У чому наше поклоніння може виражатися? Найкращим прикладом із Біблії нам може служити цар Давид. Усі переживання та своє ставлення до Бога він виражав у молитвах-псалмах. Давид оспівував велич Бога у творінні, незбагненності Його любові й милості до людей і до нього особисто. Пісні прославлення Бога запалюють у серцях слухачів вогонь любові до Нього й викликають радість від усвідомлення величі нашого Небесного Батька.

Деякі книги Біблії написано в оригіналі, тобто давньоєврейською мовою, у віршованій формі. Богові було завгодно, щоб про святе й вічне писали витончено і красиво. Високий лад книг: Йова, Притчі Соломона, Пісня пісень і деяких пророків – підносить читачів і слухачів над усім вульгарним та брудним. Це чудово – прославляти Бога у віршах! Тому так приємно читати й писати про свої стосунки з Богом і світом у досконалій віршованій формі.

Але найбільше прославляють Бога свідчення Його дітей про те, що Він зробив у їхньому житті. Ісус сказав, що Його учні будуть Його свідками від Єрусалиму до краю землі. Багато з нас живе на цьому «краю землі», і саме тут Господь очікує від нас життя, яке прославляло б Його. Ісус навчає нас чинити так, «щоб вони (люди) побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, Який на небесах».

Молитва поклоніння, співи й вірші прославлення, свідчення про славу й любов нашого Господа – це покликання всіх дітей Божих.

Бібліотека журналу «Стежинка»

Вальдемар Цорн

На шляху правди – ЖИТТЯ

Директор *Павло Давидюк*

Голова вид. МС «Світло на Сході» *Вальдемар Бенцель*

Художник *Я. Бурда*

Редакторка-упорядниця *Е. Цорн*

Переклад *О. Зенченко*

Редакторка *І. Анохіна*

Коректорка *А. Назаренко*

Відповідальна за випуск *О. Зенченко*

Комп'ютерна верстка *Т. Крук*

РО «Українське місіонерське товариство „Світло на Сході“»,

вул. Хорольська, 30, м. Київ, 02090.

Ідентифікаційний код: 14300272.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного

реєстру видавців, виготовлювачів

і розповсюджувачів видавничої продукції

від 15.02.2018, серія ДК, № 6016.

Вид. № 02.528. Підписано до друку 21.10.2022.

Папір 115 г, UPM Finess (Матовий). Формат 70x100/16.

Гарнітура: PT Serif, ErasBook. Друк офсетний. Умов. друк. арк. 15,56..

Тираж 7 000 пр. Замовлення № 22-0417К.

Надруковано в типографії ТОВ «Новий друк»,

вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, 02094.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до

Державного реєстру видавців, виготовлювачів

і розповсюджувачів видавничої продукції

від 28.07.2003, серія ДК, № 1447.